

-- CHANH NẶC --

Cực cung lên xe KHÔNG mua vé bổ sung

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI DIENDANLEQUYDON.COM

EDITOR:
HANAYUKI001

Tác giả: Chanh Nặc

Converter: ngọcquynh520

Editor: Hanayuki001

Số chương: 10

Làm ebook: Mia

Nguồn: <http://diendanlequydon.com/>

Giới thiệu văn tắt:

Đông Hải Hân đẹp đến nỗi anh không dám khinh nhờn, muốn thân thiết với cô, rồi lại sợ quá thân thiết.

Vì dựa vào quá thân thiết, anh không giấu được muốn thổ lộ hết tình ý.

Nhớ năm ấy, anh mười sáu tuổi, mà cô mười bốn tuổi.

Trong nháy mắt cô khơi lên đau lòng lớn nhất của anh, cũng thức tỉnh ý thức, tình cảm của người đàn ông như anh.

Tình yêu đến quá nhanh chóng, dự vọng đến quá hung mãnh, tình cảm của anh thay đổi cũng quá nhanh.

Cùng lúc anh cảm nhận được tình cảm cao thượng nhất với cô, và dự vọng điên cuồng nhất.

Mà điều duy nhất anh có thể làm là ấn nhẫn tình cảm, chờ cô trưởng thành tròn mười tám tuổi.

Chờ đợi này đổi lấy bỏ lỡ, bỏ lỡ canh giữ bên cạnh cô, bỏ lỡ trở thành mối tình đầu

của cô...

Đến khi cô sinh nhật 29 tuổi, cũng là ngày cô thất tình.

Men say lâng lâng cô ôm anh hôn anh, mở miệng nói muốn cùng với anh.

Người con gái yêu say đắm nhiều năm như vậy đưa ra lời mời, khát vọng nhiều năm vậy gọi.

Anh chỉ là đàn ông, nói câu "Đừng hối hận", đã đầu hàng thần phục.

Nhưng trời vừa sáng cô đã bày tỏ rất hối hận, chỉ nguyện ý làm bạn trên giường không muốn gả cho anh.

Vậy thì như vậy trước, anh quyết tâm muốn quấy rối cô đến cùng, không bỏ lỡ nữa!

Mục lục

Chương 1 (1)

Chương 1 (2)

Chương 2 (1)

Chương 2 (2)

Chương 3 (1)

Chương 3 (2)

Chương 4 (1)

Chương 4 (2)

Chương 5 (1)

Chương 5 (2)

[Chương 6 \(1\)](#)

[Chương 6 \(2\)](#)

[Chương 7 \(1\)](#)

[Chương 7 \(2\)](#)

[Chương 8 \(1\)](#)

[Chương 8 \(2\)](#)

[Chương 9 \(1\)](#)

[Chương 9 \(2\)](#)

[Phần cuối](#)

Chương 1 (1)

Trầm Úc Phong vẽ tranh hiện thực thời nay.

Triển lãm tranh "Dị thể đồng lưu" của thi nhân họa sĩ theo trường phái mới sắp làm kinh ngạc Đài Bắc!

Đông Hải Hân chăm chú nhìn tiêu đề bài báo lớn chừng cái đầu dày đặt đậm đen như mực, trong mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ phức tạp rồi sau đó lập tức che dấu, bên cạnh bài viết đăng tấm hình nhỏ của nhà nghệ thuật cũng không thể dành thời gian để xem lướt qua, tự mình nhanh chóng dời phần hình ảnh không nên xuất hiện trên báo chí đến trước ống kính máy chụp hình.

"Đạo diễn, bên này tốt!" Cô giương mắt giao phó cho đạo diễn phía sau, sau khi trải tấm khăn hoa nhỏ màu trắng xanh trên mặt bàn, bước nhanh góc studio, nói với diễn viên nữ đang ngồi trang điểm trên sofa.

"Nghê Thường, bây giờ thừa dịp Tiên Thuận vừa xuống sân khấu, mấy cảnh nữa sẽ đến cô chụp hình."

Không đợi diễn viên nữ nói tiếp, Đông Hải Hân lại tiếp tục xoay người, vỗ vỗ bả vai trợ lý chụp hình không chịu nổi công việc liên tục 30 tiếng, đang ngủ gà ngủ gật cho là không ai phát hiện anh ta. "Tiểu Hà, chịu đựng chút, một cảnh diễn nữa thì hơi khô thê tre (ví với việc viết xong một tác phẩm) rồi."

Cuối cùng, kéo em gái thư ký trường quay đang cầm đạo cụ đang chạy đến chỗ này, sắp lướt qua cô.

"Tiểu Bái, túi xách để diễn không phải cái này, là màu xanh kẻ hoa văn đó! Còn có, đi gọi diễn viên tạm thời vừa đến tắt điện thoại di động lại! Anh Quang? Anh Quang đã đến chưa?" Đông Hải Hân mắt sáng bức thiết dò xét studio mấy vòng, rồi lớn tiếng hỏi bóng dáng diễn viên nam lẽ ra phải đến studio từ lâu.

Tiếng nói của Đông Hải Hân vừa dứt, trong studio cùng lúc vang lên tiếng trả lời cho cô.

"Không có."

"Không nhìn thấy!"

Mặc dù công việc trên tay bận rộn nữa, cũng không ai dám ngoảnh mặt làm ngơ với câu hỏi của người nổi tiếng lấy chủ nghĩa hoàn mỹ trong giới nghệ sĩ diễn viên, hơn nữa Đông Hải Hân luôn là tinh chuẩn nằm trong tay từng chuyện nhỏ bé vụn vặt trong studio quay phim.

Đông Hải Hân là Phó đạo diễn của bộ phận phim thần tượng, là Phó đạo diễn ưu tú toàn năng đếm được trên đầu ngón tay trong giới nghệ sĩ diễn viên, lương tháng gần mười vạn, chỉ cần mời được cô đảm nhiệm chức vụ, thời gian quay phim tuyệt đối sẽ rút ngắn gấp mấy lần.

Cô có mái tóc dài như gấm luôn buộc thành đuôi ngựa gọn gàng, bóng dáng luôn đơn giản cả người mặc áo khoác quân trang và mang đôi ủng quân nhân đến đầu gối, ở studio tất cả động tác qua lại không ngớt, mệnh lệnh và câu hỏi, luôn tinh chuẩn ăn khớp lưu loát liên mạch không có bất kỳ khe hở.

Cô là trái tim của cả đoàn phim, nắm chắc nhịp đập của studio; cô là đại thể chỉ đạo cao nhất tất cả chuyện vụn vặt, không người nào có thể làm trái.

Đông Hải Hân mới ra khỏi phòng tuần trăng mật mượn để quay phim, chuẩn bị gọi điện thoại cho diễn viên nam đã trễ rất lâu, ánh mắt không hề phòng bị bất ngờ chống lại đôi nam nữ vừa ra khỏi căn phòng cũng là phòng trăng mật ở đối diện.

Người đàn ông kia là Giang Thận Viễn, cô chưa mệt mỏi đến mức không nhận ra bạn

trai mà mình đã kết giao nhiều năm.

Hôm qua anh mới nói cho cô biết trong điện thoại, anh phải công tác Nam Bộ mấy ngày, không ngờ lúc này anh lại cùng bạn gái, từ trong phòng trắng mật nổi tiếng thấy được cảnh hồ đi ra.

Cô nam quả nữ còn có thể làm gì cả đêm trong phòng trắng mật giá hơn vạn đồng? Có thể hiểu đáp án miêu tả sinh động chính là cảnh bọn họ thân mật.

Đông Hải Hân dừng bước, nhìn thẳng ánh mắt của người đàn ông trước mắt, lại bình tĩnh ung dung không hề gợn sóng.

"Hải Hân?" Đối lập với vẻ kín kẽ trầm ổn của Đông Hải Hân, Giang Thận Viễn không thể che dấu vẻ ngoài thất kinh.

Thân thể của anh lay động, vốn định buông tay bạn gái bên cạnh ra lại do dự, đột nhiên xiết chặt, vẻ mặt căm chịu chống lại ánh mắt quá mức trong trẻo lạnh lùng xa cách của Đông Hải Hân.

Thật hoang đường... Đông Hải Hân nhìn Giang Thận Viễn cho dù bị bạn gái chính quy bắt gặp, vẫn không muốn buông bàn tay của bạn gái bên cạnh ra, ngoài hoang đường ra, không biết nên có cảm tưởng gì.

"Hải." trên mặt Đông Hải Hân mỉm cười, giọng lãnh đạm chào hỏi Giang Thận Viễn, mắt sáng từ từ quan sát đôi nam nữ trước mắt.

Người phụ nữ nhìn rất non nớt thanh thuần, kiểu con gái cứng điển hình hoàn toàn khác cô.

Đôi môi của người phụ nữ nhìn như bị hôn sưng, đỏ tươi xinh đẹp khiến người ta mơ mộng, cô càng không thể xem nhẹ cái áo sơ mi trên người Giang Thận Viễn mà cô đã

mua bị hở cổ áo lộ ra dấu hôn.

Anh lại mặc áo sơ mi cô đưa anh đi triền miên với người phụ nữ khác cả đêm? Vì sao cô phải cho phép sự phản bội và không hoàn mỹ như vậy?

Đông Hải Hân nhìn Giang Thận Viễn, chỉ cánh cửa sau lưng, ngữ điệu ầm áp và nhu hòa ngón trở gờ lên rất tao nhã."Em quay phim ở đây." Cô nói.

"Hải Hân, anh..." Giang Thận Viễn hé môi muốn nói lại thôi, rồi sững sờ không biết mình nên nói gì, lời chưa ra khỏi miệng đã bị bóng lưng phẫn chấn cắt ngang.

"Giang tiên sinh, tôi còn vội kịp bộ phim, đi trước một bước." Tận mắt thấy bằng chứng, Đông Hải Hân không muốn nghe gì nhiều, không chấp nhận lý do viện cớ gì.

Cô chỉ là vạch rõ ranh giới, thay đổi xưng hô, phong thái kiêu ngạo cao quý giống như nữ vương lừng lẫy từng rời khỏi.

"Hải Hân!" Giang Thận Viễn vội vàng gọi cô, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên có loại ảo giác, cảm thấy Đông Hải Hân vô tình hơn cả anh.

Đông Hải Hân dừng bước, không quay đầu lại, giọng Giang Thận Viễn giống như nghẹn trong cổ họng, chậm chạp không có lên tiếng. Cứ lặng yên giằng co như vậy rất lâu, cuối cùng, là Đông Hải Hân quay đầu phá vỡ sự yên tĩnh trước

"Giang tiên sinh, bạn gái của anh rất đẹp, lúc kết hôn nhớ phát thiệp hồng cho tôi." Cô ngoái đầu lại cười với bóng dáng lung lay sinh động, dương môi cười lộ lúm đồng tiền sâu xinh đẹp như hoa.

Cô luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, làm việc quả quyết không hề dãi dơ dây dưa.

Trong công việc như vậy, trong tình cảm cũng thế.

Mạnh mẽ chặt đứt, tự tôn kiêu ngạo tuyệt không cho phép cô có chút đau lòng.

Đêm đó, trăng sáng lên cao, đêm lạnh như nước, ánh lửa bên trong lò sưởi âm tường lúc sáng lúc tối chớp lay trong phòng mờ mờ.

Đông Hải Hân nằm mơ một giấc mơ khá dài.

Trong mơ, cô trở lại mười bốn tuổi, trong trí nhớ là khuôn mặt của mẹ ấm áp dịu dàng, hơi cúi người, trước mặt cô, dặn dò cô tỉ mỉ.

"Hân Hân, đáp ứng mẹ, mẹ không ở đây, con phải chăm sóc em gái thật tốt nha!"

"Mẹ, mẹ muốn đi đâu?" Đông Hải Hân hơi nghiêng đầu, không hiểu hỏi.

Mẹ ôm cô thật chặt, chắc đến cô nghĩ các cô sẽ vĩnh viễn chia lìa.

"Hân Hân, con phải chăm sóc em gái thật tốt nha! Con là chị gái, không nên gây gổ với em, mọi việc phải đối xử nhường nhịn cho em, biết không? Đáp ứng mẹ, ngoan."

"Mẹ, con cũng muốn đi với người."

"Thật xin lỗi, Hân Hân, mẹ không thể dẫn con đi, thật xin lỗi Hân Hân, con vĩnh viễn là bảo bối của mẹ... Thật xin lỗi..."

Vì sao rõ ràng kêu cô "Bảo bối" mà vẫn muốn rời khỏi? Đông Hải Hân không hiểu.

Cô đã quên ngày đó mẹ ôm cô khóc bao lâu, chỉ nhớ rõ có một ngày tan học, cô về nhà, trong nhà tất cả thuộc về mẹ đều biến mất không thấy, ngay cả một tấm hình cũng không để lại, không dấu vết giống như bà chưa từng được người gọi là mẹ.

Cô hoảng hốt lúng túng chạy ra khỏi nhà, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của mẹ.

Cô hỏi cha, vẻ mặt của cha ngưng trọng, không nói chữ nào.

Qua vài ngày, bay vào trong tai cô lại là tiếng hàng xóm thì thầm.

"Chặc chặc! Bà nhìn thấy không? Khó trách Bà Đông muốn ly hôn, thì ra Ông Đông nuôi dưỡng con gái riêng lớn như vậy."

"Nếu tôi là Bà Đông tôi sẽ không li hôn! Ta nguyện cả đời chiếm vị trí nữ chủ nhân mà không để cho người phụ nữ bên ngoài tiến dần từng bước! Các người nhìn đi, Ông Đông mới ly hôn không đến hai tuần lễ đã chuẩn bị tái giá!"

"Đâu chỉ là tái giá thôi? Đứa con gái nhận về từ chân mày miệng cùng khuôn mẫu in ra với Ông Đông xem như xong, còn nói tên là gì? Đông Hải Ninh? Hải Ninh? Làm nửa ngày, thì ra là Hải Hân, Hải Âm là chị gái lớn đầu giống với ký tự tên theo vai vế, Bà Đông thật là khó khăn, thật khó chịu đựng, thật khó chịu đựng..."

Thật khó chịu đựng, thật khó chịu đựng...

Hình ảnh nhất thời thay đổi, phút chốt biến thành Giang Thận Viễn và phụ nữ mười ngón tay quấn quit đan nhau...

Thiếu nữ trẻ tuổi đã trưởng thành, cô và mẹ của cô khó chịu giống nhau...

Trán Đông Hải Hân thấm đẫm mồ hôi hột, đột nhiên thức tỉnh từ trong ác mộng!

Mơ... Thật là giấc mơ không tốt!

Lò sưởi âm tường trong phòng còn cháy mãnh liệt, vậy mà cô có thể đổ mồ hôi lạnh ở độ ẩm dễ chịu như vậy.

Cấp bách bắt buộc bản thân phải xóa sạch chuyện cũ về những hồi ức không cam nguyện, vì vậy Đông Hải Hân hít thở sâu, ra lệnh bản thân phải trấn định tinh thần, tầm mắt chậm rãi chuyển dời đến tờ báo đang đọc trước ngủ.

Cô tịch, thâm trầm, u buồn.

Tác phẩm "Khóe miệng ngậm hương" là bức tranh tuyệt vời tinh tế của Cố Tư Bằng, lần nữa làm thị hiếu thẩm mỹ Tây Hóa trở về tác phẩm kinh điển!

Cố Tư Bằng... Tiểu Bằng... Trong lòng cô ngoài mẹ ra, đó là góc mềm mại khác.

Thật phiền! Đông Hải Hân dựa người vào cửa sổ thủy tinh sát đất cúi mắt nhìn bức tranh có thể thu hết cảnh sắc khắp song núi, vò loạn tóc của mình.

Nơi đây là phòng trắng mật cô mượn quay phim hôm nay.

Xong bộ phim, cô lười đi tàu xe mệt nhọc trở về Đài Bắc, vì vậy ở lại.

Chủ ý là muốn ngủ bình thường, còn đặc biệt dặn dò quản lý khách sạn, sau khi tổ kịch rời khỏi không cần dọn dẹp căn phòng cho cô, không ngờ quản lý khách sạn đã cho cô mượn cảnh nhiều lần, vẫn kiên trì thu dọn lại phòng giống như cô kiên trì trả tiền, hơn nữa đãi ngộ cho cô hơn những khách trọ khác.

Giá phòng chiết khấu 7%, trên giường có mâm trang trí rực rỡ cánh hoa hồng thành hình trái tim, phòng trắng mát không thể thiếu lãng mạn tình thú, thậm chí còn đưa lên loại rượu khác nhau và bữa ăn phong phú.

Sớm biết như thế, cô lựa chọn loại phòng bình thường là tốt rồi, cần gì chọn tình cảnh này để bản thân càng chật vật hơn?

Cảnh hồ, bóng đêm, lò sưởi âm tường, cánh hoa hồng, phòng tắm dạng mở, lớn đến có thể chứa bồn tắm mát xa lớn cho hai người, và giường có bốn cột giăng màn che xinh xắn riêng biệt.

Rõ ràng là thích hợp để diễn không khí lãng mạn nhất, khi tinh thần mệt mỏi mà lại mới tuyên bố kết thúc một đoạn tình yêu thì lúc này lại có vẻ cực kỳ thê lương.

Giấc ngủ ngắn ngủi vừa rồi chỉ làm tăng sự mệt mỏi của cô hơn, ánh mắt Đông Hải Hân rã rời nhìn chăm chăm tên của tác phẩm tranh sơn dầu "Khóe miệng ngậm hương" trên báo.

Đứng trong tranh lặng yên đối diện với cô, là người đàn ông nửa thân trần rất u buồn trong miệng căn đóa hoa hồng dài.

Người đàn ông nửa thân trần... Thật không hổ là Cố Tư Bằng đã tuyên bố tác phẩm không vẽ phụ nữ. Khóe môi của Đông Hải Hân bật ra tiếng cười trào phúng nhàn nhạt.

Khóe miệng ngậm hương, khóe miệng ngậm hương... Bây giờ cô có nên đi qua hạ bút thành văn mấy cánh hoa lại gần bờ môi, đủ để gọi là khóe miệng ngậm hương hay không?

Người nào khóe miệng ngậm người nào hương? Người nào lưu lại hương giữa răng người nào? Người nào hôn người nào? Người nào yêu người nào? Người nào nhiệt liệt quần quít thân thể với người nào?

Tối qua, bạn trai của cô và người phụ nữ khác trong phòng trắng mật bày trí giống nhau, đùa giỡn thân mật thế nào mà không thể cho ai biết trò chơi...

Đầu hôn mê, hơn nửa thấp thỏm nóng nảy! Trước khi cô ngủ đã uống hơn nửa bình Vodka nên dường như bắt đầu phát huy tác dụng, ý thức bắt đầu từ từ tan rã...

Suy nghĩ đang dạo chơi lung tung, đã có tiếng chuông cửa chói tai đột nhiên phá vỡ yên tĩnh!

Đến khi đứng lên thì cảm giác cơ thể thoáng run rẩy, Đông Hải Hân không phải không thừa nhận mình thật sự là uống quá nhiều.

Chương 1 (2)

"Hân Hân."

Người đàn ông giọng nói từ tốn ừ nhã nhẹ nhàng vào trong phòng, Đông Hải Hân không cần giương mắt cũng biết chủ nhân giọng nam dịu dàng này là ai ——

Cố Tư Bằng.

Cô vừa mới đọc bài báo của anh, nhìn bức tranh của Cố Tư Bằng.

Khi cô lên tám tuổi đã biết anh, đến bây giờ đã qua 21 năm của Cố Tư Bằng.

Toàn thế giới chỉ có anh giống như mẹ cô gọi cô " Hân Hân ", lúc nổi hứng thú, anh thậm chí không muốn sống mà gọi cô "Sweetie" .

"Hân Hân ", Cục cưng, "Sweetie" .

Cô không chỉ quả quyết đến không đủ tư cách được bất kỳ đàn ông gọi là cục cưng, đến bây giờ cũng không muốn làm cục cưng của người nào. Lúc này tâm tình vô cùng tồi tệ, Đông Hải Hân càng chán ghét cách xưng hô dường như trêu ghẹo của anh.

"Tốt lắm, bây giờ anh nhìn thấy, tôi không có khóc, anh có thể đi." Đông Hải Hân liếc Cố Tư Bằng từ đầu đến đuôi, giọng nói mới hạ thấp, vẻ mặt không kiên nhẫn đi đến ghế nằm xuống.

Mặc dù người đàn ông ở trước mắt là người có tài hiếm có trong giới hội họa cận đại, thân hình thon dài tuấn mỹ anh tuấn, quai hàm mọc râu vẻ mặt lười biếng đáng vẻ hào sảng, có cổ không nói ra được suy sút mê người, cô không có tâm tình thưởng thức.

Cố Tư Bằng buồn cười nhìn Đông Hải Hân, chậm rãi cởi quần áo dày trên người xuống, treo trên chốt cửa tủ âm tường màu đen, ưu nhã đi tới trước người cô ngồi xuống.

Anh đương nhiên biết Đông Hải Hân nói câu không đầu không đuôi như vậy là từ đâu mà nói, cô đang trả lời anh đã trêu tức hỏi cô đang khóc trong điện thoại lúc này.

Mấy tiếng trước, vì mấy ngày sau anh sẽ trưng bày triển lãm tranh nên trở lại Đài Bắc, vừa về nước, vừa mới xuống máy bay, đã cao hứng phấn chấn nhấn gọi điện thoại cho Đông Hải Hân.

Đông Hải Hân nói, phim thần tượng của cô mới vừa quay xong, đã kết thúc công việc, cô mệt mỏi, cô muốn ngủ lại trong khách sạn này.

Cô nong nặc giọng mũi nghe không giống mỗi mệt, giống như ghen ngào khóc không ra, vẻ mặt vô cùng cẩn thận trong giọng nói bình tĩnh, mặc dù anh không phải họa sĩ tinh tế nhạy cảm cũng nghe hiểu được.

"Học muội, em nên bắt trước người nổi tiếng về nước đang đối diện với em, hơn nữa đã nửa năm không thấy học trưởng phải biểu hiện hoan nghênh." Cố Tư Bằng bỏ qua hứng thú mâu quang nhìn chăm chăm người uống Vodka phía trước, lau muối bám mép ly, cắn miếng chanh của Đông Hải Hân.

Anh chưa từng thấy cô một mình uống rượu giải sầu, hơn nữa còn uống ác liệt như vậy! Uống hết sạch rượu 40o? Liếm muối ăn cắn chanh phiến? Cô thật sự giỏi lắm!

"Khi anh 16 tuổi đã không phải học trưởng của tôi." Đông Hải Hân kéo tầm mắt từ cảnh hồ ngoài cửa sổ trở về, từ từ liếc nhìn Cố Tư Bằng, ngữ điệu lười biếng trả lời.

Cô học là trung học phổ thông, Cố Tư Bằng học chính là trường chuyên ngành mỹ thuật hội họa... Học trưởng, sao có thể đây? Anh đã không còn là học trưởng của cô từ lâu.

Nước Trung Quốc nhỏ học trường là học trường đi? Thôi, Cố Tư Bằng lười tranh luận những râu ria vấn đề này với Đông Hải Hân.

"Tốt tốt tốt, không phải học trường thì không phải học trường, tùy em nói sao. Sweetie, Giang Thận Viễn đâu?" Ánh mắt Cố Tư Bằng hoài nghi vòng vo mấy vòng trong phòng, rồi hỏi tiếp.

Hôm nay anh sở dĩ xuất hiện ở đây, ngoài chuyện vì nghe như Đông Hải Hân đang khóc, còn việc, vì sao hôm nay Đông Hải Hân một mình?

Giang Thận Viễn là bạn học của Cố Tư Bằng khi học vẽ ở trường cao trung, anh rời khỏi Đài Loan đến học viện mỹ thuật ở thủ đô Bắc Kinh học sau đó không lâu, Giang Thận Viễn hẹn hò với Đông Hải Hân.

Giang Thận Viễn rõ ràng biết ít về tình trạng gia đình của Đông Hải Hân, nếu biết ngày mẹ bạn gái rời khỏi đúng lúc vào sinh nhật của cô, sao có thể để mình bạn gái ở đây vô cùng khổ sở trong thời gian này?

"Tôi không phải là Sweetie của anh." Đông Hải Hân cạn ngụm rượu, khẽ cắn miếng chanh vào trong miệng, không trả lời câu hỏi của Cố Tư Bằng.

Cô bị ánh đèn lúc sáng lúc tối của con thuyền trong cảnh hồ đêm ngoài cửa sổ bẻ chiều lên khuôn mặt nhợt nhạt, giọng nói giống như cố ý tạo ra ranh giới khoảng cách.

Sweetie cũng không được?

"OK, tốt, thanh mai trúc mã? Em gái nhà bên? Bất cứ gì cũng được, bạn trai của em Giang Thận Viễn đâu?" Khi bọn họ bắt đầu làm hàng xóm, anh mười tuổi, cô tám tuổi, cứ như vậy khi đến anh hai mươi, cô mười tám, ước chừng làm hàng xóm mười năm, cũng xem như là thanh mai trúc mã đi?

"Chia tay."

"Chia tay?! Tại sao?" Anh vẫn nghĩ tình cảm của bọn họ rất ổn định.

"Aah có nhiều câu hỏi như vậy, sao không giữ lại đi hỏi em gái thanh mai trúc mã và nhà bên khác của anh?" Đông Hải Hân nói rất bình thản, không nâng cả mắt.

Nếu lão yêu Cố Tư Bằng cố tình kết thân, cũng là hàng xóm của anh, em gái của cô Đông Hải Âm cũng được gọi là thanh mai trúc mã của anh, vì sao anh luôn đến quấy rầy cô?

Tóm lại, Đông Hải Hân quyết tâm không trả lời câu hỏi của anh là được?

Tiếng cười của Cố Tư Bằng nhất thời trầm thấp lan đầy trong phòng, nhìn ánh mắt Đông Hải Hân tự nhiên chuyển sang nhu hòa.

"Hân Hân, em thật rất khó dây dưa." Trong giọng nói lộ vẻ yêu thương cứng chịu nhiều hơn oán trách.

Cố Tư Bằng vươn tay, đầu ngón tay lướt qua mái tóc dài trên vai của cô.

Tóc của cô dường như dài hơn khi anh nhìn thấy lần trước? Hay là, không phải tóc của cô mọc dài, mà là anh tưởng niệm giống như loại dây leo bám chặt trong lòng?

Vì sao mỗi lần nhìn thấy Đông Hải Hân sẽ cảm thấy cô đẹp hơn trong trí nhớ? Bây giờ con người của cô lãnh đạm quật cường luôn tản ra khí chất cao ngạo không nhiễm bụi trần, khó có thể gần gũi, lại vô cùng mê người.

Anh thật yêu cô, đến nay, cũng chỉ yêu cô.

Đông Hải Hân không dấu vết vuốt ve bàn tay to của Cố Tư Bằng đang đặt trên vai cô.

"Vậy đừng đến đây đưa với tôi." Cô nhàn nhạt nhìn Cố Tư Bằng, sau đó trở tay không kịp cầm miếng chanh nhét vào trong miệng anh.

Cố Tư Bằng cất tiếng cười to, sau đó lôi thoi lệch thếch cằm nuốt miếng chanh ngay cả dây lưng tử địa vào.

Đông Hải Hân say, anh biết.

Cô sẽ bắt đầu có cử chỉ nghịch ngợm như cô gái nhỏ, ánh mắt mê ly mê người hơn bình thời hơn, nụ cười ở khóe môi cũng tuyệt tươi đẹp diễm mỹ hơn bình thường, qua thêm một lúc, cô sẽ bắt đầu nói nhiều.

Cô sẽ trở thành Đông Hải Hân nhiệt tình, sáng rõ động lòng người mà lại vui tươi như ánh mặt trời giống như phần lớn trong trí nhớ của anh.

Đó là khi Đông Hải Hân trước mười bốn tuổi, mẹ chưa rời khỏi Đông Hải Hân, còn không có gặt gao động đến tiếng lòng của anh, khổ động anh sẽ đau lòng cho Đông Hải Hân.

Sau đó anh nhớ mình từng muốn chăm sóc cho cô cả đời đến cỡ nào.

Anh nhớ khi anh biết cô hẹn hò với Giang Thận Viễn thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa hối tiếc.

Anh giận mình không có Đài Loan, giận mình không sớm thổ lộ với Đông Hải Hân, giận Giang Thận Viễn là bạn bè tốt nhất của anh, giận anh chỉ có thể bất đắc dĩ mong Giang Thận Viễn chăm sóc cho Hân Hân thật tốt.

Nếu như, lúc này người đàn ông bên cạnh Đông Hải Hân đã rời chỗ ngồi, anh rất thích ý nghĩ ngồi vào vị trí bất cứ lúc nào.

"Hân Hân, chờ anh chút."

Đông Hải Hân không biết rõ Cố Tư Bằng muốn cô chờ anh chuyện gì, anh cũng đã xoay người đi ra cửa phòng.

Nửa tiếng sau, lúc Cố Tư Bằng trở lại trong phòng, trong tay có thêm đĩa hoa hồng cánh dài đỏ tươi giống như trong bức tranh của anh, một bánh ngọt tiramisu bốn tầng, và chai Vodka giống nhau như đúc chai cô mới uống.

Đông Hải Hân nhú mào, hoang mang nhìn đôi mắt đẹp đầy thỏa mãn của anh.

"Hân Hân, mừng sinh nhật cho anh!" Cố Tư Bằng chỉ cây nến đang ánh sáng.

Anh cố ý không nói mừng sinh nhật cho cô, mà lựa chọn nói là anh, sao Đông Hải Hân lại không hiểu anh dùng cách xảo quyệt? Anh cố ý muốn cô không thể cự tuyệt.

Hôm nay là ngày mẹ bỏ đi năm đó, là sinh nhật của cô, cũng là của Cố Tư Bằng.

Mặc dù cách xa hai năm, cô và Cố Tư Bằng vẫn cùng ngày kỷ niệm chào đời.

Bọn họ đã thật lâu, thật lâu không có mừng sinh nhật với nhau, là từ khi bọn họ trưởng thành? Hay là từ khi cô bắt đầu hẹn hò với Giang Thận Viễn?

Cô đã sớm quên mất, vì sao Cố Tư Bằng hết lần này đến lần khác muốn nhắc nhở cô vào lúc này, bọn họ đã từng thân thiết?

"Tiểu Bằng, anh thật là âm hiểm..." Là do hơi say cho phép? Đông Hải Hân không tự chủ gọi tên Cố Tư Bằng khi còn bé.

Cô đã rất lâu không gọi anh như vậy, khi cô bắt đầu mười sáu tuổi, hay là mười tám tuổi?

Đây cũng là câu đố nan giải khác, lúc trước hai người họ thật là thân thiết, sau thật là xa, giống như cuộn len cuộn lung tung, đến bây giờ cô đã không thấy rõ và cũng không hiểu.

Chỉ cần là có quan hệ giữa cô và Cố Tư Bằng đến cuối cùng là người nào xa lánh người nào, người nào bỏ lại người nào những câu hỏi này, mặc dù cô hoàn toàn thanh tỉnh cô cũng không có đầu mối nào, không cách nào trả lời, huống chi là ý thức hôn mê, bây giờ mờ mờ ảo ảo muốn say mà không say?

Cố Tư Bằng thờ ơ nhún vai, dập tắt ánh đèn bên trong phòng, không biết rõ là trò đùa dai hay là thật tâm thành ý, tự vỗ tay hát như lúc bọn họ còn nhỏ trước kia, thích học trong Hongkong cười đùa hát lên khúc chúc thọ bằng tiếng Quảng Đông.

Rõ ràng là tình cảnh chọc người bật cười, hết lần này đến lần khác biểu cảm trên mặt Cố Tư Bằng cực kỳ nghiêm túc, được trời ưu ái giọng nói ấm áp nhu hòa từ từ hát lên, vậy mà còn có cố làm cho người ta dở khóc dở cười tất cả những lưu luyến.

Cô nhất định là rất say, nếu không sao cô muốn khóc? Vì sao cô có ảo giác Cố Tư Bằng biết cô sẽ cảm thấy vô cùng tịch mịch vào sinh nhật hàng năm?

Đông Hải Hân cầm đóa hoa hồng cánh dài màu đỏ, kinh ngạc nhìn Cố Tư Bằng sửng sờ.

"Ước nguyện." Cố Tư Bằng ước xong nguyện vọng của mình, khẽ đẩy cùi chỏ của

Đông Hải Hân, thấp giọng thúc giục.

Ánh mắt của Đông Hải Hân chuyển qua ngọn nến đang cháy, không biết lại thất thần bao lâu, cuối cùng, nhìn thấy giọt nến đỏ đầu tiên trên cây nến rơi xuống, cô nghe thấy mình từ từ mở miệng

"Tiểu Bằng, vì sao trong tranh anh vẽ chưa từng có phụ nữ?" Rã say, nếu không cô sẽ không hỏi ra rõ ràng như vậy, biểu hiện ra trong lòng cô để ý Cố Tư Bằng rất nhiều.

Trong nháy mắt, Cố Tư Bằng nghĩ mình nghe lầm câu hỏi của cô.

Anh từng nghĩ Đông Hải Hân không quan tâm anh vẽ, càng không biết anh vẽ gì bên trong. Thì ra, cô biết, anh tuyên bố trong tác phẩm, chưa bao giờ có phụ nữ.

Trái tim đột nhiên vội vàng xông lên cảm xúc mãnh liệt, khó có thể nói rõ, Cố Tư Bằng nghiêng đầu lẳng lặng xem xét cô, tròng mắt đen thẫm, che giấu cảm xúc sâu sắc nào đó.

Anh chỉ tốn hai giây đã lựa chọn giữ vững yên lặng.

Anh bỏ ra quá nhiều, không cách nào dưới tình trạng không mong muốn, chịu đựng tổn thương có thể bị cô cự tuyệt; càng sợ lúc này anh rốt cục lấy dũng khí nói ra tâm ý giấu giếm nhiều năm, ngày mai khi tỉnh rượu sẽ bị cô quên tất cả.

Anh hi vọng cô rất lâu, ép buộc mình buông tha cô rất lâu, lâu đến anh vụng về không biết nên gần gũi thế nào vào lúc này.

Nhiều năm trước đến nay, bản thân nảy sinh dây dưa tình cảm, sao anh có thể dùng mấy câu đơn giản để nói nói rõ? Mặc dù anh muốn thẳng thắn với cô, cũng phải chọn thời khắc thần trí cô thanh tỉnh.

"Bắc Kinh không người phụ nữ anh muốn vẽ." Khóe môi Cố Tư Bằng khơi lên nụ cười, chỉ có thể trả lời không dấu vết như vậy, tránh nặng nề.

Đúng nha! Đây chính là đáp án, cô biết, Bắc Kinh không có người phụ nữ anh muốn vẽ, cô biết người phụ nữ duy nhất anh muốn vẽ là người nào...

Cô biết rất rõ ràng... Vì sao cô còn hỏi?

Cô không say đến hoàn toàn không biết phải trái, lý trí rời rạc không cách nào khống chế tình cảm, không hề nghĩ ngợi thốt ra câu hỏi lỗ măng.

Đông Hải Hân đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản.

Chán nản đến đủ để làm cô nhớ, cảm thấy chán nản như thế giống như lần trước.

Vì vậy cuối cùng cô nhớ cô và Cố Tư Bằng trước đây.

Vì cô bận rộn công việc, hoặc là bất cứ nguyên nhân gì không muốn quay lại trước đây, cô cảm thấy yếu ớt gấp bội, mà lại bị rượu cồn ăn mòn hơn phân nửa thần trí lúc này, hung hăng ủa về đầu cô.

Cô mười bốn tuổi, mà Cố Tư Bằng mười sáu tuổi trước kia, từ từ ủa trở về.

Chương 2 (1)

Đông Hải Hân tinh tường nhớ, mùa đông năm ấy không lạnh.

Đầu tháng 11 ở Đài Bắc, bầu trời xanh thẳm trong vắt mênh mông bát ngát, ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu khắp tấm rèm cửa sổ sát đất, bên trong phòng vàng tươi lấp lánh.

Mười bốn tuổi cô mới thi xong giữa học kỳ, chán đến chết lười biếng nằm sấp trên giường, câu được câu không ngâm nga câu chữ mới vừa nhìn thấy trong sách.

"... Hào đoan uẩn tú lâm sương tả, khước miệng ngâm hương... Khước miệng..." Vừa mới học qua, sao đã quên đây?

Cô gái kiểu tóc sợi mì để lại tô nước lược thịt mới mở quyển sách ra tìm kiếm giải đáp, trang bìa viết ba chữ mạ vàng to "Hong Lou Meng", bị bàn tay to bên cạnh vô lễ đuổi đến nhanh chóng khép lại.

"Khước miệng ngâm hương đối nguyệt ngâm! Ngu ngốc!" Không biết xuất hiện lúc nào, Cố Tư Bằng mới tan học đứng trên cao cúi xuống liếc cô, trừng ra dáng vẻ dạy dỗ của anh cả nhà bên cạnh: "Đông Hải Hân, sang năm em muốn lên cấp ba, không đi chuẩn bị học lên, học những thứ sách Hong Lou Meng phong hoa tuyết nguyệt làm gì?"

Ông nội bà nội thật là cứng chiu cô em gái hàng xóm này đến vô pháp vô thiên! Anh chưa tan học, ông nội bà nội lại mở cửa cho cô vào giường oai!

Mà cô Đông Hải Hân này cũng thật là càng ngày càng vượt quá, mỗi ngày ru rú trong phòng của anh giống như ổ của bản thân cô, tùy tiện ăn tùy tiện cầm tùy tiện nằm, du dương tự tại đến Cố Tư Bằng đơn giản cũng nhanh chóng hoài nghi ở đây thật ra là nhà của Đông Hải Hân.

"Làm sao? Anh nhìn Tào Công Tuyết Cần không vừa mắt?" Đông Hải Hân vừa lộn,

ngồi dậy, cười hì hì ném quyển sách lên người Cố Tư Bằng.

"Sách này còn không phải của anh? Anh có thể đọc lâu lâu, vì sao em không thể xem?"

Cố Tư Bằng không nghiêng lệch tiếp được cuốn Hồng Lâu Mộng, tiện tay đặt trên giá sách.

"Anh không giống vậy, anh học vẽ, khoa kỹ thuật tỉ lệ cao, ngành học không có trở ngại là tốt rồi, đương nhiên anh có thời gian đọc sách giải trí, còn em? Tương lai em muốn hợp lại ba nguyện vọng trước trung học công lập, nếu là bác Đông."

"Tốt lắm tốt lắm, em biết, thôi Tiểu Bằng, anh đừng đưa ba em ra đàn áp em!" Đông Hải Hân liếc mắt, miễn cưỡng lui ra sau năm.

Ba ba của cô Đông Chấn là giáo sư quyền uy tiếng tăm lừng lẫy trong giới học thuật!

Thân là trưởng nữ cô tự nhiên không thể làm mất mặt ba ba, những lời gánh vác trách nhiệm này từ nhỏ cô đã nghe, cũng rất phiền, ba rất nghiêm nghị với việc ý tứ ăn nói của cô, cha mẹ cô làm việc ở Đại Lục suốt ngày, trong nhà chỉ có ông nội bà nội và quản gia người làm canh giữ nên cô mới nấn ná trong nhà Cố Tư Bằng thôi!

Đáng giận! Càng nghĩ càng giận nhưng mà, Đông Hải Hân lại cầm gối, đập sau lưng Cố Tư Bằng đang ngồi xuống trước bàn đọc sách.

"Học vẽ rất giỏi? Nếu anh có bản lĩnh thì vẽ cái khố miệng ngậm hương quỳ gì vừa rồi ra đi!" Đông Hải Hân nhảy xuống giường.

Cô hành động ngây thơ hung hăng siết cổ Cố Tư Bằng từ sau lưng, cậu trai lớn mười sáu tuổi thấy buồn cười.

"Khóe miệng ngậm hương vẽ làm sao? Ngược lại em nói thử xem, em nói được anh vẽ ra được." Đây chỉ là một câu thơ được không? Đông Hải Hân thật làm người khác khó chịu.

Cố Tư Bằng cười tháo tay của cô, hai tay của thiếu nam thiếu nữ đây đưa ở giữa không trung.

Cô gái khí lực con gà sao địch nổi cậu trai đang trở mã cường tráng?

Đông Hải Hân mắt thấy đấu không thắng, dứt khoát chọc vào thắt lưng nghiêm mặt lên kháng nghị: "Này! Tiểu Bằng, anh có biết hổ thẹn hay không? Sau này anh muốn làm họa sĩ mà lại hỏi em phải vẽ thế nào?"

Cố Tư Bằng chưa trả lời, bản tính Đông Hải Hân thích cười ngậy thơ lại đột nhiên phúc chí tâm linh*.

* Phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra

"A đúng rồi, Tiểu Bằng, em nghĩ, không bằng anh vẽ em căn một cảnh hoa hồng thế nào? Như vậy xem như là khóe miệng ngậm hương đi?" Đôi môi Đông Hải Hân làm ra hình dáng căn đồ vật, thậm chí còn cố ý nháy mắt ra hiệu bày ra vẻ mặt hết sức bà tám.

Dáng vẻ tức cười của cô khiến Cố Tư Bằng cười muốn tắt thở.

"Nhân gia Lâm Đại Ngọc là ngâm (ngâm thơ) hoa cúc ngâm đến khóe miệng ngậm hương, rõ ràng là nói cúc hương, em lại hết lần này tới lần khác nói muốn căn hoa hồng, Hân Hân, anh thấy em mới thật sự nhìn Tào Công Tuyết Cần không vừa mắt!" Thật sự là dần chết.

"Rõng! Cúc hương thì cúc hương, vậy anh hãy vẽ em căn hoa cúc!" Còn không phải Cố Tư Bằng rút sách đi, cô chưa nhìn toàn bộ câu chữ, mới không rõ ràng Lâm Đại Ngọc

nói là hoa gì sao, anh lại cười cô, thật quá đáng!

"Hoa cúc? Cẩn hoa cúc? Ha ha ha ha hắc!" Hình ảnh ngu xuẩn gì? Cố Tư Bằng tiếp tục không có thiện lương ôm bụng cười to.

"Hân Hân đàn, anh mới không cần vẽ em!" Trong đầu cô rối cuộc chứa những thứ gì? Thật là không có mỹ cảm.

"Vì sao? Vẽ em có gì không tốt?" Đông Hải Hân lớn tiếng kháng nghị, lại thờ phì phò nhón chân lên câu cổ người đàn ông vô lương.

"Vẽ em dĩ nhiên không tốt! Hân Hân, vẽ em rất lãng phí thuốc màu, ha ha ha ha hắc... Anh muốn vẽ thì phải vẽ người phụ nữ anh thích" Lời của Cố Tư Bằng còn chưa nói hết, vẫn đang cười to, sức lực đang siết cổ vốn định bóp chết anh lại đột nhiên buông lỏng, đột nhiên vọt đến trước cửa sổ sát đất.

Cố Tư Bằng buồn bực đi đến bên cạnh bóng dáng giống như đang mong đợi điều gì, nhìn theo ánh mắt cô, từ cửa sổ phòng của anh ở lầu hai, nhìn xuống phía dưới.

Nên hai người họ đồng thời nhìn thấy xe tải của công ty dọn nhà dừng lại cửa nhà của Đông Hải Hân.

Ba của Đông Hải Hân - Đông Chấn xuống khỏi xe hơi chạy sau đuôi xe tải, giúp đỡ hai cô gái xuống xe, lại vòng qua đầu xe mở cửa lớn nhà mình ra, xoay người lại chỉ thị các công nhân dọn nhà khiêng đồ vật trên xe hàng vào trong nhà.

Tay phải của Đông Chấn dắt tay của người có tuổi chừng bốn mươi, tay trái nắm đầu vai một cô gái khác có tuổi xấp xỉ Cố Tư Bằng, lỗ mũi bữu bữu trước sân nhà họ Đông, vẻ mặt sáng ngời nhìn giống như giới thiệu các cô ấy, vẻ mặt phấn khởi.

"Các người nhìn đi, Đông tiên sinh mới ly hôn không đến hai tuần đã chuẩn bị tái

giá!"

"Đâu chỉ là tái giá mà thôi? Con gái nhận trở về có chân mày miệng, cùng khuôn mẫu khắc ra với Đông tiên sinh..."

Một trực giác khiến cả người Đông Hải Hân chấn động, khẽ run đưa tay trắng mềm nắm chặt vạt áo của Cố Tư Bằng.

Thì ra là, những thứ rỉ tai này là thật...

Mỗi ngày lúc cô đi học, có một kế hoạch lặng lẽ tiến hành sau lưng, những hàng xóm không quan hệ gì với nhà họ Đông vậy mà biết bí mật nhà họ Đông sớm hơn cô...

Khó trách, mỗi ngày cô về nhà, luôn phát hiện trong nhà có thêm gì đó mới.

Thì ra những vật này đã có chủ nhân, thay thế mẹ của cô, hoặc là thay thế địa vị chủ nhân của cô...

Ánh mắt Cố Tư Bằng nhìn Đông Hải Hân, hé môi muốn nói gì với cô, chỉ sợ ánh mắt giao nhau với tầm mắt của ba ba ở dưới lầu lơ đãng nhìn lên, không biết trong lòng yếu ớt gì Đông Hải Hân lại đột nhiên kéo anh tránh góc tường.

Đông Hải Hân kéo anh ứng phó không kịp, Cố Tư Bằng mất sức thật lớn mới để bản thân đứng vững suýt không để cơ thể ngã nhào trên người cô, anh nghe âm thanh lưng của cô hung hăng đập vào tường.

"Hân Hân, em không sao chứ?" Cố Tư Bằng hỏi.

"Tiểu Bằng..." Từ trong ngực anh truyền ra âm thanh yếu ớt không thể nghe thấy.

"Làm sao? Bị thương sao?" Cố Tư Bằng vội vã cúi đầu kiểm tra vết thương của cô.

"Tiểu Bằng... Mẹ em sẽ không trở lại, có đúng hay không?" Đông Hải Hân nhúu chân mày, giọng nói nghẹn ngào, ngược mắt nhìn Cố Tư Bằng trong mắt đều là nước mắt mê ly.

Cô nghe tiếng xe, nghĩ là mẹ trở lại.

Sau khi mẹ biến mất thì mỗi ngày cô luôn có tố chất thần kinh như thế, chỉ cần nghe tiếng xe, cô sẽ chạy về phía cửa sổ.

Cô không biết ba dắt người phụ nữ và cô gái, nhưng, đồ vật mẹ chuyển đi, các cô lại muốn mang đồ vật đó vào?

Cảnh tượng rất quái lạ, hơn nữa những lời đồn kia... Cô giống như đã hiểu, lại giống như hi vọng mình không hiểu... Vì sao đến bây giờ không có một người nguyện ý nói cho cô biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Cô đã mười bốn tuổi, cô không nhỏ, cô nghe hiểu được tiếng người!

Coi như cô không có khả năng thay đổi gì, ít nhất bọn họ cũng có thể tốt mà, trình trọng nói cho cô biết, người nào không sống nổi với người nào nữa? Gia đình người nào thêm thành viên mới? Mà cuộc sống của cô sẽ thay đổi gì?

Bọn họ không thể cứ không rõ ràng như vậy, không hiểu, ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không có, đã tùy tiện bắt buộc cô tiếp nhận tất cả!

Cô cảm thấy tức giận, lại rất ủy khuất!

"Tiểu Bằng... Bà sẽ không trở lại... Có đúng hay không..." Đông Hải Hân mím chặt

môi nói mê sảng giống như lẩm bẩm, bắt buộc mình không muốn khóc vẻ mặt vừa quật cường lại khiến người ta đau lòng.

Cố Tư Bằng muốn nói gì, lại không biết nên nói gì chỉ có thể nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

"Hân Hân, anh ở đây, em còn có anh." Anh đưa tay nước mắt của cô. "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh sẽ ở đây, em còn có anh." Cố Tư Bằng nhìn vẻ mặt của cô bình tĩnh kiên quyết, thề giống như mặt đất, lời hứa êm ái hạ xuống bên tai cô.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Đông Hải Hân khóc trong ngực Cố Tư Bằng đến đứt từng khúc ruột.

Kết quả, giống như Đông Hải Hân dự đoán, ba quả nhiên nhanh chóng đi vào một cuộc hôn nhân khác, ngày đó cô nhìn thấy hai người phụ nữ, một trở thành mẹ kế của cô, một người khác trở thành chị của cô.

Rất nhiều hàng xóm láng giềng thì thầm càng làm nghiêm trọng như thủy triều vọt đến, Đông Hải Hân cảm giác mình gần như vô lực chống đỡ.

Hân Hân, anh ở đây, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều ở đây, em còn có anh.

Rõ ràng, lời của Cố Tư Bằng vẫn còn bên tai, anh lại bắt đầu như có như không xa lánh cô.

Anh không để cho Đông Hải Hân một mình đợi anh trong phòng, không để cho cô ngồi xe đi nhờ cùng đi học, khi cô rủ anh cùng nhau ra ngoài, anh cũng kiên trì dẫn em gái của cô Đông Hải Âm.

Mà cô thậm chí không biết những thay đổi này là vì điều gì.

Cô chỉ biết mình đã chịu đựng một lần mẹ rời đi nên suy nghĩ trở nên đa cảm, hơn nữa không cách nào gánh chịu một lần tổn thương nào khác.

Cố Tư Bằng xa lánh cô, hơn nữa không muốn ở cùng cô.

Anh luôn hỏi cô "Hải Âm đâu? Hải Âm đâu?", cho dù khi anh tham gia quân ngũ, cô đi cầu thân, anh nhìn thấy cô câu nói đầu tiên vẫn là hỏi cô: "Hải Âm đâu? Sao Hải Âm không đến?"

Bọn họ cùng sinh nhật, cùng nhau nói chuyện phiếm, giữa bọn họ thoạt nhìn không có gì thay đổi, nhưng cũng giống như cái gì cũng thay đổi.

Cứ như vậy qua thật là nhiều năm, cho đến một ngày, Đông Hải Hân tình cờ liếc thấy bức tranh nhân vật hiếm có của Cố Tư Bằng trong phòng vẽ tranh của anh, đó là gương mặt cô quen thuộc Đông Hải Âm.

Vì vậy cô mười tám tuổi đột nhiên hiểu, Cố Tư Bằng lớn hơn cô hai tuổi đã biết tình yêu.

Cố Tư Bằng nói, anh muốn vẽ cũng chỉ vẽ cô gái anh thích.

Cho nên, Cố Tư Bằng bắt đầu xa lánh cô, là vì dáng vẻ của Đông Hải Âm lặng lẽ thành hình trong lòng anh?

Sao đến bây giờ cô mới phát hiện đây? Cố Tư Bằng luôn hỏi cô "Hải Âm đâu? Hải Âm đâu?", sao cô dần đến bây giờ mới nhìn rõ?

Trong lòng Đông Hải Hân có luồng khí không biết từ đâu mà đến! Đây là lần đầu tiên cô rõ ràng ý thức được mình ham muốn chiếm hữu Cố Tư Bằng!

Nhưng, cô chưa kịp phát giận với người nào, tiếp đó là Cố Tư Bằng chia tay theo người nhà di cư qua Bắc Kinh.

Giống như nguyên rủa, thân mật kêu cô "Hân Hân", luôn là không để lại cho cô lời bào chữa đã rời đi.

Vì vậy, Đông Hải Hân cảm giác mình thật cô đơn cả năm, cô giống như người chết chìm khẩn thiết bầu vú cành cây để sống nên đồng ý hẹn hò với Giang Thận Viễn.

Chỉ là, nhiều năm trôi qua như vậy, vì sao Cố Tư Bằng và Đông Hải Âm chưa từng đi cùng nhau?

Chuyện cô muốn độc chiếm Cố Tư Bằng đã xa xôi giống như thế kỷ trước, xa xôi đủ để cô kết thúc đoạn tình yêu chạy cự li dài đến bảy năm, vì sao cô nghĩ bên cạnh Cố Tư Bằng phải có phụ nữ chứ?

Cô không hỏi, hoặc giả cô không dám hỏi là vì điều gì đó mà không muốn cũng không nguyên hiểu lý do, giống như bây giờ đầu cô không nhắc nổi lên, không khơi dậy nổi dũng khí để truy cứu tiếp.

Chương 2 (2)

Đông Hải Hân kéo suy nghĩ rời rạc của mình từ xa xôi trở lại ánh nến chập chờn trước mắt, trong lòng nổi giận, cô trực tiếp thổi tắt nến, không ước nguyện.

Còn ước nguyện gì nữa đây? Nguyện vọng của cô chưa từng thành hiện thực, nhưng, nguyện vọng của cô đến tột cùng là gì, cô không thấy rõ cũng không hiểu.

"Tiểu Bằng, thật ra thì anh là gay có đúng hay không?" Đông Hải Hân bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

"Có lẽ." Khóe môi Cố Tư Bằng bật cười nhạt, nghiêng người thu gom tóc sau lưng Đông Hải Hân thành một búi, cắm hoa hồng đỏ tươi trên tay cô vào trong tóc.

Anh không có hứng thú với phụ nữ nào ngoài cô, không có cảm giác không chỉ là tin tức báo chí truyền thông, thậm chí ngay cả chính anh cũng sắp hoài nghi giới tính của mình.

Đông Hải Hân thật là đẹp, luôn luôn xinh đẹp khiến anh cảm giác mình không nên khinh nhờn; muốn thân thiết với cô, rồi lại sợ khoảng cách của mình và cô quá gần, gần gũi mà không giấu được sẽ có khuynh hướng thổ lộ tình cảm đong đầy.

Cố Tư Bằng kéo dài khoảng cách với cô, cười nói: "Sinh nhật vui vẻ, Hân Hân."

Gương mặt của anh trở lại trước mắt Đông Hải Hân, cằm râu ria cọ sát qua gò má của cô, chọc cho thân thể cô hơi run rẩy.

Đông Hải Hân chỉ là ánh mắt lơ mơ nhìn anh.

"Có lẽ"? Đây là câu trả lời gì? Cô muốn kháng nghị, tiếng nói lại vướng ở cổ họng,

chậm chạp không phát ra tiếng.

Cô giống như say, lại giống như không có?

Suy nghĩ quẩn quýt đến tột cùng là hỗn loạn hơn bình thường, rõ ràng hơn bình thường, cô không hiểu rõ, chỉ cảm thấy Cố Tư Bằng ở trong lòng cô luôn giống như câu đố giống như sương mù vừa giống như gió, cô bị anh ngăn cách bởi bên ngoài, luôn chơi trốn tìm với anh, cô mệt quá...

Đông Hải Hân đột nhiên lấy tốc độ người ta không kịp ứng phó vọt vào trong phòng tắm ối lên ối xuống.

Cố Tư Bằng thở dài sau lưng cô, đi theo vào phòng tắm, ngồi xổm xuống khẽ vuốt sống lưng của cô.

"Muốn súc miệng sao?" Anh bưng ly nước ấm cho cô.

"Tôi muốn tắm." Đông Hải Hân nhìn vạt áo bị cô nôn ra toàn dịch dơ, hữu khí vô lực nói.

Cô rất chật vật... Cả tâm tình và bề ngoài đều chật vật như nhau.

"Hân Hân, muốn tắm thì ngày mai tắm, bây giờ em nên ngủ." Cố Tư Bằng cầm áo choàng tắm của khách sạn cung cấp đến, chỉ giường có bốn cột cách đó không xa.

Đông Hải Hân uống say, cô vút mình xuống giường, mà không phải ném vào phòng tắm, có lẽ cô vì thần trí mơ hồ nên sẽ ngã nhào trong phòng tắm, hoặc là điều gì, anh không thể bỏ mặc cô nguy hiểm như vậy.

Không ngờ một câu đối thoại không quan trọng như vậy, lại làm Đông Hải Hân hiểm

có nước mắt.

Cuộc đời của cô, toàn bộ của cô, đều tốt bất đắc dĩ, cô bị tất cả người thân phản bội chà đạp, bây giờ thậm chí ngay cả quyền tự chủ tắm hay không tắm cũng không có.

Cô gục đầu khóc đến Cổ Tư Bằng phải giơ cờ hàng đầu hàng.

"Được được được, tắm thì tắm, chỉ có thể tắm dội, không thể tắm bồn, anh chờ em ở bên ngoài, có chuyện thì gọi anh. Nhớ, có chuyện thì gọi anh."

Coi như đã dặn dò vài câu, tim Cổ Tư Bằng treo thật cao luôn không yên lòng.

Anh có tố chất thần kinh muốn bảo vệ Đông Hải Hân, anh vừa nghe có tiếng va chạm nhỏ nhẹ vang trong phòng tắm, thì hấp tấp kéo cửa ra xong vào xem tình hình.

"Hân Hân!" Anh vừa vọt vào, lúc này Đông Hải Hân chỉ khoác áo choàng tắm, dây buộc bên hông chưa cột lên, gợi cảm ngọt ngào như nữ thần vô tội bốn mắt nhìn nhau với anh.

Cổ Tư Bằng lúng túng liếc thấy vòi hoa sen rơi xuống dưới chân cô, ly súc miệng và sữa tắm.

Anh tưởng cô ngã nhào, rất hiển nhiên đây là hiểu lầm.

Anh vội vàng xoay người đi ra, sau lưng truyền tới tiếng vang cực lớn làm anh đột nhiên xoay người lại.

Lần này Đông Hải Hân thật sự đạp nắp chai sữa tắm mà trượt chân!

Thân thể của cô nhanh chóng ngã nhào trên người anh, được ngực của anh vững vàng tiếp được.

Cô thơm quá, vừa tắm rửa xong cô dĩ nhiên rất thơm.

Cô đang say mà tầm mắt nhìn lơ mơ khó khăn, chăm chú giằng co ánh mắt với Cổ Tư Bằng giữa không trung, không khí xung quanh không có thể che giấu vẻ mập mờ.

Cổ Tư Bằng không khỏi nhớ lại chuyện khó khăn của mình lần trước, ở bên cửa sổ anh và Đông Hải Hân đồng thời nhìn thấy tình cảnh cha cô dẫn mẹ kế và Đông Hải Ninh trở về

Năm ấy, anh mười sáu, cô mười bốn, anh ngã nhào ở trên người cô, mà cô cụp mắt khóc trong ngực anh.

Trong nháy mắt Đông Hải Hân khơi lên đau lòng lớn nhất của anh, cũng ở đây trong nháy mắt dạy anh thấy rõ, anh đối với cô, ngoài tình cảm em gái hàng xóm, còn có loại ôm ấp tình cảm khác mà anh không hiểu.

Lập tức anh đưa tay không chỉ muốn lau nước mắt trên mặt cô, càng muốn dùng môi dán sát cô, hung hăng dúi cô vào trong ngực. Đông Hải Hân đang trở mã ngực mềm mại đè trong ngực của anh, trong quần của anh nổi sừng khó chịu.

Anh muốn chăm sóc cô thật tốt cũng chịu cô, đồng thời bắt đầu ti tiện ảo tưởng cô.

Anh đã biết giữa nam nữ đến tột cùng sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Đông Hải Hân lại khiến những hình ảnh này càng giống thật.

Hình ảnh của cô giống trước kia bạn học nam bí mật vụng trộm chia sẻ những thứ sách báo và phim, trong đầu anh loay hoay tư thế gợi cảm mê người khác nhau, khiến anh giải phóng bản thân trong ảo tưởng đẹp đẽ...

Trong cùng lúc anh cảm nhận được tình cảm sâu nhất với cô, cùng dự vọng hạ lưu nhất.

Anh có bao nhiêu xấu xa? Anh tự cho mình là người bảo vệ cô, đối đãi cô giống như em gái ruột thịt, anh thậm chí nhớ dáng vẻ tám tuổi của cô, mà anh lại mỗi đêm... Thậm chí ban ngày... trong đầu đều ham muốn cô!

Tình yêu đến quá vội vã, dự vọng đến quá hung mãnh, tình cảm của anh thay đổi quá nhanh, không cách nào lấy tâm bình thường đối đãi với cô khi nghe giọng nói ngây thơ gọi nhủ danh của anh.

Anh không biết nên làm sao đối mặt, vì vậy chỉ có thể không được tự nhiên cố gắng tránh ở cùng cô.

Vì vậy mỗi khi tình cảm của anh muốn vượt qua ranh giới, sẽ luôn kéo em gái Đông Hải Âm đi cùng. Anh chỉ muốn để mình lý trí hơn, có thể vì có người bên cạnh thì có thể khắc chế hơn, mà ở cùng chỗ Đông Hải Âm, không giống Đông Hải Âm luôn thích khóc thích cùng đường là sự lựa chọn tốt nhất.

Nếu anh đã có suy nghĩ không an phận với Đông Hải Âm, ít nhất có thể không làm ra cử chỉ không an phận.

Cố Tư Bằng muốn, có lẽ đợi đến khi Đông Hải Âm qua mười tám tuổi, anh có thể thử dặt tay của cô, nói cho cô biết anh không hề xem cô là em gái, có lẽ bọn họ có thể không còn là thanh mai trúc mã...

Anh luôn chờ đợi.

Chờ cô tốt nghiệp trong nước, chờ cô lên cao trung, chờ anh trở về mừng lễ tốt nghiệp trung học của cô.

Sau đó, có một ngày anh rút cuộc biết, nguyên nhân cha mẹ muốn anh tốt nghiệp cao trung thì đi làm lính trước, mà lại dẫn anh đi Đại Lục trước!

Cha mẹ sớm có kế hoạch, thậm chí cho anh dự thi học viện mỹ thuật trung ương ở Bắc Kinh.

Vì vậy anh không kịp thổ lộ với Đông Hải Hân, thì lập tức chia ly với cô.

Dọn nhà, cuộc thi, trúng tuyển, nhập học, chờ cuối cùng dàn xếp xong tất cả, anh rút cuộc quyết định tốt hơn là thắng thắn tâm ý nhiều năm qua của mình với Đông Hải Hân, Đông Hải Hân lại nói cho anh biết, cô đang hẹn hò với Giang Thận Viện.

Anh chờ đợi rất lâu chỉ đổi lấy bỏ lỡ.

Anh không kịp nói với Đông Hải Hân, mặc dù không cam lòng, nhưng không cách nào phóng túng mình phá hư tình yêu của cô và bạn tốt.

Anh chỉ có thể lựa chọn yên lặng, lắng nghe cô cách xa cả đại dương, sau đó nghĩ một đằng nói một nẻo ép buộc bản thân nói chúc phúc cô.

Vì vậy cô trở thành đóa hồng tươi đẹp nở trong lòng anh, lại không còn kịp hái cành hồng, dây leo lượn lờ quấn quanh người anh, gai dài đâm, chích anh không chảy máu cũng đau lòng.

Vì sao, mỗi lần nhìn Cố Tư Bằng, luôn cảm thấy tim mơ hồ co rút đau đớn?

Tình cảm trong lòng Đông Hải Hân yếu ớt nhộn nhạo, đột nhiên đưa tay đẩy sợi tóc đen rơi trên trán Cố Tư Bằng ra.

"Tiểu Bằng, anh cũng giống như bọn họ... Anh cũng không cần em sao?" Cô không biết vì sao mình hỏi như thế, suy nghĩ của cô giống như cỡi cương ngựa hoang, cô tằm vùi sen trước để không chế tranh luận.

Mọi người toàn thế giới không cần cô, mẹ của cô, ba của cô, Giang Thận Viễn, bọn họ luôn bỏ rơi cô không chút lưu tình, dùng tốc độ nhanh nhất tìm được người thay thế... Bao gồm Cố Tư Bằng, anh chỉ muốn Đông Hải Âm, anh cũng không cần cô...

Cố Tư Bằng bắt được tay cô đang phủ trên gương mặt anh, cố gắng đè nén nhịp tim vô cùng kịch liệt của mình.

"Em uống say, Hân Hân." Làm sao anh có thể không muốn cô? Cô tác động chặt chẽ đến tất cả cảm xúc và tình yêu của anh.

"Vậy sao? Anh luôn để em một người..." Đông Hải Âm mềm nhũn nằm sấp bên gáy của anh, giọng nói lẩm bẩm giống như đang lằm bằm lâu bầu.

Là thường ngày kiên cường quá lâu, lúc này mới có thể bị rượu cồn tháo xuống tất cả phòng bị, không thể che giấu cảm thấy yếu ớt và tịch mịch sao?

Cô vẫn luôn tịch mịch, từ khi Cố Tư Bằng bắt đầu không thực hiện được cam kết với cô, cô sẽ cảm thấy rất tịch mịch...

Anh rõ ràng nói: "Hân Hân, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều ở đây."

Kết quả anh can thiệp cô đơn của cô, rồi đẩy cô vào tịch mịch sâu hơn.

Trong lòng của cô vẫn thiếu hụt, đó là Cố Tư Bằng không thực hiện cam kết của anh nên tạo thành lỗ hổng, anh vứt bỏ tin cậy của cô, cũng phủ định sự ỷ lại của cô.

Sau khi mẹ bỏ đi, trước khi Giang Thận Viễn xuất hiện, thế giới của cô vẫn lấy Cố Tư Bằng là trời.

Nhưng mà cô lại mất đi tất cả.

Cô muốn nắm chắc gì đó ở thời khắc bất lực và chán nản như vậy.

Cô đã bị vứt bỏ từ lâu, bị Cố Tư Bằng xa lánh, bị Giang Thận Viễn vứt bỏ, thân thể của cô không cần chung thủy giữ gìn cho người nào, cô có thể lựa chọn chỉ cần bắt lấy nhiệt độ ngăn ngủi, cô lại không bắt được người...

Cố Tư Bằng kéo Đông Hải Hân ra, muốn dụ dỗ cô đi ngủ sớm, mới hé mở môi, lại ửng phỏ không kịp nghênh đón đôi môi mềm mại tiến gần sát.

Anh nghĩ cô đã say quá mức, trong miệng cô có mùi thơm chanh Vodka, cuốn quần thăm dò môi lưỡi của anh thậm chí càng vội vàng nhiệt tình hơn anh, không cẩn thận, sẽ khiến anh vong tình chìm đắm.

"Hân Hân" Cố Tư Bằng cảm giác mình dùng sức lực cuối cùng cả đời mới kéo cô ra." Hân Hân, em uống say."

Đông Hải Hân nhìn đôi mắt đẹp của anh đầy hoang mang, nhú mi vẻ mặt giống như đang suy tư gì, lại buông tha, dừng lại những việc ngăn ngủi đã trải qua, lại nghiêng người về trước, loạn xạ thăm dò nụ hôn cũng tìm kiếm nụ hôn.

Không được sao? Anh không thể ở lại vì cô sao? Ngay cả ngăn ngủi một đêm, cũng không được sao?

Cố Tư Bằng cảm giác mình gặp phải vấn đề khó khăn lớn nhất cuộc đời lần nữa.

Lý trí của anh nói cho anh biết, anh không thể nói gì nhiều với Đông Hải Hân lúc này tình thần của cô đang hoảng hốt, vì có lẽ ngày mai cô tỉnh dậy, sẽ quên toàn bộ thổ lộ của anh tối nay? Cũng có lẽ cô nghĩ anh khát vọng nóng bỏng của cô, giải thích vì đơn thuần say rượu mất lý trí nên có tình một đêm?

Anh không muốn đánh cuộc, không muốn Đông Hải Hân vẫn không rõ anh có tình cảm với cô mà làm ra cử chỉ không an phận với cô, càng không muốn lên giường lúc cô uống rượu say.

Anh rõ ràng lý trí như vậy, cuối cùng vì dấn dấp Đông Hải Hân điềm đạm đáng yêu mà hoàn toàn tan vỡ.

Cô hôn anh nụ hôn nóng bỏng, giống như người chết chìm thiếu dưỡng khí nên gắt gao bầu vú cổ của anh, nơi đây đã dán chặt lồng ngực của anh ép đến vật trong quần anh sưng trướng, ghé vào lỗ tai anh khóc sù sùi nói nhỏ.

"Tiểu Bằng... Anh đừng đi... Đừng bỏ em một mình... Ôm em... Em muốn anh..."

Cô vừa nói vừa khóc, nước mắt đốt nóng tâm hồn người và nụ hôn chi chít lây dính khuôn mặt Cố Tư Bằng, ép anh không đường lui.

Anh cảm giác mình ảo tưởng cảnh này mấy ngàn mấy trăm lần, chờ đợi câu nói này cả đời.

Anh chỉ là người đàn ông, chỉ là người đàn ông bình thường sẽ cương khi đối mặt với người phụ nữ mình yêu mến.

Anh yêu cô bao lâu thì đè nén bao lâu, mà cô nói cô muốn anh, hơn nữa không muốn anh rời đi.

Lúc này mà lựa chọn ôm cô thật sự là chủ ý hết sức hồng bét, nhưng anh có thời gian

cả đời đủ để chứng minh cho cô thấy anh thật lòng, anh không muốn bỏ lỡ cô nữa, không muốn khiêu chiến nhân nại cực hạn của mình nữa, nhưng mà, như vậy thật có thể không...

Anh giống như thanh thiếu niên lỗ mãng liều lĩnh, đời này sẽ dốc toàn bộ lực lượng ham muốn thân thể của người phụ nữ mềm mại này, mà anh yêu người phụ nữ này cả đời, rồi ngang ngược thân mật đánh quấn trên người anh...

Cố Tư Bằng lâm vào giao chiến kịch liệt, sau đó thở dài khi thấy Đông Hải Hân bắt đầu động thủ kéo quần áo của anh, giọng điệu lớn nhất trong đời.

Anh nhận thua! Anh đầu hàng! Anh không có biện pháp làm thân sĩ nữa!

Anh nắm lại quyền chủ đạo, ôm lấy Đông Hải Hân đi về phía giường bốn cột bày trí đầy mơ mộng giống như tùy thời mời người ngủ cùng.

Anh muốn cô! Rất muốn rất muốn!

Không còn là Liễu Hạ Huệ! Người đàn ông Liễu Hạ Huệ kia nhất định không thích phụ nữ ngồi vào trên đùi anh!

"Hân Hân, đừng hối hận." Cố Tư Bằng đặt Đông Hải Hân nằm trên giường, lấy tư thế mãnh liệt hơn cô vừa rồi để hôn cô.

Giữa bọn họ bắt đầu bước đầu tiên, không cho ai hối hận.

Chương 3 (1)

Gần như vừa mở mắt, Đông Hải Hân đã hồi hận.

Khi cô nằm trong ngực Cố Tư Bằng bị nóng mồ hôi lấm tấm mà tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, lúc chống lại lồng ngực trần truồng của anh, cô đã hồi hận.

Trí nhớ tối qua lại chảy trở về trong đầu của cô, cô mơ mơ màng màng nhớ lại tối qua cô và Cố Tư Bằng ân ái cả đêm... Mặc dù cô không muốn nhớ lại, lúc này hai chân của bọn họ vẫn quăn quít không cho phép cô quên.

Trời ơi... Cô không biết làm sao mình làm ra chuyện như vậy? Vì sao cô có dáng vẻ như vậy? Coi như cô uống say, cũng không thể hoang đường như thế, cô rốt cuộc còn có mấy phần ý thức, cô nhớ...

Nhưng mà, rượu cồn thúc giục thiêu cháy rốt cuộc là gì?

Cô mê muội dường như tìm kiếm hình dáng cô muốn nắm giữ trên người Cố Tư Bằng, nhưng bắt cũng bắt không được gì, cô mượn nhiệt độ cơ thể của anh để kiềm nén đau lòng khi bị bạn trai phản bội, nhẹ nhàng quăn quanh bản thân không có cảm giác an toàn nhiều năm qua.

Cô luôn tự gò bó rất nghiêm, vì sao có thể vì nửa bình rượu mạnh mà dung túng mình sa ngã như thế?

Đông Hải Hân áo não di chuyển cơ thể, muốn rời khỏi ngực Cố Tư Bằng động tác lại ngăn cản trong nháy mắt.

Bàn tay của Cố Tư Bằng vốn khẽ vuốt ve da thịt trên lưng cô đột nhiên siết chặt eo nhỏ nhắn của cô, vừa nhẹ vừa nặng không để cô rời đi, Đông Hải Hân dễ dàng cảm giác được bộ phận đàn ông giữa hai chân cô đã thức tỉnh.

Cả đêm, còn chưa đủ sao?

Đông Hải Hân cau mày trừng con người đen sâu thẳm phảng phất nhìn cô cả đêm, Cố Tư Bằng lại cười.

"Em muốn đi đâu, Hân Hân?" Cố Tư Bằng vén sợi tóc bị mồ hôi dính gò má của Đông Hải Hân ra sau tai, trong giọng nói dễ nghe từ chậm có ý cười nhạt.

Tối qua cô uống nhiều rượu như vậy, bây giờ có lẽ đầu còn đang đau, thần trí vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, đã vội vạch rõ giới tuyến với anh, bây giờ hành động này quá đả thương người, vì vậy Cố Tư Bằng giận dỗi dây dưa ôm cô chặt hơn.

"Để cho em đi xuống." Đông Hải Hân hơi tức giận đẩy lồng ngực Cố Tư Bằng, giật giật chân bị anh đè ép. Đột nhiên động tác lớn làm liên lụy đến thần kinh say rượu, chọc cô hoa mắt chóng mặt nhú mày.

"Xem đi! Ai kêu em không để anh ôm?" Cố Tư Bằng buồn cười, lấy tay vuốt vuốt huyết thái dương của Đông Hải Hân.

Đau...

Bên cạnh truyền tới cảm giác đau nhói, khiến Đông Hải Hân mãnh liệt hút khí, cảm giác rất khó chịu khiến cô không có chí khí nhắm mắt hưởng thụ động tác xoa bóp nhẹ nhàng chậm chạp của Cố Tư Bằng, không lên tiếng đáp lời, cũng không kháng cự anh đụng chạm.

"Nhức đầu sao? Có muốn ngủ tiếp hay không? Cần trà giải rượu, hay là muốn ly Vodka nữa?" Cố Tư Bằng hỏi.

Ly Vodka nữa?! Đông Hải Hân tức giận miễn cưỡng mở mắt trợn mắt nhìn Cố Tư

Bằng.

"Anh chê em chưa đủ say sao?" Tối qua cô đã say đến lên giường với anh, anh hỏi như thế là đang nhạo báng cô sao?

Phản ứng của cô làm Cố Tư Bằng bật cười.

"Hắc, Hân Hân, anh nghiêm túc, em không biết phương pháp giải rượu nhanh nhất chính là uống thêm ly rượu giống vậy sao?" Bàn tay Cố Tư Bằng triền miên lại nhấn nhai khẽ vuốt ve gò má của cô.

Lòng bàn tay của anh thật ấm áp, lực đạo thật dịu dàng, trong khoảng thời gian ngắn khiến Đông Hải Hân có ảo giác bọn họ là tình nhân mến nhau nhiều năm.

Đông Hải Hân ngược mắt nhìn Cố Tư Bằng, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh trong nháy mắt cảm thấy mê hoặc, còn chưa kịp nói gì, khuôn mặt Cố Tư Bằng lại che đi tất cả tầm mắt của cô, nhẹ mút môi cô trần trọc dường như trấn an.

Anh hôn cô, thật sâu, nồng đậm, giống như muốn mấy năm bỏ lỡ, bổ sung toàn bộ những gì không kịp làm với cô.

Hơi thở của người đàn ông thấm vào tim gan làm cô an tâm, hoặc tâm trí người, dường như lại mang đi ý thức mà cô vừa thanh tỉnh.

Bây giờ Đông Hải Hân mới biết, cô có cơ thể hết sức nhạy cảm hoạt bát, chỉ cần Cố Tư Bằng đến gần, cô sẽ dễ dàng chảy xuôi xuôi mật vì anh.

Trí nhớ kiều diễm tối qua trong nháy mắt bị thức tỉnh toàn bộ, cô nhớ tối qua bọn họ dùng rất nhiều tư thế ân ái phóng đảng, cơ thể của bọn họ hoan nghênh lẫn nhau, hợp tác khấn khít, giống như tìm đối phương thân mật bầu bạn cả đời.

Này quý dì, cô nhớ mang máng tối qua bọn họ đã dùng hết bao cao su mà khách sạn cung cấp, mà sau đó... Là một lần? Còn là hai lần? Cô say rượu đảo lộn, cũng không nên cho phép Cố Tư Bằng nhiệt tình tuôn trào trong cơ thể cô không dư thừa, trong bọn họ bất luận là ai cũng không nên tận tình như thế...

"Tiểu Bằng..." Đông Hải Hân tìm được cơ hội mở miệng trong khi bàn tay to của Cố Tư Bằng khiến cô nặng nề thở dốc và mềm nhũn yếu kiêu.

"Chỉ vào lúc này em mới nhớ em nên gọi anh là Tiểu Bằng?" Cố Tư Bằng giống như trả thù cô bình thường xa cách, nặng nề mút nụ hoa đầy đặn đỏ bừng vì anh mà nở rộ của cô, rước lấy cô thở gấp.

"Chúng ta không nên như vậy..." Tất cả phát sinh tối qua đã vượt rào cô có thể quy tội bình rượu mạnh cực kỳ độc ác, không lý nào bây giờ cô tỉnh rượu vẫn còn đắm chìm vui sướng với anh.

Cô bất an giãy dụa trong ngực Cố Tư Bằng, khiến dục vọng lúc sáng sớm của anh hung mãnh hơn bình thường.

Đè nén khát vọng quá lâu toàn bộ vội ủa về thì ra là như vậy, anh muốn cô cũng có vẻ không đủ; muốn tận lực dụ dỗ, lại luôn là vẻ buông thả.

"Em thật thơm, Sweetie..." Cố Tư Bằng như có như không hôn vành tai nhạy cảm của cô, nâng cao một chân của cô đặt ở thắt lưng, chân khẽ cọ sát dục vọng để cô động tâm, giọng nói nồng đậm giống như câu dẫn trí mạng.

Đông Hải Hân nhăn mày, cảm giác phải kháng cự với khoảng cách thân mật như thế giữa hai người.

Đến bây giờ cô không nghĩ giữa cô và Cố Tư Bằng sẽ phát triển thành mối quan hệ nào, nhưng tuyệt đối không phải tình cảnh bây giờ.

Cảm giác vô lực đời núi lấp biển không lồ hung hăng cắn nuốt cô, Đông Hải Hân cảm thấy rất thất bại.

Cô nghe người ta nói gặp chuyện nhất định trong hai mươi chín tuổi, chuyện đầu tiên đối mặt là chia ly với yêu thương sao?

Thân thể của cô cứ nhiên làm trái ý chí của cô mà hưởng thụ quan hệ thân thể, đối tượng tham hoan lại còn là anh trai hàng xóm chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Đông Hải Hân áo nã lấy tay che mặt, giữa ngón tay bật ra nồng đậm tiếng thở dài tự chán ghét, cô cảm thấy không chỗ dung thân.

Cố Tư Bằng và cô cùng than thở, anh đè nén dục vọng muốn bộc phát xuống, nằm bên gáy cô nặng nề thở dốc.

Anh biết Đông Hải Hân đang suy nghĩ gì, anh đã đợi cô cả đời, không ngại cho cô ít thời gian thích ứng mối quan hệ biến chuyển giữa bọn họ.

"Anh đi tắm." Cố Tư Bằng đứng dậy, rời khỏi mép giường đi vài bước, rồi quay trở lại, kéo mặt của Đông Hải Hân đang chôn thật sâu vào chăn, nâng cao khuôn mặt mà cô không muốn ngửa lên, lấy miệng chậm rãi đổ ngụm rượu cho cô.

"Em ngủ tiếp đi, chờ em tỉnh lại, chúng ta nói chuyện thật tốt, ừ?" Cố Tư Bằng vuốt vuốt đỉnh đầu Đông Hải Hân, giọng cứng chùi.

Bọn họ đương nhiên cần nói chuyện, bất kể là bọn họ lúc trước, hay là tương lai.

Đông Hải Hân chỉ là kéo cao chăn, không có trả lời.

Cố Tư Bằng buồn cười hôn lấy chần lông mềm, lưng thũng đi vào phòng tắm.

Không sao, anh có đầy đủ tính nhẫn nại, chờ anh kiêu ngạo nháo hoa hồng không được tự nhiên.

Một lát sau, khi Cố Tư Bằng đi ra khỏi phòng tắm, Đông Hải Hân đã chạy.

Cố Tư Bằng bất đắc dĩ ngược mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, rất tốt, Đông Hải Hân mới tốn 15 phút đã chạy trốn.

Anh nhìn căn phòng không có bóng người, lúc này đột nhiên trào phúng nhớ mình đã từng vẽ một bức tranh đặt tên là "Hoa hồng quân tử".

Như vậy xem như là biến thủ sao?

Đông Hải Hân là hoa hồng của anh, mà anh, đúng là vẫn không thể trở thành quân tử.

Vì sao vậy? Thật sự là tình trùng xông lên não sao? Đã nhẫn nại lâu như vậy, cuối cùng vì một chai Vodka đã thất thủ?

Cố Tư Bằng chậm rãi bước đi thông thả đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra dẫn chút không khí mới mẻ vào phòng, lấy điện thoại trong túi áo khoác, bấm gọi điện cho Đông Hải Hân.

Điện thoại mới kết nối, cô dịu dàng lên giọng lớn tiếng dọa người nói từ ống nghe truyền ra.

"Anh yên tâm, em sẽ không say rượu lái xe, em rất mệt, muốn nói chuyện gì tối nay bàn lại, Bye." Bốp! Không biết trong lòng dường như yếu ớt gì mà cúp máy.

Cố Tư Bằng bật cười trong điện thoại.

Cô thật sự rất hiểu anh nha! Biết anh sẽ lo lắng an nguy của cô, lo lắng cô say rượu không tỉnh táo đã cạy mạnh lái xe trở về Đài Bắc.

Bọn họ vẫn luôn hiểu rõ lẫn nhau, vì sao bọn họ chẳng biết vì sao đã bỏ lỡ đây?

Được rồi! Quản anh là vì điều gì! Anh đã bỏ lỡ Đông Hải Hân quá lâu. Anh sẽ đi tìm hiểu giữa Đông Hải Hân và Giang Thận Viễn đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì trước, sau đó, bất luận chuyện kia là gì, anh sẽ không giao Đông Hải Hân cho Giang Thận Viễn.

Mặc dù anh và Đông Hải Hân mở đầu không hoàn mỹ, nhưng anh sẽ bắt được cô, dùng thời gian cả đời để bồi thường thật tốt.

Cô chỉ có thể nhờ rộ vì anh, không cần nghi ngờ.

Gặp quý... Phương pháp giải rượu bằng cách uống thêm ly rượu giống vậy cứ nhiên thật sự có hiệu quả!

Đông Hải Hân đổi phòng khách sạn, vốn muốn ném mình trên giường ngủ lớn đặc biệt để ngủ hai ngày nữa rồi về nhà, không ngờ nằm trên giường đắp chăn, mới dính gối ngủ cả buổi sáng, cho nên không còn đau đầu!

Cũng được! Không ngủ được thì dứt khoát về nhà thôi...

Đông Hải Hân bất đắc dĩ lái ô-tô trở lại Đài Bắc, cắm chìa khóa vào cửa lớn nhà mình vòng vo nửa vòng, say rượu mất lý trí còn chưa hết hồi tiếc, trong đầu lại dâng lên phiền não khác.

"Hải Hân, con đã về? Bộ phim mới làm xong chắc là rất mệt? Dì nấu nồi canh, con chờ chút, dì đi bưng ra ngoài cho con." Mẹ kế của Đông Hải Hân - Phương Cầm ra khỏi phòng bếp, thấy người vào là Đông Hải Hân, lau tay trên tạp dề, không đợi cô trả lời, lại đi thẳng vào phòng bếp bận rộn.

Đông Hải Hân nhìn bóng lưng Phương Cầm, nhột nhạt thở dài.

Trong truyện cổ tích là tình tiết mẹ kế và chị gái ngược đãi cô bé lọ lem, trong cuộc sống của cô ấy chưa từng xảy ra chuyện chân thật.

Gia đình của cô lại hòa thuận, tình cảm của mọi người trong nhà rất tốt.

Chị gái của cô Đông Hải Ninh dịu dàng nhã nhặn lịch sự, dạy học ở trường tiểu học bên cạnh; em gái Đông Hải Âm tươi tắn cởi mở, ở nhà kinh doanh lưới chụp; mà tình cảm của ba và mẹ kế rất thân mật, chưa từng thiên vị ba cô con gái.

Cô nên biết đủ, chỉ là cảm thấy không khỏi hoàn toàn xa lạ, chỉ cần cô và người nhà dưới cùng mái hiên, trái tim sẽ cảm thấy áp lực gấp bội.

Đùng! Ầm! Đau!

Đông Hải Hân mở cửa phòng, thùng hàng hóa thành trời cao sau cửa kho tạm đập cô cả người chật vật.

"Đông, Hải, Âm!" Đông Hải Hân ngã ngồi trên mặt đất, tay đảo đầu, cắn răng nghiến lợi.

Ai chồng chất hàng hóa lưới chụp ngổn ngang còn muốn dùng sao?

Tạo phản! Cô mới không về nhà một buổi tối, căn phòng của cô đã rơi vào tay giặc.

"Chị! Thật xin lỗi! Chị có sao hay không?" Nghe tiếng bước chân vội vội vàng vàng của Đông Hải Âm chạy đến.

"Tự em chuyển về phòng của mình đi." Đông Hải Hân đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, chỉ đồng thùng trên đất kia.

"Phòng của em không bỏ được mới để ở phòng của chị!" Đông Hải Âm ngữ điệu đáng thương.

"Vậy thì nghĩ biện pháp kiếm tiền mua phòng lớn hơn." Đông Hải Hân nhàn nhạt liếc Đông Hải Âm, xoay người đi vào phòng tắm, cởi áo khoác xuống chuẩn bị ném vào giỏ giặt quần áo.

Oh! Đông Hải Hân trả lời thực đúng mực, thật vô tình!

Đông Hải Âm tự thấy mất mặt khiêng hai thùng, đang chuẩn bị rời khỏi, lại nhớ ra điều gì nên quay trở lại.

"Đúng rồi! Chị, anh Thận Viễn gọi điện thoại rất nhiều nói tìm chị, em nói với anh ấy khi chị trở về em sẽ gọi lại nha!"

Động tác cởi áo khoác của Đông Hải Hân chợt ngừng lại, lúng túng kéo áo khoác lên, vẻ mặt ửng hồng.

Cô biết Đông Hải Âm nhìn thấy gì... Vết hôn! Bên gáy và trước ngực của cô rậm rạp chẳng chịt, vết hôn do Cổ Tư Bằng lưu lại tối qua.

Bỏ đi áo khoác, âu phục trên người cô căn bản không che giấu được những ấn ký sặc sỡ tận tình kia.

"Hắc! Chị, không nhìn ra anh Thận Viễn nhiệt tình như vậy..." Đông Hải Âm đẩy khuỷu tay của Đông Hải Hân đang vui vẻ nói đột nhiên ngừng lại.

Không đúng! Nếu tối qua chị và anh Thận Viễn ở chung chỗ, làm sao anh Thận Viễn còn gọi điện thoại tìm chị?

"Chị, chị vụng trộm... Oh! Đau!" Đông Hải Âm đang ôm lấy hai thùng bị hung hăng đánh.

"Chị đã chia tay với anh ta." Tiếng nói lạnh lùng, nói xong không chứa đựng tình cảm.

"Vậy là người nào cắn? Đừng nói với em là con muỗi..."

"Đi ra ngoài." Phanh! Cửa phòng tắm đóng trước mặt Đông Hải Âm!

"Khư, thật không đáng yêu..." Đóng cửa lại thì ngoài cánh truyền ra tiếng lầu bầu bất mãn, tâm bất cam tình bất nguyện rời khỏi.

Đông Hải Hân dựa lưng vào cánh cửa, nhìn mình trong gương.

Cô thật sự rất không đáng yêu, cô không giống Đông Hải Ninh dịu dàng ưu nhã khiến người đàn ông đã gặp qua đều siêu lòng như vậy, cũng không giống như Đông Hải Âm sáng sủa xinh đẹp như vậy, luôn dạy người cứng rắn dính vào mây phần ánh mặt trời.

Cô không có xinh đẹp như Đông Hải Âm, không có dịu dàng như Đông Hải Ninh, nguyên do cô theo cậu trai nhỏ ngoài dự đoán vô cùng xui xẻo, vào giới diễn viên nghệ sĩ càng như vậy...

Như vậy, tối qua Cố Tư Bằng nhu tình lưu luyến là chuyện gì xảy ra? Anh uống say hơn cô sao?

Cô nhớ mỗi động tác của anh vô cùng dịu dàng trên người cô, nhiệt tình, lại tràn đầy không muốn xa rời, anh cẩn thận mọi cử chỉ với cô cũng như đối đãi với bảo vật trân quý nhiều năm.

Thật là không thể nói lý... Vậy mà cô vì chuyện này mà nhớ Cố Tư Bằng, giữa hai chân ẩn lộ ra thủy triều tình dục xấu hổ chết người, giống như cao triều đến, ngượng ngùng khiến nhịp tim của cô đập không thôi.

Chương 3 (2)

Đông Hải Hân vặn mở vòi hoa sen, muốn xối rửa vị đàn ông của Cố Tư Bằng lưu lại trên người. Không bao lâu, tiếng gõ cửa của Đông Hải Âm đến nữa.

"Chị! Chị!"

Đông Hải Hân không để ý đến cô.

"Chị! Anh Thận Viễn đến đây nha! Anh ấy nói có chuyện muốn với chị."

Tay Đông Hải Hân cầm vòi hoa sen đột nhiên ngừng lại.

Giang Thận Viễn? Anh ta đến làm gì? Giữa bọn họ còn có gì để nói?

"Không phải em để người tiến vào, là mẹ." Đông Hải Âm sợ bị giận chó đánh mèo dường như vội vàng phủi sạch quan hệ. "Tóm lại, Chị, em để anh Thận Viễn chờ chị ở phòng khách."

Thật phiền... Mọi chuyện không thuận. Sớm biết vậy sẽ nán lại khách sạn lâu hơn, bây giờ không có rảnh rồi tranh thủ ở chung với mình.

Đông Hải Hân nhanh chóng tắm rửa xong, tiện tay lấy đồ mặc ở nhà mặc vào, đến phòng khách, không nhìn thấy bóng người Giang Thận Viễn, ngược lại nghe tiếng của Giang Thận Viễn và Phương Cầm mơ hồ truyền ra từ nhà ăn.

Cô xoay người đi đến nhà ăn, nhìn thấy Giang Thận Viễn cúi đầu uống canh nóng Phương Cầm đưa cho anh.

Giang Thận Viễn chưa mở miệng, ngược lại Phương Cầm nói chuyện trước.

"Hải Hân, đến đến đến, chén này cho con." Phương Cầm múc thêm một chén canh gà nắm hương nữa cho Đông Hải Hân."Các con từ từ tán gẫu, dì bưng một chén đi vào cho Hải Âm."

Đông Hải Hân nhìn chén canh gà tỏa khói hôi hổi, trong lòng lại thở dài.

Mẹ kế của cô luôn cẩn thận, mỗi khi cô đi diễn về nhà, Phương Cầm luôn thân thiết hầm canh cho cô.

Phương Cầm chăm sóc cả bạn trai của cô, thức thời rời đi, cho cô và Giang Thận Viễn một không gian, cũng biết thói quen của Đông Hải Âm thích làm ổ trong phòng ăn cơm, đặc biệt bưng canh gà vào phòng cho Đông Hải Âm.

Trong nhà này mỗi người đều được Phương Cầm chăm sóc hết sức chu đáo, chu đáo đến Đông Hải Hân thường cảm thấy, trong nhà này không có cô cũng được, cô mới là người dư thừa trong nhà này.

"Sao đến đây?" Đông Hải Hân kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Giang Thận Viễn.

"Hải Hân, thật xin lỗi... Anh nghĩ anh thiếu em một lời xin lỗi chân chính." Người đàn ông khúm núm, lại nghe ra chân thành.

Đông Hải Hân nhìn mắt Giang Thận Viễn, động tác lấy thìa khuấy nước canh bên trong chén hơi ngừng lại.

"Tại sao?" Cô hỏi.

Thái độ của Giang Thận Viễn biểu lộ hết sức rõ ràng, lập trường hết sức minh xác,

nếu đoạn tình cảm này đi đến cuối, có người nào cần gì nói xin lỗi với người nào?

"Hải Hân, không phải anh cố ý muốn tổn thương em..." Anh thật sự muốn thẳng thắn với cô, nhưng vào thời điểm nguy cấp luôn không nói nên lời, đoạn tình cảm này có thể dùng cách tốt hơn để kết thúc, trước khi bọn họ yêu nhau đã làm bạn bè nhiều năm, bọn họ có thể càng lý trí kết thúc...

Khóe môi của Đông Hải Hân nhếch nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Tổn thương chính là tổn thương, mặc dù không phải là cố ý, nó vẫn là tổn thương.

Nếu cô không khóc sụt sùi trước mặt bạn gái mới của Giang Thận Viễn, khóc lớn đại náo đến ngay cả tình cảm mới của anh cũng không xong, không phải đã là nhượng bộ và chúc phúc lớn nhất sao?

Cô không biết nên làm sao yếu thế, chỉ có thể cưỡng bách mình dứt tình cảm ra, cố gắng lý trí tỉnh táo đối diện với phản bội của anh.

Cô và Giang Thận Viễn hẹn hò với nhau đã nhiều năm, chẳng lẽ anh vẫn không rõ tâm tư đa cảm của cô, và quá mức cậy mạnh sao?

Nếu như, anh đủ hiểu rõ cô, anh sẽ biết, cô không muốn đoạn tình cảm đã từng có người thứ ba tham gia, là vì cô không thể chịu đựng được sau này nghi thần nghi quỷ bản thân trong đoạn tình cảm này.

Giang Thận Viễn đã phụ tất cả tín nhiệm của cô, nếu sự thật đặt ở trước mắt, có phải cố ý tổn thương hay không, lại có gì quan trọng hơn? Cô thật không muốn tiếp tục bàn lại chuyện này, vậy thì giống như rắc muối lên vết thương, rất đau.

"Bạn gái của anh đâu? Cô ta là người thế nào? Hôm nay anh đến tìm tôi, cô ta biết không?" Đông Hải Hân chậm rãi đưa thìa nước canh vào trong miệng, tiếp tục mỉm cười

hỏi: "Có tính toán muốn kết hôn hay không? Lúc nào sẽ có tin tức tốt?"

Cô thoạt nhìn không hề đau đớn vì mất đi anh.

Ánh mắt Giang Thận Viễn phức tạp nhìn Đông Hải Hân, lặng yên thật lâu, cuối cùng mới nhớ nguyên nhân bọn họ đi đến mức này.

Anh nhớ ban đầu nguyên nhân Đông Hải Hân hấp dẫn anh là vì cô độc lập và quật cường, không ngờ cuối cùng nguyên nhân khiến anh rời khỏi cô cũng là vì cô độc lập và quật cường.

Lúc anh và Đông Hải Hân làm bạn bè tất cả đều rất tốt, nhưng khi cô trở thành bạn gái, anh lại cảm thấy cô không đủ ỷ lại, giống như một mình cô cũng có thể sống rất tốt. Cô không cần người nào, cũng sợ mình dựa vào người nào, không có nâng đỡ tình cảm lẫn nhau thì làm sao tiếp tục nữa?

"Hải Hân, em có yêu anh sao?" Giang Thận Viễn đột nhiên hỏi.

Đông Hải Hân trừng đôi mắt đẹp tròn, không thể tin câu hỏi mình nghe được. Nếu anh đã lựa chọn đi cùng với người khác, vì sao còn hỏi cô loại vấn đề này?

Cô để thìa xuống, không trả lời, chỉ là nhàn nhạt liếc Giang Thận Viễn, lẳng lặng chờ anh nói tiếp.

"Em có nghĩ tới muốn gả cho anh không? Có nghĩ tới chúng ta có thể sẽ có một gia đình sao? Em có nghĩ tới công việc của em đi sớm về trễ quá bận rộn, cho nên em thường sao lãng người bên cạnh sao?"

Đông Hải Hân rất cố gắng tiêu hóa những câu của Giang Thận Viễn.

Công tác của cô thật sự rất bận rộn, bắt đầu đi diễn tới hai ba ngày không có về nhà là tình trạng bình thường, ở studio vì lo lắng Microphone sẽ thu âm, cũng thường không cách nào nghe điện thoại.

Cô xem trọng sự nghiệp của mình, nếu không cô sẽ không ngần ngại mấy năm đã leo lên vị trí hôm nay, lĩnh đãi ngộ tiền lương như vậy; cô không có hoạch định cuộc sống gia đình, càng không cách nào tưởng tượng ngày ngày giặt quần áo nấu cơm giữ đứa trẻ, nhưng mà... Có lẽ cô nhiệt tình với công việc hơn với Giang Thận Viễn, thế nhưng không có nghĩa là cô bỏ ra tình cảm thanh xuân nhiều năm không phải là tình yêu.

Cô sẽ đau lòng, sẽ cảm thấy khó chịu, lúc không có người nhìn thấy cũng sẽ rơi nước mắt, vì sao anh có thể lấy sự nghiệp bận rộn của cô làm có rồi khỏi cô?

Đông Hải Hân duy trì yên lặng, không có trả lời, sợ vừa mở miệng, nói rõ ra tình cảm tự đa tình.

Cô không thích bản thân không bình tĩnh, bộc lộ ra quá nhiều nhược điểm của mình, vì vậy cô lặng yên, như ngày thường.

"Hải Hân, lúc ở cùng với em, anh không có cảm giác an toàn, anh không biết em đang suy nghĩ gì..."

Đông Hải Hân lặng lẽ liếc Giang Thận Viễn.

Anh có thể nói cho cô biết, có thể thảo luận thật tốt với cô phương pháp làm sao tiếp tục duy trì đoạn tình cảm này, mà không phải dùng cách nắm tay của người phụ nữ khác rồi thả lỏng tay với cô... Anh giống như những người kia luôn không giải thích được rồi khỏi cô, dễ dàng giết chết tự ái và tín nhiệm của cô không giữ lại.

Còn muốn nói gì nữa đây? Nói gì nữa, điều đã vô ích thôi?

Đông Hải Hân mím chặt môi, không muốn tiết lộ quá nhiều suy nghĩ.

Giang Thận Viễn đột nhiên thất bại nhìn cô, cô luôn không có cảm xúc, anh phản bội nhiều hơn nữa, cũng không ép được cô nhiều biểu tình hơn.

"Hải Hân, em quá tinh táo, tinh táo đến không hợp tình hợp lý, em có thể mắng anh đánh anh nguyên rửa anh, hoặc là dứt khoát thưởng cho anh một cái tát, em quá mức bình tĩnh, lãnh đạm giống như chúng ta đang bàn về chuyện của người khác, Hải Hân, anh cũng hy vọng có thể được em ý lại..." Giang Thận Viễn nói xong hết sức suy sụp.

Anh thật không muốn làm người xấu, nhưng anh lại làm. Vì sao chuyện tình cảm lại phức tạp như vậy, không cần thận, sẽ đi đến ngã ba?

Đông Hải Hân đột nhiên vỗ bả vai của Giang Thận Viễn.

"Thận Viễn, tốt lắm, tôi biết, tôi không trách anh, anh không cần nói xin lỗi với tôi, được không?" Anh tiếp tục nói nữa, cô cũng muốn nói xin lỗi với anh.

"Hải Hân..."

"Mọi người hợp thì tụ không hợp thì giải tán là được, chúng ta chia tay thì vẫn là bạn bè, anh không cần để trong lòng, tóm lại, những năm qua cảm ơn anh đã làm bạn." Đông Hải Hân khẽ mím cười với anh. "Bạn gái của anh không phải chờ anh ở dưới lâu sao? Đừng để cô ấy chờ lâu, phụ nữ khi yêu rất dễ dàng suy nghĩ lung tung, chờ chút cô ấy hiểu lầm chúng ta nối lại tình cũ, tôi sẽ không xuống lâu giải thích giúp anh."

"Hải Hân..." Giang Thận Viễn giống như muốn nói gì, lại dừng lại.

Hi vọng bạn gái đã chia tay có yêu mình suy nghĩ này có phải rất ngu xuẩn hay không, anh không biết, nhưng mà, lúc này anh nhìn Đông Hải Hân tinh táo thông dong lý trí, thật sự có ảo giác mình không được cô yêu.

Là anh bỏ ra quá ít, chưa đủ hiểu rõ cô sao? Hay là cô thật không đủ để tâm, mới có thể dễ dàng chúc phúc như vậy? Cô nói chuyện bình tĩnh, giống như cô giải quyết việc công ở studio...

Giang Thận Viễn lặng lẽ đi sau lưng Đông Hải Hân đến phòng khách, đứng tú giày màu đen thì, rốt cục không nhìn được mở miệng: "Hải Hân, chăm sóc bản thân thật tốt."

"Tôi sẽ." Đông Hải Hân nhếch môi cười yếu ớt rất dịu dàng, rất đẹp, rất công thức.

"Hải Hân..." Mang giày xong, Giang Thận Viễn quay đầu gọi.

"Ừ?" Cô ngược mắt.

"Anh không nói được cảm giác đó là gì, nhưng cuối cùng anh cảm thấy... Em thật giống như theo đuổi cái gì, hoặc là vội vã muốn chạy trốn cái gì, em cước bộ rất gấp rất nhanh, một mình đấu đá lung tung... Anh luôn bị em bỏ rơi phía sau..."

"Thận Viễn, anh nói quá sâu sắc, tôi nghe không hiểu." Đông Hải Hân buồn cười nhún vai. "Nếu như tôi đang đeo đuổi cái gì, cái đó nhất định là chi phiếu hoặc là tiền đi..."

"Hải Hân, em biết anh không nói cái này." Giang Thận Viễn vạch trần tâm tư của cô, nhàn nhạt thở dài. "Tạm biệt."

"Ừ." Đông Hải Hân kéo mở cửa lớn giúp Giang Thận Viễn, nhìn thấy bóng người cao lớn đứng yên ngoài cửa đột nhiên dừng lại.

Cố Tư Bằng? Sao anh lại ở đây?

Ánh mắt Cố Tư Bằng lướt qua Đông Hải Hân, ngừng lại trên người Giang Thận Viễn sau lưng cô.

"Rất tốt, cậu cũng đến!"

Cố Tư Bằng nhếch miệng cười với Giang Thận Viễn, sau đó đi qua Đông Hải Hân, kết hợp quyền vừa dứt khoát vừa chuẩn, hung hăng giáng xuống gò má phải của Giang Thận Viễn!

"Cố Tư Bằng!"

Đông Hải Hân lạnh tay lẹ mắt đỡ Giang Thận Viễn lão đảo mấy bước, lấy tay bắt cánh tay Cố Tư Bằng lại muốn xông lên. Cô thề đời này cô rất ít không có hình tượng rống to.

Cố Tư Bằng kéo cô ra, đưa tay vừa thẳng quyền không nghiêng lệch.

Giang Thận Viễn bị đánh ngã xuống đất, dùng ống tay áo lau khước miệng rỉ máu, không có đánh trả.

"Cố Tư Bằng! Mau dừng tay!" Đông Hải Hân rống to.

"Nói xin lỗi với Hân Hân!" Cố Tư Bằng níu lấy cổ áo của Giang Thận Viễn, cầm giận kéo anh đứng lên, trong mắt tràn đầy tàn ác rõ ràng."Mau! Nói xin lỗi với Hân Hân!"

"Chuyện gì xảy ra?" Nghe tiếng va chạm liên tiếp vang lên Phương Cẩm và Đông Hải Âm cũng lao ra.

Tay Cố Tư Bằng kéo Giang Thận Viễn vẫn không tính buông ra.

"Cố Tư Bằng! Anh nháo đủ chưa?" Đông Hải Hân hỗn hển kéo Cố Tư Bằng ra, ngăn ở giữa anh và Giang Thận Viễn. "Hải Âm, em đi lấy đá viên đến đây; dì, người đi vào trước đi. Về phần anh! Đi rửa mặt ngồi bình tĩnh. Thận Viễn, anh có khỏe không?"

Đông Hải Hân rút khăn giấy trên bàn ra, lau khô vết máu bên khóe môi của Giang Thận Viễn.

"Anh không sao." Giang Thận Viễn cười khỗ. Khi sáng nay trong điện thoại anh nói cho Cố Tư Bằng anh phụ lòng Đông Hải Hân, anh đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Cố Tư Bằng đánh, chỉ là không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

"Này! Anh Thận Viễn, đá viên." Đông Hải Âm đưa túi chườm nước đá đặt trên mặt Giang Thận Viễn.

"Tốt lắm tốt lắm, không sao. Dì đi vào trước đi, người không phải sợ nhìn thấy máu nhất sao? Từ từ đầu sẽ choáng váng." Đông Hải Hân đến bên cạnh Phương Cầm đang đứng bất động, vỗ cánh tay của bà giống như trấn an.

Phương Cầm sợ máu nhất, trước kia mấy đứa trẻ bọn họ chột bị thương ngoài da, Phương Cầm luôn là sắc mặt trắng bệch bôi thuốc cho các cô.

"Được được được, dì đi vào dì đi vào, người trẻ tuổi các con từ từ nói chuyện, chuyện gì thì nói cho tốt, nói là được, đừng động tay động chân..." Phương Cầm lo lắng nhìn Cố Tư Bằng và Giang Thận Viễn, hai đứa bé này bà đều biết, bình thường rõ ràng cực kỳ ngoan nha...

Đông Hải Hân trợn mắt nhìn Cố Tư Bằng không hề có vẻ xấu hổ, sau đó lạng lẽ nháy mắt với Đông Hải Âm.

"Mẹ, con đi vào với người." Đông Hải Âm chột hiểu ý, thân mật nắm tay Phương Cầm đi vào trong phòng, biến mất ở đầu khác hành lang.

"Hải Hân, anh xuống lầu trước." Giang Thận Viễn mở miệng.

"Chậm đã, tôi còn chưa nghe cậu nói xin lỗi với Hân Hân." Cố Tư Bằng vòng hai tay trước ngực, vênh váo hung hang ngăn trước người Giang Thận Viễn.

"Đủ rồi! Không cần ai nói xin lỗi tôi." Đông Hải Hân kéo Cố Tư Bằng ra, quay đầu nói với Giang Thận Viễn: "Thận Viễn, anh có thể tự mình xuống lầu sao? Có muốn để bạn gái của anh lên đỡ anh hay không?"

Giang Thận Viễn lắc đầu, mà nghe thấy mấy chữ "Bạn gái" mấu chốt này Cố Tư Bằng càng tức hơn.

Đông Hải Hân thấy Cố Tư Bằng lại muốn kích động xông lên vung quyền với Giang Thận Viễn, liền mở cửa lớn ra, đẩy Giang Thận Viễn ra ngoài.

"OK, được, vậy tôi không tiễn lâu, Bye!" Đông Hải Hân đóng cửa sắt.

Phòng khách vừa mới ồn ào trong nháy mắt khôi phục yên tĩnh.

Đông Hải Hân thấy ánh mắt Cố Tư Bằng muốn nói lại thôi, cúi đầu nhìn tay trái của anh mới vừa rồi dùng để đánh người.

"Muốn nói gì trở về phòng em rồi hãy nói!" Đông Hải Hân cắt ngang lời của Cố Tư Bằng chưa ra khỏi miệng, cất bước đi thẳng trước anh, dẫn anh vào phòng, nghe thấy mình phát ra tiếng thở dài nhàn nhạt.

Cô biết Cố Tư Bằng tìm cô làm gì.

Cuộc đời của cô từ hai mươi chín tuổi bắt đầu là một đồng hồ loạn.

Trước mắt, cô còn không muốn Đông Hải Âm ghé đầu núp sau hành lang, hoặc là bất luận kẻ nào biết.

Chương 4 (1)

"Có chuyện gì nghiêm trọng đến mức khiến anh ra tay đánh người?" Khéo cửa phòng lại, Đông Hải Hân quay đầu hỏi Cố Tư Bằng, trong giọng nói nhẹ nhàng có mấy phần trách cứ. "Anh muốn Thận Viễn nói xin lỗi gì với em?"

"Cậu ta đã phụ lòng em." Cố Tư Bằng tự nhiên ngồi xuống ghế quý phi trong phòng, nhìn Đông Hải Hân với ánh mắt đúng lý hợp tình.

Mặc dù đã mơ hồ đoán được đáp án, nhưng lúc nghe sự thật, vẫn cảm thấy trái tim nảy sinh cảm nhận hết sức phức tạp. Cô vẫn còn tình cảm rất kỳ quái với Cố Tư Bằng, thích, cũng đồng thời ghét anh chăm sóc cô.

Cô hi vọng anh tốt với cô, rồi lại không hy vọng anh đối xử với cô như đứa trẻ.

"Thận Viễn nói cho anh biết?" Đông Hải Hân hỏi.

"Ừ." Cố Tư Bằng nhạt nhẽo trả lời.

Sáng nay trong điện thoại anh hỏi Giang Thận Viễn tối qua vì sao không ở bên Đông Hải Hân, sau đó Giang Thận Viễn đã đành hoàng kể toàn bộ.

Anh cực kỳ bức bối! Thật bức bối!

Anh cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay như vậy, ngay cả dùng sức đều sợ bẻ gãy Đông Hải Hân, đã vậy còn dễ dàng bị Giang Thận Viễn chà đạp.

Khó trách tối qua Đông Hải Hân khổ sở như vậy, anh hiếm khi thấy cô rơi nước mắt!

Sớm biết Giang Thận Viễn sẽ đối xử với cô như vậy, năm đó nói gì cũng sẽ không giao cô cho cậu ta.

Kết quả cậu ta vì tên khốn kiếp này nhịn tương tư đau khổ nhiều năm như vậy, muốn yêu cũng không dám, gút mắt lớn hơn là ép mình chúc phúc loại hành hạ này cuối cùng là vì điều gì?

Ông trời có mắt, anh đến nhà họ Đồng tìm Hải Hân, muốn nói chuyện tối qua với cô, danh chính thiết lập quan hệ của anh và cô, Giang Thận Viễn cũng ở đây.

Đúng lúc! Anh đỡ phải đi thêm một chuyến đánh Giang Thận Viễn!

"Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, lúc nào thì em chia tay đàn ông thì đến phiên anh ra mặt giúp em? Anh cho rằng anh còn là đứa trẻ mười mấy hai mươi tuổi, động chút là chạy ra đánh nhau giúp em."

Lời của Đông Hải Hân đột nhiên ngừng lại, cùng Cố Tư Bằng đồng thời nhớ lại dĩ vãng, chuyện cũ cô bị bạn học cười nhạo mẹ chạy theo người khác, Cố Tư Bằng xông lên quay tay đánh người.

Rõ ràng lớn hơn cô hai tuổi, một khi thấy cô bị khi dễ, anh lại luôn ngây thơ hơn cô...

Cố Tư Bằng vì chuyện cũ mà cười, giọng của Đông Hải Hân lại phai nhạt, cô kéo tay Cố Tư Bằng, cẩn thận xem kỹ.

"Sẽ sừng..." Nhanh như vậy đã hiện rõ đỏ ửng, có thể thấy vừa rồi Cố Tư Bằng dùng bao nhiêu sức.

Đông Hải Hân xoay người lại, lấy thuốc xoa bóp trong túi xách ra, ngồi bên cạnh Cố Tư Bằng, xoa mở nắp bình thuốc ra, bôi thuốc lên khớp ngón tay của anh.

"Sau này đừng kích động như vậy, tay cầm bút vẽ..." Nếu vị tôn thượng không tốt lắm. Giật mình bản thân muốn nói ra khỏi miệng quá rõ ràng, Đông Hải Hân bỗng chốc dừng lại, đứng dậy vặn chặt nắp bình thuốc xoa bóp, đi tới góc cất.

Cô hiếm khi biểu hiện dịu dàng làm lòng anh nhận nhạo, Cố Tư Bằng nhìn bóng lưng của cô ánh mắt gần như mê muội.

Đôi tay cường tráng đột nhiên vòng từ sau lưng của Đông Hải Hân để ôm chặt cô.

"Hân Hân..." Người đàn ông thổi khí gần bên tai, chọc gáy cô gãi ngứa."Tối qua chúng ta không có ngựa thai..."

Đông Hải Hân nhẹ nhàng tránh thoát Cố Tư Bằng ôm trong ngực, xoay người lại nhìn anh.

Đến rồi! Bọn họ cuối cùng muốn nói hành vi hoang đường tối qua.

Trên mặt Đông Hải Hân tai vạ đến nơi, vẫn cố làm vẻ mặt tỉnh táo, khiến Cố Tư Bằng buồn cười.

"Hân Hân, chúng ta kết hôn có được hay không?"

Đông Hải Hân hoàn toàn ngây người. Cô lật ngược suy xét Cố Tư Bằng sẽ nói những gì, làm sao cũng không ngờ sẽ là câu này.

Cố Tư Bằng khẽ vuốt gò má của cô, dịu dàng hỏi: "Em muốn anh quỳ xuống, hay là làm sao?"

Đông Hải Hân nheo đôi mắt đẹp, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Hôn nhân có tình yêu còn khó có thể duy trì, huống chi là hôn nhân không tình yêu, cô không biết Cố Tư Bằng và Đông Hải Âm đến cùng là vì nguyên nhân gì mà không ở cùng nhau, có lẽ là cách xa nhau hai lục địa? Có lẽ là Hải Âm còn nhỏ tuổi? Cũng có lẽ là thời gian lâu dài tình cảm đã phai nhạt?

Nhưng mà, coi như Cố Tư Bằng không thương Đông Hải Âm, cô cũng không thể nào gả cho Cố Tư Bằng.

Cố Tư Bằng đã từng thích Đông Hải Âm chuyện này trong lòng anh thủy chung sẽ có vương mắc, vì sao cô có thể gả cho một người đã từng thầm mến em gái mình? Huống chi, người đàn ông này cũng không thương cô, nếu anh yêu cô, cũng sẽ không như gần như xa với cô, sẽ không trơ mắt nhìn cô hẹn hò với bạn tốt của anh ...

"Để anh chăm sóc em, anh sẽ không phụ lòng em."

"Em không cần anh chăm sóc." Đây không phải là đáp án cô muốn nghe, nhưng mà, cô muốn nghe đáp án gì, chính cô cũng không nói lên được.

"Hắc, Hân Hân, đừng trở mặt, dù sao lên xe cũng phải mua vé bổ sung, có lẽ chúng ta sẽ có con..." Về mặt cô quật cường khiếm Cố Tư Bằng bật cười.

Đông Hải Hân nhìn anh, cảm thấy lòng buồn bực.

Cái gì lên xe cái gì mua vé bổ sung? Cô ghét anh ý thức trách nhiệm tự cho là đúng.

Vì sao cô có thể tinh táo kiềm chế đối mặt tất cả mọi người, duy chỉ có Cố Tư Bằng tùy tiện nói một câu cũng có thể chọc cô tức giận?

Làm sao cô quên trước khi Cố Tư Bằng học vẽ là học thư pháp? Trong đầu của anh có quá nhiều tư tưởng nhà Nho cứng nhắc cổ hủ, với cô, anh luôn có quá nhiều tinh thần kỹ sĩ không liên quan đến tình yêu.

"Vạn nhất thật có con, em có thể tự mình nuôi." Cô nuôi được rất tốt.

"Hân Hân, anh muốn cưới em, là thành tâm thành ý."

"Đừng vì lý do buồn cười này muốn kết hôn với một người." Đông Hải Hân xoay mặt, trong lòng cảm giác buồn bực càng ngày càng nghiêm trọng.

Lý do buồn cười? Cố Tư Bằng hơi nhú cao chân mày, bưng gương mặt của cô tuyên bố chính thức, nghênh đón ánh mắt của cô.

"Cái gì là lý do buồn cười? Hân Hân, anh không cảm thấy chuyện tối qua có gì tốt để cười, người uống rượu say là em, không phải là anh, em cho rằng anh sẽ tùy tiện cưỡng cứng với một phụ nữ trên đường?"

Trong nháy mắt gò má của Đông Hải Hân nhuộm đỏ.

"Em uống say."

"Cho nên?"

"Cho nên... Anh đừng để trong lòng chuyện tối qua, đó là tình một đêm, không có người nào cần chịu trách nhiệm với người nào, tự em có thể phụ trách cuộc sống của mình, không cần anh." Lại là giọng nói bình thản bàn việc, Đông Hải Hân ép buộc mình rút tình cảm ra, trần thuật sự thật, không biểu hiện cảm xúc rõ ràng.

Tình một đêm? Cố Tư Bằng thật không dám tin tưởng lỗ tai mình nghe.

Tối qua người phụ nữ điềm đằm đáng yêu năn nỉ anh ở lại giống như không phải là cô.

Có như vậy trong nháy mắt cô khiến anh nghĩ rằng, trong lòng cô thì anh không giống với người khác...

Được rồi! Anh tự chuốc phiền, anh đáng đời! Anh đã sớm biết Đông Hải Hân luôn tỉnh táo tuyệt đối sẽ nghĩ như vậy, đây là báo ứng vì anh tình trùng xông lên nào!

"Hân Hân, em nói tối qua chúng ta chỉ là tình một đêm? Ý của em là, em chỉ là uống quá nhiều, vạn nhất đối tượng không phải là anh, người đàn ông tùy tiện bước vào trong phòng của em đều được?" Cố Tư Bằng trầm giọng nói.

Dĩ nhiên không phải! Nếu là người đàn ông khác, căn bản ngay cả cơ hội bước vào phòng của cô cũng không có! Nhưng mà, bây giờ cô không cần nói rõ với Cố Tư Bằng, cô chỉ muốn xóa sạch chuyện này, để hai người bọn họ cũng lui trở về vị trí vốn có.

"Tóm lại, anh không cần phụ trách em là được, đó là trò chơi của người trưởng thành, anh không cần làm trái với lương tâm nói với em những lời ra vẻ đạo mạo. Em hai mươi chín tuổi, đã không còn là em gái hàng xóm cần anh bảo vệ, anh có thể tiết kiệm ý thức trách nhiệm của anh, đi cưới người anh chân chính muốn kết hôn, hoặc là theo đuổi bất kỳ người anh muốn theo đuổi." Đông Hải Hân nói xong rất bình tĩnh.

Trò chơi của người trưởng thành? Ra vẻ đạo mạo? Làm trái với lương tâm?

"Lúc nào thì anh làm trái với lương tâm?" Cố Tư Bằng bất đắc dĩ hỏi.

"Bây giờ." Muốn kết hôn với người không thương, còn chưa tính là làm trái với lương tâm sao?

"..." Lần đầu tiên trong đời Cố Tư Bằng thấy rõ cái gì gọi là để ý tới không nói được.

"Hân Hân" anh thở dài."Vì sao em muốn nói lời như thế? Anh không có làm trái với lương tâm, anh thật rất muốn cưới em. Chuyện tối qua đều có ý nghĩa với chúng ta, vì sao em không chịu thừa nhận? Để đàn ông chịu trách nhiệm chẳng lẽ không đúng? Vì sao em luôn không biết từ đâu mà tức giận với anh? Em rõ ràng không phải là người có khả năng chơi trò chơi của người trưởng thành, vì sao muốn kéo dài khoảng cách với anh mà nói lời như thế?"

Lại nữa! Giọng điệu của anh trai hàng xóm dạy dỗ em gái, cô thật sự chịu đủ Cố Tư Bằng tự cho là đúng.

Anh cho là anh đúng, luôn vô đoán phiên diện đưa ra quyết định tự cho là tốt cho cô.

Cô gả cho anh chẳng lẽ sẽ tốt sao? Cô nhìn anh và Đông Hải Âm chung sống chẳng lẽ sẽ vui vẻ sao? Cô nhìn anh, nhớ đến hôn nhân của bọn họ cũng chỉ vì trách nhiệm một lần say rượu mất lý trí chẳng lẽ trong lòng sẽ dễ chịu hơn sao?

Rõ ràng cô là người ổn định bình tĩnh, vì sao Cố Tư Bằng luôn tùy tiện nói mấy câu là có thể kích thích tất cả tức giận và phản nghịch của cô?

Đầu tiên là Giang Thận Viễn, nữa là Cố Tư Bằng, hôm nay cô thật là phiền chết!

"Hân Hân, chúng ta có thể không cần là thanh mai trúc mã, cũng có thể không cần là cái quỷ gì bạn giường, có lẽ em mới kết thúc một đoạn tình cảm, còn không có ý định nhanh như vậy chấp nhận một đoạn tình yêu khác, đừng căng thẳng, có lẽ chờ em nghĩ rõ ràng, sẽ cảm thấy hai chúng ta hẹn hò cũng không sao."

"Bạn giường thì bạn giường." Đông Hải Hân chột lên tiếng cắt đứt lời Cố Tư Bằng, khi trong ánh mắt kinh ngạc của anh chậm rãi mở miệng."Em chơi không nổi trò chơi của người trưởng thành, giảng giải lý lẽ cho anh hiểu ra, chúng ta không làm thanh mai trúc mã, xem như bạn giường."

Chương 4 (2)

Đông Hải Hân chỉ đang giận lấy.

Cố Tư Bằng cũng biết cô chỉ đang giận lấy.

Nhưng mà, anh sẽ làm thỏ với cô.

Anh chiến tranh lạnh với cô đến hai ngày sau thì bật máy gọi điện thoại cho cô, nói: "Em muốn làm bạn giường, chúng ta xem như bạn giường."

Sau đó Đông Hải Hân lại xuất hiện ở cửa nhà của anh, dáng vẻ "Tốt! Ai sợ ai?".

Cố Tư Bằng thề, ngay lập tức anh thật sự bị kích động muốn bóp cổ phẫn nộ trắng nõn của Đông Hải Hân!

Bất quá, khụ khụ! Vì tránh cho Đông Hải Hân muốn chứng minh mình có khả năng nghĩ đến trò chơi của người trưởng thành đến mức cô có thể tùy tiện bắt một người đi trên đường làm bạn giường cho anh thấy, sau này anh quyết định dùng kích động này ở chỗ khác.

Sau đó, bọn họ thật sự từ thanh mai trúc mã trở thành bạn giường.

Bọn họ duy trì tần suất hẹn hò cố định ở nhà của anh, hoang đường đến mức vừa thấy mặt đã ân ái ngay.

Ngày này, như thường ngày, sau khi vận động kịch liệt xong, Đông Hải Hân mềm mại lại một mối vui trong ngực của anh.

Cố Tư Bằng ôm sau lưng Đông Hải Hân, đặt cằm lên mái tóc của cô, chạm nhẹ đầu vai trần tinh tế của cô, ngửi mùi thơm vừa tắm rửa trên người cô.

Anh nghĩ, có lẽ đến bây giờ anh vẫn không hiểu Đông Hải Hân.

Anh biết Đông Hải Hân lên tiếng làm bạn giường là đang nói lẫy, nhưng mà từ đầu đến cuối anh lại không hiểu cô tức giận từ đâu mà đến.

Anh đương là thân sĩ, kết quả lại giống như vô lại trở thành khách tham gia vào màn kịch của cô, anh chủ ý là muốn chiếm đoạt chỗ trống bên cạnh Đông Hải Hân mà thôi, nhưng mà trên giường Đông Hải Hân lại vĩnh viễn nhiệt tình tươi đẹp hơn dự đoán của anh.

Cô luôn dịu dàng động lòng người uyển chuyển thừa hoan dưới thân anh, kết hợp với anh giống như bọn họ đã sớm tâm ý tương thông, lệ thuộc lẫn nhau.

Không có yêu chẳng lẽ lại có vẻ tốt đẹp như vậy sao?

Cố Tư Bằng không nghĩ thế, cũng không muốn như thế.

Để Đông Hải Hân thừa nhận cô thương anh trước, anh không ngại bản thân dùng cách vụng về như thế để gần gũi cô.

Chuyện này do say rượu mất lý trí bắt đầu hỗn loạn, anh quyết tâm muốn càng quấy với cô đến cùng. Anh sẽ dần dần thâm nhập vào cuộc sống của Đông Hải Hân, khiến cô cho dù muốn phân định, cũng không còn biên pháp đưa anh phân định!

Đông Hải Hân nằm trên giường, nhắm mắt để cho Cố Tư Bằng ôm lấy cô từ sau, cảm giác cằm của anh để trên tóc cô, bàn tay dao động vuốt ve trên bả vai của cô.

Cô nghĩ, có lẽ đến bây giờ cô vẫn không hiểu Cố Tư Bằng.

Cô biết Cố Tư Bằng cảm thấy bất đắc dĩ khi cô lên tiếng làm bạn giường, nhưng anh đồng ý phát triển như vậy ngoài dự đoán của cô.

Cô đâm lao phải theo lao, kết quả giống như người ngu ngốc đẩy mình vào tình cảnh khốn quẫn lúng túng, cô chủ ý muốn Cố Tư Bằng đừng tuyên bố những lời lẽ chánh nghĩa kia thôi, nhưng mà trên giường Cố Tư Bằng lại vĩnh viễn nhu tình lưu luyến hơn dự đoán của cô.

Anh luôn chu toàn che chở cho cô, nhẹ giọng dụ dỗ bên tai cô giống như người đàn ông mềm mại cô nhiều năm, kết hợp chặt chẽ với cô đến không chê vào đâu được.

Không có yêu chẳng lẽ lại tốt đẹp như vậy sao?

Đông Hải Hân không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Để Cố Tư Bằng biết khó mà lui khỏi bên cạnh cô trước, cô không ngại lấy cách vụng về như thế để bức lui anh.

Chuyện này do tình một đêm bắt đầu mất khống chế, sẽ không lấy bất kỳ hôn nhân hoặc cam kết không liên quan tình yêu nào để kết thúc, cô quyết ý muốn vạch rõ giới tuyến với Cố Tư Bằng!

Cô muốn Cố Tư Bằng biết, cô không cần bất luận kẻ nào chịu trách nhiệm với cô, sẽ gánh chịu hậu quả với mỗi quyết định của cô, cô thật không cần anh thể hiện ý thức trách nhiệm và ý muốn bảo vệ.

Thời gian lâu dài, Cố Tư Bằng sẽ chán, cô chờ anh rút lui.

Đông Hải Hân muốn lật người xuống giường, lại có âm thanh rất nhỏ phá vỡ yên tĩnh, cắt đứt hai loại tâm tư hoàn toàn khác nhau trong phòng.

"Alo, tôi là Đông Hải Hân." Đông Hải Hân duỗi thẳng cánh tay trắng, vắt ngang Cổ Tư Bằng, cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường.

Cổ Tư Bằng vén tóc dài rơi trên gò má của cô đến sau tai, lẳng lặng thưởng thức phong cảnh diễm tình khi cô đè trên người của anh, bàn tay khẽ vuốt sống lưng của cô.

Đông Hải Hân bắt tay vuốt ve càng ngày càng không an phận của anh, tiện tay cầm chăn mỏng bên cạnh phủ lên, đi đến ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống.

"Tôi nhận được rồi... Đúng, trước ba tập... Còn không có, tôi chỉ xem Tập 1-... Xác định diễn viên chưa?" Đông Hải Hân lấy kịch bản vừa mới nhận buổi sáng từ trong túi ra, nhíu mi nhìn chăm chăm kịch bản nói: "Một ngày không xác định diễn viên, tôi sẽ không có biện pháp thiết lập bảng biểu trước... Cũng không có biện pháp mời người làm đạo cụ, tranh chân dung diễn viên nam rất phiền toái, anh nhất định phải cho tôi người trước..."

Cô vừa mới hơ khô thẻ tre (ví với việc làm xong một tác phẩm) bộ phim mới không lâu, nhanh như vậy đã nhận được bộ phim mới?

Cổ Tư Bằng mơ mơ hồ hồ nghe mấy câu, đứng dậy mặc quần jean và áo sơ mi vào, lấy quần áo Đông Hải Hân đặt phía sau cô, thì đi đến ban công hút thuốc.

Nơi này rõ ràng là nhà của anh ở Đài Loan, nhưng vì Hân Hân không thích mùi thuốc, từ khi quan hệ của bọn họ được thăng cấp, hay là lui bước thành bạn giường, anh cũng chưa từng hút thuốc ở nhà.

Thật ra thì, căn nhà bên cạnh nhà của Đông Hải Hân đã không lưu lại những thứ cần thiết từ lâu.

Mấy năm trước cha mẹ anh đã qua đời sớm, mà từ khi anh hoàn thành nghĩa vụ quân sự, dời nhà đến Bắc Kinh, Bắc Kinh cũng đã trở thành cuộc sống chủ yếu của anh.

Anh đi học ở học viện mỹ thuật trung ương tại Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp cũng tiếp tục ở nơi đó đảm nhiệm chức giảng dạy. Sau lại, anh may mắn thành danh, mở công việc hành lang nghệ thuật cũng ngày càng vào quỹ đạo, vì vậy anh từ chức giảng dạy, chuyển sang sự nghiệp hội họa có người đại diện xử lý công việc, để anh chuyên tâm vẽ tranh mỗi ngày.

Mà anh sở dĩ duy trì dạy học trước đó, vì thừa dịp mỹ viện nghỉ đông và nghỉ hè nhiều ngày để trở về Đài Loan, dĩ nhiên là vì muốn gặp Đông Hải Hân.

Dĩ vãng giữa anh và Đông Hải Hân còn có Giang Thận Viễn, anh luôn đứng khá xa, bây giờ, Đông Hải Hân chân chính cô đơn chiếc bóng, vì vậy anh thuận lý thành chương kéo dài thời gian ở lại Đài Loan.

Lần này người nào quản không bán được tranh triển lãm? Cả đời anh chỉ mong muốn có cô.

Cốc cốc!

Đông Hải Hân đột nhiên gõ cửa kiếng bên ban công, Cố Tư Bằng đập tắt thuốc lá đi đến.

"Em phải đi về." Đông Hải Hân nói, quần áo trên người đã mặc xong từ lâu.

"Nhanh như vậy?" Cố Tư Bằng hơi nhú mi, anh cho là tối nay cô sẽ ở lại bên cạnh anh qua đêm.

Bây giờ Đông Hải Hân rất khó coi thường giữa hai lông mày kia của anh khó nén mất mát, và... Người đàn ông này.

Cô vẫn biết Cố Tư Bằng là người đàn ông đẹp mắt, anh tao nhã, thân sĩ, mê người, thỉnh thoảng toát ra khí chất tự nhiên chán chường lười biếng, trong lời nói lại chột có tính trẻ con cử chỉ thẳng thắn, anh luôn thay đổi nhiều sức hấp dẫn, khiến nhịp tim của người ta mất tốc độ...

"Bộ phim mới của em không giải quyết được, còn có thật nhiều chi tiết phải xử lý." Đông Hải Hân mở to mắt, giọng nói lãnh đạm hơn bình thường.

"Oh? Chi tiết gì có thể làm phó đạo diễn tiền lương năm trăm vạn của chúng ta không giải quyết được?" Cố Tư Bằng rót cho cô ly trà táo đỏ long nhãn mà cô thích uống, đó là trước khi cô đến, anh đã ném vào nồi cơm điện nấu.

"Đạo cụ." Đông Hải Hân nói xong lời ít mà ý nhiều.

Cô nâng ly trà mà Cố Tư Bằng đưa hớp uống, sau đó cau mày để xuống, Cố Tư Bằng không hề suy nghĩ cầm ly trà lên thổi lạnh.

"Đạo cụ gì?" Anh hỏi.

"Một đồng tranh chân dung đàn ông."

"Oh?" Tranh chân dung? Ánh mắt của Cố Tư Bằng thoát nhìn có hứng thú với chuyện này.

Anh thổi lạnh trà đưa cho Đông Hải Hân, cô tự nhiên đưa tay uống tiếp, đến chỗ vừa rồi ngồi xuống, câu được câu không lật kịch bản trước mắt.

"Câu chuyện xưa chỉ là Tập 1- trong đó có một đồng tranh, bức tranh phải là người diễn viên nam trong đó mới được..." Đông Hải Hân thở dài, nghe giống như phiền não

đang lằm bằm lâu bầu."Này thật rất phiền toái, khoảng cách xa coi như xong, hết lần này tới lần khác muốn số lượng phải nhiều, còn phải đem đến bộ phận đặc tả, xin tranh mỹ thuật tạo hình sợ không đủ sinh động, cho họa sĩ chuyên nghiệp vẽ sợ đòi giá quá cao, họa sĩ nghiệp dư thì phải tốn thời gian tìm..."

"Chuyện xưa gì cần một đồng tranh đàn ông?" Cố Tư Bằng đi đến ngồi bên cạnh cô, tò mò hỏi.

"Là chuyện xưa loạn luân yêu tử phụ, kết quả trốn tha hương sinh nữ nhi nhưng nữ nhân lại xui xẻo chết... Ai, tóm lại là không có dinh dưỡng phong hoa tuyết nguyệt..."

Cố Tư Bằng thuận tay cầm quyển kịch bản trên bàn lật xem."Đều chết hết vì sao còn phải vẽ chân dung?"

"Vì trước khi nàng chết vẽ một đồng tranh tình nhân."

Cố Tư Bằng nhanh chóng lật tờ giấy trong giây lát ánh mắt nhìn thấy chữ mẩu chốt.

"Bức tranh?" Anh càng hứng thú hỏi.

"Đúng."

"Bức họa nam nhân thâm trầm, u buồn, tịch mịch, hơn nữa muốn hoàn toàn có thể ra vẻ tưởng niệm nỗi khổ?"

"Đúng."

Tiếng cười nhu hòa trầm thấp chợt vang vọng trong không khí, phó đạo diễn phiền não kết kết thật thật trợn mắt liếc nhìn ngọn nguồn âm thanh hả hê.

"Có gì hay mà cười?"

"Hân Hân, Sweetie, cục cưng, em giống như đã quên, từ khi em nhậm chức thanh mai trúc mã, và bây giờ đảm nhiệm bạn giường, là họa sĩ danh tiếng vừa về nước, hơn nữa đã từng dạy hội họa ở học viện mỹ thuật số một trung ương."

"..." Là cô quên, hay là tiềm thức của cô không muốn liên tưởng hai chuyện chung một chỗ.

"Hân Hân, tác phẩm của anh phù hợp tất cả tính chất đặc biệt mà chúng ta vừa nhắc tới, mà thời gian ở lại Đài Loan sẽ tương đối dài, có thể phối hợp tất cả yêu cầu mà đơn vị chế tác đề xuất, bảng giá tuyệt đối khiến em hài lòng."

Cố Tư Bằng chậm rãi câu môi cười, trong lời nói lơ đãng toát ra vẻ mặt tự tin, khiến Đông Hải Hân nhớ trên báo chí tạp chí có khen và đánh giá anh.

Thật là cắt không đứt để ý vẫn loạn, thân thể của bọn họ vì cô không chịu thua, buổi nói chuyện thuận miệng nói lung tung mà dây dưa chặt chẽ chung chỗ, bây giờ chẳng lẽ ngay cả công việc cũng phải gấn bó như môi với răng, chắc chẽ chẳng phân biệt được số mạng sao?

Nếu Đông Hải Hân không phải vì ở lại đoàn phim quanh năm, đã sớm gặp đủ loại sóng to gió lớn, cô tin tưởng vào giờ phút này cô tuyệt đối sẽ lên tiếng hét chói tai!

"Hân Hân, em sẽ không tìm được người thích hợp hơn anh." Cố Tư Bằng khẽ vuốt gò má của cô, giọng nói nhu tình khiến Đông Hải Hân áo não muốn chết, hôn khẽ xuống gò má của cô——

"Phó đạo diễn, tôi nguyện ý chờ đợi cô sai khiến."

Chương 5 (1)

Sai khiến? Người nào chờ người nào sai khiến?

Đông Hải Hân nhìn chăm chăm người ngồi đợi cùng cô trong phòng chế tác, đang cùng biên kịch trẻ tuổi và người chế tác cao hứng phấn chấn thảo luận mong muốn bức tranh của Cố Tư Bằng trong kịch bản, cảm giác mình thật là tự tìm phiền toái.

Mặc dù cô không muốn tiếp tục dây dưa với Cố Tư Bằng, nhưng gặp phải chuyện liên quan đến quay phim, lý trí của cô lại vĩnh viễn không chế tình cảm, vẫn chuyên nghiệp như cũ.

Vì vậy thời gian trước, sau khi xác định danh sách diễn viên, cô thuận miệng nói với người chế tác về chuyện của Cố Tư Bằng, tiếp theo là liên tiếp bận rộn.

Tiến cử Cố Tư Bằng cho nhân viên có liên quan, công ty đại diện tham khảo hình ảnh của diễn viên nam, đưa mấy bản vẽ phác thảo đã hoàn thành cho đạo diễn, biên kịch và giám chế xem qua, sẽ gắn kết với người chế tác và hiệp đàm số lượng tác phẩm cần có và hợp tác công việc.

Chắc hẳn phải vậy, Cố Tư Bằng thật sự là người được chọn vì đã cung cấp đạo cụ hoàn mỹ nhất, tác phẩm của anh đạo diễn và biên kịch vô cùng hài lòng, ngay cả đưa ra giá tiền cũng đẹp đến người chế tác cười không khép miệng được.

Không giải thích được! Đạo diễn, người chế tác và biên kịch bọn họ giống như nhìn thấy tỷ lệ người xem TV hoàn toàn đột phá!

Cố Tư Bằng vĩnh viễn là tiêu điểm tầm nhìn và tâm tư trong đám người, cuối cùng thảo luận yêu đương trên giấy mà thân thể cô nữ sinh biên kịch dựa gần sát vào anh... Trong lòng Đông Hải Hân chợt nảy lên sự ghen tuông, xoay mặt, không muốn thừa nhận cô luôn không rõ chân tướng muốn độc chiếm Cố Tư Bằng.

Bất kể quan hệ giữa bọn họ là thanh mai trúc mã hay bạn giường hay là bất kỳ cái quỷ gì, cô cũng không hy vọng mình đối với chuyện nảy sinh loại tình cảm vi diệu mà gần như lệ thuộc với người nào.

Đông Hải Hân một mình ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, thừa dịp bọn họ hiệp đàm viết lách chi tiết đoạn hồ sơ trống, lấy máy tính bút ký trong túi xách ra, bắt đầu thiết lập bảng hành trình và đạo cụ của mấy tập kịch bản trước, tất cả tinh thần tập trung trên công việc.

Đông Hải Hân chuyên chú nên bỏ dở không phát hiện đầu kia thảo luận kịch bản, sau đó, một ly chocolate nóng đột nhiên nhảy vào mi mắt cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Hân Hân, ở đây máy điều hòa rất lạnh, tay của em nhất định lại lạnh đi?" Cố Tư Bằng kéo tay mà cô vừa gõ bàn phím, nhú mi, nắm tay của cô nắm ở thân ly. "Uống một hớp trước." Anh để ly bên môi của cô, giám sát giống như muốn nhìn cô uống hết, khoe môi chậm rãi gợi lên nụ cười tuần lãng.

Ánh mắt của ba người đồng thời nhìn họ không chớp mắt, lúc này Đông Hải Hân mới phát hiện bọn họ đã thảo luận xong.

Cô trả ly cho Cố Tư Bằng, hoàn toàn không phát hiện cử chỉ của mình và Cố Tư Bằng vô cùng thân mật, cất máy tính, đứng dậy hỏi người chế tác: "Chế tác, các người nói xong rồi sao? Buổi chiều muốn đi ra ngoài Song Khê nhìn cảnh sao? Ngồi xe của tôi đi?"

Khụ khụ! Người chế tác đột nhiên ho khan.

"Phó đạo diễn, cảnh lần này là biệt thự ngoài Song Khê! Mấy ngày trước tôi và đạo diễn Lương ra ngoài chơi mát trước đã nhìn rồi, căn phòng nào dùng để diễn cảnh tượng nào đã quyết định tốt." Người chế tác lấy ra tờ bản vẽ có một đồng ghi chú phòng ốc phía trên, đưa cho Đông Hải Hân.

Đông Hải Hân buồn bực nhận bản vẽ liếc mắt nhìn, hỏi: "Thầy đạo cụ đã nhìn qua

sao? Bài biên đã bố trí xong sao?"

"Không sai biệt lắm, vì nhà chế tác rất đẹp, cái gì cũng có, tôi chỉ cho mời thợ mộc đóng một quây ba." Đạo diễn Lương nói tiếp. "Tôi cảm thấy được cảm giác bây giờ là có thể, nhưng mà phó đạo diễn cô đưa Cố tiên sinh đi một chuyến cũng tốt, Cố tiên sinh biết mình vẽ chỗ nào cũng sẽ tương đối có cảm hứng. Nếu như có thiếu gì cho đủ cứ nói trực tiếp với đoàn làm, hôm nay tôi và chế tác muốn đi chỗ khác, nên không qua."

"OK, được, Tiểu Hồng đâu? Tiểu Hồng đi cùng sao?" Đông Hải Hân quay đầu hỏi em gái biên kịch trong góc khuất.

"Không cần, em đã đi qua, chị Đông đi tốt hơn." Biên kịch Tiểu Hồng vội vàng khoát tay, cô mới không muốn làm kỳ đà cản mũi. Giữa chị Đông và Cố tiên sinh luôn thân mật không coi ai ra gì, chính chị ấy không phát hiện, cả đơn vị chế tác cũng phát hiện.

"Vậy đi." Đông Hải Hân ngắn gọn nói tạm biệt mọi người xong, quay đầu nói với Cố Tư Bằng.

Cố Tư Bằng vừa lên xe của cô sau đó hắng giọng cười to.

Đông Hải Hân khởi động xe, cầm địa chỉ chế tác đưa đặt ra dẫn đường, nhíu mi hỏi: "Cười gì?"

"Không có gì." Cố Tư Bằng lắc đầu, chân mày vẫn còn vui vẻ.

Đồng nghiệp của cô muốn tạo cơ hội cho hai người họ ở chung chỗ rõ ràng như vậy, cô lại không hề có cảm giác gì.

Thật ra thì, ngay từ lúc anh và người chế tác thảo luận lần đầu, lần hai, người chế tác từng hỏi thăm chuyện riêng của anh, anh có quan hệ thế nào với Đông Hải Hân.

Anh nói, anh theo đuổi cô, hơn nữa theo đuổi rất nhiều năm, theo đuổi rất khổ cực. Sau đó người chế tác ha ha cười, vỗ vai anh, vẻ mặt "Tôi hiểu tôi hiểu", nói với anh: "Phó đạo diễn Đông rất khó theo đuổi, công việc của cô ấy bận rộn, lại chỉ nói công việc, căn bản không nghĩ người khác sẽ thích cô ấy, coi như nhảy đến trước mặt và thổ lộ với cô ấy, cô ấy cũng sẽ nghĩ người khác đang nói đùa, cho nên, dĩ vãng người từng theo đuổi cô ấy cũng chết ở trên bờ cát."

Vì vậy người chế tác bắt đầu có phẩm chất bà mai mà tạo cơ hội cho anh.

Thật tốt, anh thích người chế tác này, sau này anh sẽ cầu nguyện mỗi bộ phim của người chế tác này sẽ thu được tỉ lệ người xem hoàn toàn đột phá.

Đông Hải Hân liếc Cố Tư Bằng, nụ cười trên mặt của anh là lạ... Cẩn thận nói, vừa rồi đạo diễn, người chế tác thậm chí là biên kịch đều kỳ quái, bọn họ ghép cô và Cố Tư Bằng thành một đôi sao?

Không sao cả, cô không muốn quan tâm, cũng lười để ý tới bất kỳ đề tài bất quái nào, cô không phải là nghệ sĩ, không cần hao tổn tâm trí vì điều này.

Giữa cô và Cố Tư Bằng trừ bạn giường ra thì không là gì khác!

Cố Tư Bằng nhìn Đông Hải Hân, đã quen cô lặng yên dọc đường đi, anh nghe giọng nữ máy móc hướng dẫn chỉ thị cô quẹo trái, đi về phía trước, quẹo phải, lơ đãng ngược mắt, đột nhiên liếc thấy danh thiếp cô đặt trên tấm che nắng... Môi giới nhà đất?

"Hân Hân, em đang tìm phòng?" Cố Tư Bằng lấy tấm danh thiếp kia xuống nhìn, thuận tay rút bản kê đồ vật trong phòng ở mặt sau ra.

"Em."

"Em? Vì sao?" Cố Tư Bằng sửng sốt.

"Chỉ là muốn thôi, cảm thấy phòng cũ càng ở càng nhỏ." Cô và người nhà cũng cần không gian lớn hơn, cô không muốn lúc mở cửa lại bị thùng giấy đập trúng.

"Muốn tìm ở đâu? Có thấy căn phòng nào thích hợp sao?"

"Còn chưa có, không có ý tưởng."

"Không bằng chúng ta tìm xung quanh đây thế nào? Anh thật thích nơi này." Cố Tư Bằng nhìn ngoài cửa sổ.

Ở đây đã tiến vào phạm vi ngoài Song Khê, cách xa đường phố ồn ào của trung tâm thành phố Đài Bắc nên có mấy phần yên tĩnh, vì đến gần núi nên trong không khí cũng tràn ngập mùi hương cây rừng nhẹ nhàng thoảng đến.

"Nếu như ở đây dễ dàng mua thức ăn thì có thể, dì sẽ không lái xe cũng không biết lái xe, phải suy tính đến dì cần..." Đông Hải Hân đột nhiên dừng lại, lại hỏi: "Chúng ta?"

Cố Tư Bằng vừa nói "Chúng ta tìm xung quanh đây thế nào", cô không có nghe lầm chứ? Vì sao là "Chúng ta"?

Cố Tư Bằng nhún vai, nhếch môi cười với Đông Hải Hân, giọng nói ôn nhu ấm áp hỏi lại cô: "Hân Hân, anh có thể trở về Đài Loan, em hi vọng anh trở về Đài Loan định cư sao?"

Đông Hải Hân ngừng động tác chuyển tay lái, đôi mắt đẹp sững sờ nghi ngờ nghênh đón ánh mắt của anh.

Cố Tư Bằng đã đặt trọng tâm ở Bắc Kinh từ lâu, cô không biết anh có suy nghĩ trở về Đài Loan định cư, hơn nữa, anh về Đài Loan cũng tốt, không trở về Đài Loan cũng được,

cần gì hỏi ý kiến của cô?

Cố Tư Bằng dĩ nhiên hiểu nghi ngờ trong mắt cô từ đâu mà đến.

"Hành lang nghệ thuật của Bắc Kinh có thể đạt được, ở Đài Loan mở một phòng vẽ tranh đơn giản để dạy trẻ em hoặc người lớn cũng có thể ăn cháo cầm hơi, về phần những việc bán tranh vẽ này đến đâu cũng có thể làm, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả kinh doanh trước mắt của anh. Hân Hân, em hi vọng anh trở về Đài Loan sao? Chúng ta ở cùng chỗ?"

Đông Hải Hân không ngờ sẽ nghe được giọng nói dịu dàng của anh.

Đây không phải chỉ là trò chơi của người trưởng thành sao? Vì sao anh luôn nói những thứ này có hay không đều được?

Cô thật không ngờ anh nói lời nghiêm túc, anh luôn khai ngân phiếu khổng...

Anh lại muốn giống như năm đó, cho cô hi vọng thật lớn, hứa hẹn sẽ làm bạn của cô, cuối cùng lại vô tình bỏ rơi cô sao?

Đông Hải Hân lắc đầu, không nói gì, muốn chuyển xe vào khúc quanh trước studio muốn đến, Cố Tư Bằng chợt lục ra gì đó trong túi xách.

"Hắc, Hân Hân, có phải Cố Cung ở xung quanh đây hay không?" Lần trước anh đến Cố Cung, đã là chuyện rất lâu trước kia.

"Đúng." Không biết đến chỗ hưng thịnh thì Cố Tư Bằng nhớ lại điều gì, Đông Hải Hân định dừng xe ven đường trước, chờ anh nói hết lời.

"Chúng ta còn có thì giờ rảnh không? Có thể đi vòng qua xem triển lãm tranh sao?"

Hải Âm cho anh một đồng này." Cố Tư Bằng đưa cho cô món đồ cầm trong tay.

Anh đã muốn đưa cô đến từ lâu, biết rõ hện một mình cô ra ngoài nhất định không chịu, mới đặc biệt chọn vì công việc ngồi xe của cô cho tiện lợi, cô không có cơ hội cự tuyệt.

Đông Hải Hân nhận lấy nhìn, là bộ ba cái ly mua cà phê nóng ở cửa hàng tiện lợi, là hai người đi cùng thì sẽ có một người được hưởng ưu đãi miễn phí tại triển lãm tranh Tạp Nhĩ ở Cổ Cung.

Này đương nhiên là thu gom phiếu tích điểm, Đông Hải Âm thói quen quy chiến lợi phẩm thành tiền vé. Phòng khách trong nhà, bàn ăn, tùy ý có thể thấy được chiến tích huy hoàng của Đông Hải Âm, cô không ngoài ý muốn, nhưng mà, lời nói kế tiếp của cô lại làm chính cô cũng cảm thấy giật mình

"Anh thường xuyên liên lạc với Hải Âm sao?" Lời của Đông Hải Hân vừa ra khỏi miệng, gần như muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình, cô hỏi chuyện này làm gì?

Cô nhìn thấy bức tranh Đông Hải Âm trong phòng vẽ tranh của Cố Tư Bằng đã là chuyện rất lâu trước kia, vì sao đến bây giờ cô còn để ý như vậy?

Nếu định nghĩa quan hệ của bọn họ là bạn giường, thì không nên có quá nhiều tình cảm không cần thiết, cô không thích câu hỏi của mình, càng không thích đáy lòng để ý hơn.

"Hải Âm? Không tệ nha. Thời gian trước em ấy thiết kế Logo trang web, có chạy đến hỏi anh tấm tranh nào tốt hơn, anh cho em ấy ý kiến, cứ như vậy." Cố Tư Bằng nhún vai, trả lời rất vân đạm phong khinh.

"A? Oh... Nha." Đôi mắt Đông Hải Hân buông xuống, không biết trong lòng trống rỗng điều gì, lại chuyển đề tài trở lại."Anh muốn đến Cổ Cung xem triển lãm tranh?"

"Có thể không?" Cố Tư Bằng hỏi. Anh muốn đi, nhưng không muốn làm trễ nãi đến chính sự.

Đông Hải Hân cúi đầu nhìn đồng hồ.

"Chúng ta còn có thời gian, hôm nay đi nhìn cảnh chỉ là để cho anh biết bức tranh của anh vẽ treo ở đó, cho anh nắm vững bức vẽ nhỏ và số lượng, cũng để em dò đường trước thôi, anh muốn đi, chờ xem xong cảnh, em đưa anh qua đó?"

"Hân Hân, anh phải nhận được tấm phiếu miễn phí." Hai người đi cùng, một người miễn phí không phải sao? Cố Tư Bằng ám hiệu rất rõ ràng.

"Anh muốn gọi điện thoại cho Hải Âm đến sao?" Đông Hải Hân nghi ngờ nhú mi, hỏi rất nghiêm túc.

"Không, làm sao em nghĩ anh hi vọng Hải Âm đến đây?" Cố Tư Bằng cười to, có đôi lúc cô thật là chậm lụt đến bất khả tư nghị.

"Hân Hân, chúng ta cùng đi chứ, em xem hoàn cảnh xong thì rảnh mà, không phải sao? Nếu hôm nay anh đi nhờ xe của em, em làm người tốt đến cùng đi, thuận tiện đi xem triển lãm với anh? Dù sao chúng ta sẽ ở lại bên cạnh, cùng điểm chung."

Đông Hải Hân chần chờ, trong mắt rõ ràng có do dự.

Bạn giường là một chuyện, tiếp xúc vì công việc là một chuyện, hai người đi Cố Cung xem triển lãm lại là chuyện khác, cảm giác, rất giống hẹn hò...

"Làm ơn, anh không muốn một mình xem triển lãm xong còn phải đón xe taxi về nhà, em biết, anh không quen thuộc đường xá và giao thông ở Đài Bắc... Sweetie, anh bị cổ hươu của anh chèn ép..."

Vẻ mặt ủy khuất trong mắt anh làm Đông Hải Hân mềm lòng.

Cô biết loại cảm nhận này, rõ ràng phải là chỗ cực kỳ quen thuộc, rồi lại không hợp nhau, không cách nào dung nhập vào, tựa như gia đình của cô. Rõ ràng là nhà của cô, rồi lại không giống như thế...

"Đi thôi." Đông Hải Hân chuyển tay lái lần nữa. "Xem cảnh xong sớm, để chạy qua sớm, lúc này Cố Cung không có nhiều người."

Chương 5 (2)

Cố Tư Bằng nhìn gò má xinh đẹp của cô, và chủ đề trên bộ ly triển lãm tranh, nở nụ cười.

Đông Hải Hân hai mươi chín tuổi ít nói ít biểu cảm, nhưng trong lòng của cô vẫn giống như lúc cô mười bốn tuổi là đáng vẻ mềm mại.

Anh muốn, anh càng ngày càng biết bí quyết chung sống với cô.

Lúc này là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, đáng kỷ niệm.

Năm chủ đề khác nhau, năm không gian chính, nhiều đến 118 tác phẩm tham gia triển lãm, và giới thiệu cuộc đời họa sĩ trên diện rộng, không ảnh hưởng xem tranh hình chụp trắng đen.

Triển lãm tranh của Hạ Táp Nhĩ lên kế hoạch hết sức xuất sắc, tác phẩm đều chất lượng tốt.

Cố Tư Bằng và Đông Hải Hân đến sớm, đám đông trong phòng vẫn hết sức thừa thớt, có thể để bọn họ thoải mái thỏa ý quanh quần lưu luyến.

Đông Hải Hân cầm sổ tay hướng dẫn tùy ý đi loạn, mặc dù cô không dốc lòng hiểu rõ hội họa và nghệ thuật giống như Cố Tư Bằng, nhưng mà tranh thủ nhiều thời gian làm việc để đứng ở đây, bị sắc thái rực rỡ trong tác phẩm của Hạ Táp Nhĩ xoay quanh, lại cảm thấy tâm tình vui sướng.

Cô dừng chân trước một bức được đặt tên là "Hoa và động vật", đột nhiên phát hiện người họa sĩ này vẽ tranh luôn lấy hoa làm yếu tố chính, đi đến gần nhìn kỹ kinh nghiệm sống của anh ta, mới biết thì ra anh ta không chỉ là họa sĩ, cũng là nhà thơ.

Anh ta vẽ thật là rục rờ lãng mạn, có sắc thái hoa mỹ, bố cục kỳ lạ, vẽ thâm thúy trầm trọng hoàn toàn khác biệt với Cố Tư Bằng, lại giống như có mức độ giống nhau nào đó.

Nói ra, linh cảm vẽ tranh của Cố Tư Bằng dường như cũng đến từ thơ từ, hoạ sĩ và thơ cũng đều không phân rõ sao? Đông Hải Hân cảm giác thân thể mình vùi lấp ở màu sắc con sông...

"Cẩn thận!" Một thanh thiếu niên vụng về hấp tấp lao thẳng đến gần Đông Hải Hân, Cố Tư Bằng nhanh tay lẹ mắt kéo tay của cô, để cô lui mấy bước.

"Thích không? Nhìn say mê như vậy?" Cố Tư Bằng mỉm cười với Đông Hải Hân, đưa tay gạt sợi tóc trên trán của cô, tay kia không buông ra nắm lấy tay của cô.

Đông Hải Hân đón nhìn ánh mắt của anh, không khỏi chợt dạ tách ra, đột nhiên vì một câu không quan trọng như vậy làm hai gò má nóng lên.

Anh hỏi cô như vậy, trong đầu cô nghĩ toàn bộ là tranh của anh...

Thích không... Tranh của anh? Vẫn là anh...

Cô không thích.

"Hân Hân, tới." Cố Tư Bằng dẫn cô đi về trước bức tranh khác.

Đông Hải Hân cúi đầu ngấm nhìn tay bị anh nắm, tốn hai giây do dự có muốn buông ra hay không.

Anh nắm tự nhiên như thế, cô kích động có vẻ do dự có muốn buông ra hay không.

Cô nhớ, bọn họ từng có khoảng thời gian có thể dắt tay đi trên đường, sau đó có một ngày, không biết vì sao, anh không bao giờ ... dắt nữa.

Giữa bọn họ ngay cả khoảng cách lòng bàn tay, cũng trở nên thật là xa...

"Hân Hân, em lại thất thần, đang suy nghĩ gì? Mệt mỗi sao?"

Vừa hoàn hồn Đông Hải Hân giật nảy mình, lấy tay kia rút tay của mình về, dùng một tay khác nắm chặt, giống như đang ngăn cản nhiệt độ cơ thể để lộ ra điều gì.

Gần đây cô luôn không quản được suy nghĩ, dễ dàng nhập vào hồi ức vu vơ, đến tận cùng cô muốn thăm dò cái gì trong vòng xoáy chuyện cũ, cô cũng không hiểu. Cô cảm thấy trong lòng rất mệt mỏi.

"Em không mệt." Đông Hải Hân nhẹ nhàng lắc đầu, trả lời như vậy.

"Đến xem bức tranh này." Cố Tư Bằng kéo cô, đứng trước một bức tranh.

Đó là trên hình ảnh "Sinh nhật" là một đôi nam nữ hạnh phúc được bay lên, cả bức tranh nồng đậm ngọt ngào giống như muốn nhỏ ra mật. Mặt bìa của sổ tay hướng dẫn và vé tham gia triển lãm tranh lần này là lựa chọn bức tranh kinh điển này.

"Làm sao vậy?" Đông Hải Hân hỏi.

"Em nhớ Chibi Maruko sao? Hoa Luân Gia cũng có một bức Hạ Tật Nhĩ, Tiểu Hoàn Tử nhìn sau đó rất thích, còn đặc biệt chạy đi hỏi Hoa Luân, họa sĩ tên gọi là gì." Cố Tư Bằng cười sảng lảng với cô.

"..." Anh đặc biệt kéo cô đến trước mặt bức tranh này, là vì tán gẫu phim hoạt họa với cô?

"Ha ha ha, không nhớ rõ cũng không cần căng thẳng, không quan trọng." Cố Tư Bằng nhìn Đông Hải Hân, vừa cười vừa chỉ trước bức tranh nói: "Hân Hân, bức tranh này, chính là vẽ Hạ Tập Nhĩ và vị hôn thê của anh ta."

"Ừ." Đông Hải Hân nhìn "Sinh nhật", xoay tầm mắt lên trên mặt Cố Tư Bằng. Sau đó thì sao?

"Trước kia, anh cảm thấy tranh rục rờ lãng mạn như vậy rất không phù hợp luận điệu của anh, nhưng mà bây giờ vừa nhìn, lại cảm thấy cố gắng ăn nhip với anh."

Hạ Tập Nhĩ vẽ ngọt ngào lãng mạn, trong tranh tràn ngập hoa, người yêu, động vật, thể hiện rõ ràng tinh thần rộng lượng yêu và đẹp, mũi nhỏ đôi mắt nhỏ của anh ta trước khi cơ thể vùi lấp nổi khổ yêu đơn phương, thật sự rất khó lĩnh hội.

Nhưng mà, bây giờ Đông Hải Hân đang ở bên cạnh anh, giữa bọn họ không còn cách xa nhau cả đại dương, không còn cách nhau một người đàn ông, toàn bộ xưa không bằng nay, anh bắt đầu cảm nhận được lời mờ, loại hạnh phúc giống như người yêu.

Mặc dù, Đông Hải Hân giao phó đoạn hạnh phúc này có tên là bạn giường, anh lại hết sức quý trọng.

"Vì sao?" Đông Hải Hân giường cao ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

"Hân Hân, cùng với em, anh cảm thấy rất hạnh phúc." Cố Tư Bằng khẽ mỉm cười với cô, đưa tay vuốt tóc của cô, lại bổ sung một câu."Vừa rồi ở trên xe là anh nói nghiêm túc."

Đông Hải Hân yên tĩnh liếc anh, hơi sững sờ sau đó vẫn không đáp lại.

Cố Tư Bằng không kinh ngạc với sự trầm mặc của cô, lại tự ý mở miệng nói: "Anh có ý muốn định cư ở Đài Loan là thật. Hân Hân, anh thích nhìn thấy em, thích cùng với em, cũng thích làm việc cùng em, Hân Hân, anh hi vọng tương lai của anh có em, anh có thể trở về Đài Loan, có thể sống cùng với người nhà của em, cũng có thể bắt đầu tìm phòng với em từ bây giờ, chúng ta có thể hạnh phúc giống như trong tranh của Hạ Táp Nhĩ và Bội Lạp, gả cho anh có được hay không, Hân Hân?"

Đông Hải Hân nhìn anh, lâm vào trầm mặc rất lâu.

Cô thật không hiểu Cố Tư Bằng đang suy nghĩ gì.

Anh nói anh thích cô, muốn cô gả cho anh, còn vì cô mà định cư ở Đài Loan?

Vì sao? Anh chưa từng để lại dấu vết thích cô, vì sao sau khi bọn họ lên giường, thái độ của anh vốn như gần như xa với cô, lúc mình trở thành người yêu của cô cũng chịu cô?

Cô biết, nếu lấy góc độ người yêu mà nói, Cố Tư Bằng đúng là không thể bắt bẻ.

Anh tỉ mỉ, dịu dàng, săn sóc, chăm sóc cho cô rất cẩn thận, càng biết tán tỉnh.

Nhưng bọn họ không phải người yêu.

Trong lòng anh có người yêu khác, hơn nữa, anh vì người yêu này, anh tàn nhẫn làm trái cam kết với cô.

Vì sao anh còn đến trêu chọc cô? Cô đã có thói quen không hẹn không đợi anh.

Đông Hải Hân xoay mặt, không muốn tiếp tục đề tài này. Miệng vết thương của cô vẫn ồ ồ chảy máu, chưa bao giờ khép lại.

"Hân Hân, nhìn anh." Cố Tư Bằng xoay mặt của cô lại, nghênh đón ánh mắt của cô.
"Rốt cuộc em né tránh điều gì?"

Cô có thể làm bạn bè với anh, hợp tác làm việc với anh, làm bạn giường với anh, nhưng có liên quan đến đề tài tình yêu, cô đều né tránh. Vừa mới bắt đầu cô lựa chọn không tin, bây giờ cô lựa chọn không trả lời, cô luôn nhìn anh muốn nói lại thôi, hoặc là mang vẻ mặt bi thương xoay mặt, anh không hiểu đến tột cùng cô muốn tránh né điều gì.

Trong nháy mắt trong mắt Đông Hải Hân thoáng qua rất nhiều tâm tình.

Cô đã từng muốn hỏi Cố Tư Bằng, vì sao anh đã từng trốn tránh cô trong thời gian rất dài, luôn muốn kéo Đông Hải Âm đi theo? Cũng từng muốn hỏi Cố Tư Bằng, bức chân dung của Đông Hải Âm trong phòng vẽ tranh là chuyện gì xảy ra?

Anh thích Hải Âm sao? Nếu đúng như vậy, vì sao anh chưa từng chân chính đi cùng chỗ với Hải Âm?

Trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, rồi lại sợ nghe được đáp án chân chính.

Cô bắt buộc mình bỏ qua chuyện này rất nhiều năm, bây giờ làm sao biểu đạt lần nữa?

Cô thật sợ hãi, sợ trong lòng càng ngày càng để ý Cố Tư Bằng, để cô giống như cô gái nhỏ năm đó có dáng vẻ lo được lo mất, luôn ra vẻ tỉnh táo lau nước mắt rơi.

Cô thật không muốn để ý anh, vì sao anh lại từng bước bức bách?

"... Chúng ta chỉ là bạn giường." Đông Hải Hân trầm mặc đã lâu, cuối cùng phun ra câu này chỉ đơn giản là muốn chọc giận Cố Tư Bằng.

Bạn giường, bạn giường, bạn giường là quy định không thể nói tình cảm sao? Nhưng anh cũng không có cảm thú phát tiết dục vọng trên người cô.

Anh không thích giữa bọn họ gặp nhau chỉ vì hẹn hò cố định lên giường, cho nên ngay từ lúc Đông Hải Hân bắt đầu chuẩn bị bộ phim, anh cũng bắt đầu vẽ tranh, anh không dấu vết dừng lại ở quan hệ như vậy.

Cô nhận biết rõ ràng chuyện này, vì sao vào lúc mấu chốt, cô luôn dùng những lời này để kéo dài khoảng cách?

Đến tận cùng cô đang bức anh rút lui, hay là đang uy hiếp chính cô?

Cô cách xa anh, nhưng giữa hai lông mày lộ rõ vẻ mặt quật cường giống như muốn trực xuất chính mình.

Mỗi câu nói của cô, giọng nói và vẻ mặt, cũng giống như cô đang nói cho chính cô biết, không cho phép thương anh...

Đông Hải Hân xoay người muốn đi, Cố Tư Bằng nắm bả vai cô quay cơ thể của cô lại, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt của anh.

"Hân Hân, từ đầu tới cuối đều là em nói làm bạn giường, không phải là anh. Từ đầu đến cuối anh không muốn chỉ làm bạn giường của em, vừa bắt đầu anh đã nói, anh thích em, cũng muốn em, đến bây giờ anh không hối hận ngày đó em uống say anh đã ôm em. Hân Hân, đến tận cùng em đang trốn tránh điều gì? Em vẫn muốn vạch rõ giới tuyến với anh, rồi lại không nói rõ ràng, đến tận cùng em đang suy nghĩ gì?"

"Em..." Đông Hải Hân mím chặt đôi môi, không nói.

Cố Tư Bằng thề, lúc này anh thật sự nhìn thấy trong mắt cô thoáng qua cảm xúc muốn khóc.

Anh thở dài, sau đó không nói lời gì kéo cô vào trong ngực.

Người trong ngực anh lúc đầu còn muốn tránh khỏi ngực của anh, sau lại không biết vì sao đã buông tha.

Anh vuốt mái tóc dài và lưng của cô, bất đắc dĩ nhìn ngọt ngào giống như nhỏ ra mặt trong tranh của Hạ Lạp Nhĩ.

Rõ ràng, trong mối quan hệ này vẫn không được danh phận, người liên tiếp thổ lộ mà bị cự tuyệt là anh, vì sao cô luôn biểu hiện càng ủy khuất hơn anh?

Hoa hồng cao ngạo lãnh đạm làm anh đau lòng, luôn làm anh đau lòng.

Vì vậy, anh chỉ có thể làm Tiểu vương tử ý chí kiên cường, tỉ mỉ bảo dưỡng cô.

Cô cần thời gian, anh sẽ cho cô thời gian.

Chờ cô cuối cùng có thể thẳng thắn với anh, chờ bọn họ có thể đi đến cuối cùng.

Chương 6 (1)

Tan rã trong không vui.

Thái độ của Cố Tư Bằng có vẻ gần như bất đắc dĩ, nhưng mà, với Đông Hải Hân mà nói, chuyển đi đến Hạ Táp Nhĩ thật làm cô tâm sự nặng nề.

Cô đưa Cố Tư Bằng về nhà, trên đường đi cũng không nói nhiều, chỉ cảm thấy bị tâm tư phức tạp mâu thuẫn của chính mình vây khốn.

Vì sao cô không cự tuyệt anh ôm? Cố Tư Bằng luôn luôn thân sĩ, nếu cô thật sự có tâm, sẽ có thể dễ dàng cự tuyệt.

Cô rất dễ dàng đắm chìm trong nhiệt độ cơ thể của anh, thích anh đụng chạm, thích mùi hương trên người của anh, thích nhiệt độ của anh truyền đến, nhưng cô lại không thích yêu mềm của anh.

Cô muốn kéo dài khoảng cách với anh, nhưng cô luôn không làm được.

Cô muốn, từ đầu đến cuối cô cũng không làm được, nếu không cô sẽ không rõ ràng hờn dỗi anh nhiều năm, nhưng vẫn làm bạn bè với anh như cũ.

Trong lòng cô vẫn có một vị trí thuộc về anh, chỗ trống này vẫn không được lấp đầy, vì vậy cô trầm mặc lâu nhất để đáp lại bày tỏ của anh.

Anh không giải thích được sự nhiệt tình của cô, giống như chuyện cô tức giận anh.

Bọn họ căn bản không nên làm thanh mai trúc mã, không nên lên giường, lại càng không nên làm cái quỷ gì giường bạn.

Đông Hải Hân lấy chìa khóa trong túi ra để mở cửa, tấm vé triển lãm tranh Hạ Táp Nhĩ rơi ra khỏi túi tiền, cô muốn khom người, lại bị Đông Hải Âm đi vào cửa sau cô nhặt lên.

"Chị, chị cũng trở về?" Đông Hải Âm cười hì hì đưa tấm vé cho Đông Hải Hân.

"Em đi đâu vậy?" Đông Hải Hân buồn bực liếc nhìn em gái hiếm khi ra cửa, mặc dù là chị em ruột ngày ngày gặp mặt, cô vẫn thường cảm thấy Đông Hải Âm xinh đẹp kinh người.

Cô đã từng dò hỏi Đông Hải Âm có nguyện vọng làm nữ diễn viên, nhưng mà, Đông Hải Âm quen nông chiều không hề hứng thú, em ấy nói em ấy tình nguyện ở trước máy vi tính muốn bán lưới chụp, cũng không muốn lộ diện trên màn ảnh.

"Đi bưu điện ký hàng nha!" Đông Hải Âm đi sau lưng Đông Hải Hân cõng giày, đi theo Đông Hải Hân vào trong phòng của cô, trên giường cô thoải mái thích ý nằm xuống. "Đẹp mắt không? Chị."

"Cái gì?" Đông Hải Hân đang treo áo khoác chợt sững sốt, xoay người hỏi cô.

"Hạ Táp Nhĩ. Chị và anh Cố đi sao?" Đông Hải Âm vớt gối ôm trên giường cô, nằm úp sấp trên giường, hỏi chị. Cố Tư Bằng từng đề cập với cô muốn đưa Đông Hải Hân đi, cô mới cho anh bộ ly.

"... Ừ." Nét mặt Đông Hải Hân hơi không được tự nhiên.

"Thật tốt! Em cũng muốn yêu đương nha." Đông Hải Âm tay chống đầu, nhìn vẻ mặt của Đông Hải Hân.

"Muốn yêu đương thì đi đi, nhưng mà, chị không có yêu đương, vì chị và Cố Tư Bằng muốn đi xem phim trường, cho nên... Ai, tóm lại, không phải như em nghĩ." Cuối

cùng bổ sung câu này hiềm nghi giống như giấu đầu lòi đuôi, Đông Hải Hân định không nói.

"Em? Em yêu đương với ai? Người phát thơ sao? Hay là chuyển phát?" Đông Hải Âm miễn cưỡng trợn trắng cả mắt, mỗi ngày gọi điện báo tìm cô, có lẽ chỉ có hai người này đi?

"Vậy thì nói yêu đương với người phát thơ đi."

"Rống!" Đông Hải Âm cầm cái gối ném cô, rước lấy trận cười của Đông Hải Hân.

"Này! Chị..." Đông Hải Âm không biết nhớ điều gì, đột nhiên ngồi dậy gọi.

"Ừ?"

"Vì sao chị không hẹn hò với anh Cố?" Trước đó anh Cố chạy đến giả bộ đáng thương với cô, cô hoài nghi anh Cố lấy lòng tất cả những người bên cạnh chị.

Đông Hải Hân sững sốt, ném trở lại gối ôm cầm trong tay và câu hỏi đó cho cô.

"Vậy vì sao em không hẹn hò với Cố Tư Bằng?"

"Em? Em?!" Đông Hải Âm giống như không thể tin câu hỏi mình đã nghe.

"Đúng, em đó." Đông Hải Hân nhớ Cố Tư Bằng trưng bày bức tranh chân dung của Đông Hải Âm." Cố Tư Bằng... Anh ấy, anh ấy không nói với em... Ách... Lờn gì anh ấy thích em linh tinh sao?" Giọng Đông Hải Hân càng nói càng nhỏ, bây giờ không quen chuyện chị em đào sâu đề tài này.

Cố Tư Bằng luôn nói lời yêu thương lộ liễu với cô, anh cũng từng nói với Đông Hân Âm sao?

Đông Hân Âm trả lại cho cô ánh mắt xem thường.

"Chị, chị điên nha! Từ nhỏ anh Cố đã thích chị, chuyện này liên quan gì đến em?"

Người trên toàn thế giới đều biết anh Cố thích chị? Nếu không chị bị Giang Thận Viễn vứt bỏ, vì sao anh Cố tức giận đến xông đến nhà đánh người? Giữa bạn bè làm như vậy cũng quá khoa trương đi?

Hơn nữa, gần đây anh Cố không có việc gì mà chạy đến nhà xin cơm, muốn cô cho phiếu giảm giá triển lãm tranh, ngay cả công việc cũng muốn dính chung chỗ với chị, chị luôn tỉnh tã như vậy, vì sao thần kinh sẽ thô sơ trong những chuyện thế này? Là yêu đến vẩn đầu, quý che mắt sao?

"Tóm lại, anh ấy không thích chị, chị cũng không có thích anh ấy, em đừng gộp hai người chúng ta lại." Đông Hải Hân lấy bút ký hình máy tính ra, chuẩn bị bắt đầu công việc.

Ngáp! Đông Hải Hân động tác né tránh đề tài thật là mấy chục năm như một.

Đông Hân Âm đưa tay chống trên bàn phím màn hình, bốn mắt nhìn nhau ném cho Đông Hải Hân ánh mắt xem thường, cười hề hề như kẻ trộm.

"Chị, em cho chị biết, gần đây anh Cố không phải là thường đi nhảy với chị và người ở đài truyền hình và tổ kịch sao? Em nói với chị nha, phụ nữ thôi! Ai không yêu tài tử? Nếu như chị không thích anh Cố xem như xong, nhưng mà, nếu như chị thích anh ấy, chị tốt nhất trông kỹ anh ấy, đừng bị những nữ minh tinh ở tổ kịch mơ ước. Giống như anh Cố tuổi trẻ tài cao, nhà nghệ thuật đáng vẻ anh tuần hào sảng, rất ngon miệng..."

Phanh! Đông Hải Hân khép bút ký hình máy tính lại.

Chị em nói chuyện này thật vô nghĩa, Đông Hân Âm thiếu chút nữa bị bấm ngón tay kết thúc trong tiếng thét chói tai.

Phụ nữ sao! Ai không yêu tài tử? Giống như anh Cố tuổi trẻ tài cao, nhà nghệ thuật đáng vẽ anh tuần hào sảng, rất ngon miệng...

Thật sự là điên, mới có thể trong thời gian làm việc nhớ tới lời nói điên khùng của Đông Hân Âm.

Cố Tư Bằng chỉ là mang tranh đến studio, thuận tiện nghe yêu cầu của đạo diễn, chỉ đạo nữ minh tinh đóng vai hoạ sĩ ít kỹ xảo và thần thái khi hội họa, tinh thần của cô lại có vẻ không yên như vậy.

"Chị Đông, chị xem, thật tuyệt nha! Em muốn được ngón tay thon dài xinh đẹp như vậy cầm lấy, đời này cũng không sống uổng phí."

Em gái ghi chép ở trường quay nảy sinh khâm phục với ngón tay của Cố Tư Bằng, thiếu chút nữa khiến Đông Hải Hân phun cà phê nóng trong miệng ra! Lúc này cô mới chú ý Cố Tư Bằng thân mật nắm tay nữ diễn viên cầm bút vẽ.

"Đạo cụ cảnh kế tiếp đã đến đủ sao?" Giọng Đông Hải Hân hỏi rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng giống như cổ ý che giấu chút gì.

"Đều đã đến đây nha, trang phục cũng đã xác nhận tốt lắm." Em gái ghi chép tại trường quay trả lời thật nhanh.

Bởi vì nguyên nhân diễn viên chính còn đang diễn, hôm nay chỉ quay ba cảnh, hơn nữa đều cùng cảnh phim, như vậy dễ dàng tiểu case, coi như chị Đông không đến, một mình cô cũng có thể làm được.

"Tuần sau sẽ bắt đầu ra ngoại cảnh." Đông Hải Hân rất cố gắng để tầm mắt của mình không dính trên người cặp nam nữ trước mắt, nói sang chuyện khác.

"Em biết nha, muốn đi Hoa Liên ở vài ngày, quay xong cảnh bờ biển sao." Em gái ghi chép tại trường quay không yên lòng mà trả lời, chị Đông đã nói qua một trăm lần, sao lúc cô đang cố gắng nhìn trai đẹp lại nhiều loạn tinh thần của cô. "Oh, Tuyệt thật nha! Chị Đông, chị biết không? Em có lên google tìm sư phụ Cố, giá tranh vẽ của anh ấy được định giá rất cao, trầm trồ khen ngợi lại còn ăn khách, thật sự là thanh niên tài giỏi đẹp trai nha..."

Đông Hải Hân chỉ cảm thấy nhức đầu khi nghe những lời này.

"Chị đi ra ngoài gọi điện thoại liên lạc khách sạn dừng chân vào tuần sau." Dù sao vị trí ống kính thứ nhất cũng bày xong, cô có thể tạm thời rời khỏi đây hít thở.

"A? Ác, tốt, chị Đông từ từ đi đừng ngại, ở đây có em là được." Em gái ghi chép tại trường quay đi theo Đông Hải Hân nhiều năm khoát tay áo, hào khí can vân.

Đông Hải Hân đẩy cửa sau biệt thự của người chế tác, đi vào sân cây lá xanh biếc, hòn non bộ đặt bên cạnh hồ cá, miệng hít sâu như trút được gánh nặng.

Đối với Cố Tư bằng, cô có tham muốn chiếm hữu cực kỳ nhỏ... Cô thật không muốn chiếm đoạt, cô đã có thói quen lừa gạt mình quá lâu?

Cô cự tuyệt thổ lộ của anh, là vì cảm thấy anh không xuất phát từ chân tâm, hoặc là e sợ bản thân lấy được sau đó lại mất đi lần nữa? Cô giận dỗi anh? Nhưng lại quá để ý anh, để ý đến hiểu được mình không dám muốn anh, cũng muốn không nổi?

Chỉ cần là chuyện của Cố Tư Bằng, cô cảm thấy không ngừng để ý rồi lại loạn, không cách nào suy nghĩ rõ ràng chính đáng.

Cô cưỡng bách mình trấn định tinh thần, bấm mấy cuộc điện thoại cho người phụ trách công việc, sau khi trò chuyện xong, rồi lại không cách nào ngăn cản bản thân ngăn người nhìn hoa cỏ cây cối.

"Hân Hân?"

Cô ngoái đầu nhìn lại, cả cơ thể tồn tại cảm nhận mùi thuốc màu nồng đậm vây quanh.

"Sao ra ngoài hóng gió mà không mặc áo khoác?" Cố Tư Bằng cởi áo khoác trên người xuống, trùm lên đầu vai của cô.

"Chúng ta vào thôi." Đông Hải Hân hơi nhú mày. Lập tức nắm áo khoác của anh cũng không được, tiếp tục mặc cũng rất quái lạ, Cố Tư Bằng luôn dễ dàng làm cô tiến thoái lưỡng nan.

"Anh ra ngoài hút thuốc?" Cô hỏi, thấy trong miệng anh ngậm đầu thuốc, giống như câu hỏi này có thể che giấu cảm giác ấm áp của áo khoác trên vai.

"Không phải, anh ra ngoài tìm em." Anh thừa nhận, anh nghĩ nếu Đông Hải Hân không ở trong sân, anh sẽ thuận tiện hút thuốc suy ngẫm. Nhưng mà, trước mắt nếu hoa hồng ở đây, không cần sử dụng đến khói thuốc, Cố Tư Bằng vứt bỏ điếu thuốc chưa đốt lửa.

Động tác săn sóc nhỏ nhặt của anh luôn khiến cô bối rối.

"Bên trong quay phim sao?" Đông Hải Hân hỏi. Nếu Cố Tư Bằng rời khỏi studio, như vậy anh đã hướng dẫn xong, cô nên đi vào.

"Vẫn chưa, nam diễn viên vừa đến có mang theo thức uống, bây giờ ở bên trong vừa uống nước vừa nói việc nhà, sớm biết cuộc sống quay phim thích ý như vậy, anh nên đổi nghề từ lâu." Cố Tư Bằng cười nói.

"Chờ sau khi tranh thủ diễn, hai, ba ngày không ngủ thì anh sẽ biết." Lời của anh khiến Đông Hải Hân bật cười.

"Nói đến hai, ba ngày không ngủ... Hân Hân, gần đây sắc mặt của em thật không tốt, là ngủ ít, hay là thân thể không thoải mái?" Cố Tư Bằng vươn tay chạm vào gò má của cô, thần sắc của cô rất kém, cô không phát hiện sao?

"Em? Em không có khó chịu." Đông Hải Hân buồn bực lau mặt, ngoài việc gần đây thường xuyên thất thần, thân thể của cô không có tình trạng khác lạ.

"Chăm sóc cơ thể thật tốt, nếu bị bệnh thì nguy rồi, tuần sau em không phải là muốn đi Hoa Liên?" Cố Tư Bằng hỏi.

"Làm sao anh biết em muốn đi Hoa Liên?" Đông Hải Hân giương mắt nghi ngờ.

Là ảo giác của cô sao? Vì sao cô luôn cảm thấy Cố Tư Bằng luôn rõ ràng hành trình của cô.

"Người nào mới vừa... Ai, nữ minh tinh mà anh dạy vẽ nói." Trời mới biết anh ngay cả tên của cô ta cũng quên.

"Nghê Thường." Đông Hải Hân nhắc nhở anh.

"Oh, đúng, Nghê Thường." Cố Tư Bằng gãi gãi đầu."Cô ta hỏi anh có thể đi đến Hoa Liên hay không, anh mới biết."

Đi theo đến Hoa Liên? Lời Đông Hải Âm đã nói, vào thời khắc này điên cuồng nhảy vào trong đầu của Đông Hải Hân.

"Em đi vào." Đông Hải Hân xoay người rời đi.

Chương 6 (2)

"Này, Hân Hân." Cố Tư Bằng gọi cô lại.

"Ừ?"

"Anh có thể đi cùng sao? Hoa Liên?"

Đông Hải Hân muốn đi về phía trước thì ngừng lại, không thể tin được câu hỏi mà mình nghe.

"Nghê Thường... Cá tính rất ôn hòa, dáng dấp cũng rất đẹp..." Đông Hải Hân không biết vì sao mình phải thốt ra câu cực kỳ không rõ ràng, biểu cảm trên mặt anh thoắt xanh thoắt trắng giống như muốn cắn lưỡi tự sát."... Trời! Tôi đang nói gì?" Câu này tự lẩm bầm là cô ra tiếng bất mãn với bản thân.

"Em nói, Nghê Thường cá tính rất ôn hòa, dáng dấp cũng rất đẹp." Cố Tư Bằng cười đến gần cô, lập lại một lần lời nói xấu hổ và giận dữ khiến cô muốn chết.

"Em nghe." Đông Hải Hân cắn răng, nhìn ánh mắt của anh không biết giận dữ với ai.

"Em muốn nói, cô ta rất thích hợp với anh sao?" Cố Tư Bằng đứng trước mặt cô.

"..." Đông Hải Hân không nói, lặng yên vĩnh viễn đều là trả lời tốt nhất.

"Em đang ghen, Hân Hân?" Vẻ mặt và giọng nói của Cố Tư Bằng rất khoái trá.

"Em không có..."

Đông Hải Hân còn chưa xoay mặt, đã bị nụ hôn nóng bỏng che lại.

Cố Tư Bằng ôm chặt thắt lưng của cô, lúc cô không có chút phòng bị nào liền dán đôi môi sát vào, lấy thế công sắc bén, đáng vẻ lại nhu tình lưu luyến triền miên xâm chiếm khi cô khép chặt răng.

Anh trần trọc nút lưỡi của cô, luôn thần phục mềm mại của cô.

Môi của cô, nụ hôn của cô, xúc cảm gò má bóng loáng, quyến luyến mật thiết bỏ không được, anh yêu cô thật lâu, từ lúc cô còn là một cô gái nhỏ...

Vì sao, cô và người đàn ông này rõ ràng đã lên giường, anh lại có thể hôn cô hôn giống như lần đầu tiên đụng chạm cô, vừa nhiệt tình, lại cẩn thận, tất cả là quý trọng?

Nụ hôn của anh nóng ấm ấm áp, mang tất cả tấm lòng thương yêu cưng chiều dịu dàng cho cô, làm cô cảm giác mình giống như mối tình đầu của cô gái nhỏ.

Chính vì anh luôn dịu dàng như vậy, nên cô mới dần dần quen không hề kháng cự nữa?

Hoặc giả là, đến bây giờ cô đều không thể kháng cự?

Chỉ cần gặp gỡ anh, cô sẽ không cách nào khống chế tâm tình của mình, giống như đi vào mê cung không tìm được cửa ra, khiến bản thân càng chật vật.

Nếu như không phải là anh, cô sẽ không phát sinh quan hệ với anh trong lúc đang say; lại càng không lý trí cắt đứt quan hệ, vì không muốn anh chịu trách nhiệm không nên chịu, nói muốn làm bạn giường với anh.

Cô không lý trí không bình tĩnh không để ý đến anh, cô rõ ràng đã có đáp án từ lâu.

Cô thương anh, hoặc giả, từ rất lâu trước kia.

Cô muốn chạy trốn, là vì anh khiến cô cảm thấy cô đơn...

Cô muốn làm duy nhất của anh, muốn khác biệt với người khác trong lòng anh, nhưng trước giờ cô đều không phải.

Cô giận bản thân đã chờ đợi anh.

Vì vậy cô trở thành một người, chân chân chính chính của một người.

Cô bị mẹ bỏ rơi, bị anh ở lại Đài Loan...

Tịch mịch vây quanh cô, luôn như hình với bóng.

Cô giống như lục bình không gốc rễ, vĩnh viễn không tìm được lòng trung thành mà cô muốn.

"Hân Hân, em đang khóc?" Cố Tư Bằng đột nhiên kinh hoảng kéo cô ra, anh nắm được vị mặn nước mắt trong nụ hôn của cô.

Đông Hải Hân lắc đầu, nước mắt dính ướt trước vạt áo của anh.

Cố Tư Bằng thở dài, lau nước mắt của cô.

Lần này tốt lắm, cô không tin anh thổ lộ, không trả lời tình cảm của anh, đến bây giờ cuối cùng bị anh chọc đến khóc lên, anh cũng xem như tiến lên một bước dài rất bất đắc

dĩ.

"Hân Hân, thừa nhận em yêu anh khó khăn như vậy sao?"

Đông Hải Hân mím chặt môi, nước mắt rơi càng dữ.

Cô không muốn thương anh, thật. Cô cảm nhận tất cả xa cách và phản bội ở trên người anh...

"Được được được, em không thương anh, em không thương anh." Cố Tư Bằng đầu hàng trước chuỗi nước mắt trong suốt, ôm cô vào trong ngực."Em không thương anh, nhưng anh rất yêu em, anh ghét vẻ mặt của nam diễn viên bên trong khi nhìn em, cũng không thích nhiếp ảnh gia nói chuyện với em luôn dựa vào em rất gần. Em không có ghen, từ khi chúng ta làm việc với nhau đến nay, đều là anh không giải thích được ăn dấm."

Anh mặc danh kỳ diệu nói rõ làm Đông Hải Hân cảm thấy buồn cười.

Cố Tư Bằng tiếp tục mở miệng: "Hân Hân, mấy ngày nữa anh phải đi Hong Kong."

Đông Hải Hân nghi ngờ giương mắt, trong mắt còn chứa đầy nước mắt.

Nếu như có thể, cô thật không muốn để cho mình thoát nhìn rất để ý động tĩnh của anh.

"Bên kia có phòng triểm lâm nghệ thuật rất có hứng thú với anh, anh sẽ đi với người đại diện, có lẽ chỉ ở lại mấy ngày mà thôi, chờ anh từ Hong Kong trở lại, anh sẽ đi Hoa Liên tìm em."

Vẻ mặt Đông Hải Hân hơi sững sờ, cô không biết nên phản ứng ra sao.

Cô mơ hồ cảm thấy không muốn anh rời khỏi, giật mình thấy suy nghĩ như vậy rất ngu xuẩn, giữa bọn họ đã trải qua cuộc sống chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều đã nhiều năm, vì sao sau khi bọn họ vượt qua ranh giới thân thể, tất cả đều tốt giống như khác biệt.

Không chỉ Cố Tư Bằng, bao gồm cô, ngay cả cô nghe anh nói anh trở lại, sẽ đi tìm cô, cảm nhận trái tim như trút được gánh nặng.

Cô khổ cực xây lên bức tường cao lại nứt ra khe hở, không muốn thừa nhận tình cảm chu đáo nhanh chóng tuôn trào, thành nghiêng viên hủy.(Nghiêng thành phá bức tường)

Cô thích anh, rõ ràng như vậy, cô nghe thấy nhịp tim của mình, nhanh chóng khiến cô rất bất an.

Cố Tư Bằng ngừng lại, đưa tay ngắt gương mặt Đông Hải Hân, đột nhiên cảm giác được mình cần thiết giải thích."Hân Hân, anh muốn quần em cùng xuất ngoại, dĩ nhiên chỉ là vì muốn ở cùng với em."

Đông Hải Hân nhìn vẻ mặt làm nũng của anh chẳng biết vì sao thẹn thùng đỏ mặt, cô sớm có thói quen anh luôn đột nhiên xuất hiện dính lấy quần quýt nói lời tâm tình.

Thấp thỏm lung lay, tất cả đều nhộn nhạo.

Mỗi lời nói của anh đều có ý nghĩa với cô, hơn nữa, càng sợ mất bội lần, cô gần như cảm giác được đầu ngón tay của mình đang run rẩy, không cách nào kháng cự.

Cố Tư Bằng hôn lông mi của cô, khẽ vuốt ve gò má của cô, nhẹ giọng nói bên tai cô.

"Anh thích cùng với em, Hân Hân, chờ anh trở lại."

Rõ ràng, Cố Tư Bằng mới rời Đài Loan không được mấy ngày, tất cả đều có vẻ có gì đó không đúng.

Hoặc là, chính xác mà nói, Đông Hải Hân rất cục hậu tri hậu giác phát hiện cô cũng thích Cố Tư Bằng, tất cả đều có vẻ có gì đó không đúng.

Cô đi theo đoàn phim đến Hoa Liên, công việc trong studio vẫn bận rộn như cũ, non nước ở Hoa Liên vẫn xinh đẹp như bức tranh như cũ, nhưng mà, cô cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Cố Tư Bằng rõ ràng đang ở Hong Kong, mỗi ngày đều gọi điện thoại báo cáo hành trình cho cô, thỉnh thoảng nhắc nhở cô mặc thêm quần áo thêm áo khoác thêm áo mưa, buổi sáng gọi điện thoại cho cô rời giường, ngay cả buổi tối trước khi ngủ cũng muốn nói ngủ ngon với cô.

Cái gì bận giường? Cái gì trò chơi người trưởng thành? Giờ phút này bọn họ đơn giản giống như người yêu không nỡ tách ra.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là, Đông Hải Hân phát hiện mình càng ngày càng có thói quen hình thức chung sống như vậy, cô bắt đầu lệ thuộc vào anh...

Cô bắt đầu hoài nghi tất cả đều là âm mưu của Cố Tư Bằng.

Anh chiếm chỗ trống bên cạnh cô, từng bước từng bước xâm chiếm thôn tính cuộc sống của cô, mở rộng cánh cửa trái tim cô, nhìn trong mắt, trong lòng nghĩ tất cả đều là anh... Cô thật là nhớ anh.

Vì nguyên nhân tưởng niệm như vậy, mới có thể cảm thấy thân thể không thoải mái sao?

Đông Hải Hân vuốt bụng hơi cảm thấy chua xót, đoàn phim để cơm trong ngăn tủ trống, đỡ lan can bên cạnh cầu thang há miệng hít thở.

Trước cô vẫn rất lo lắng cùng Cố Tư Bằng ở khách sạn lần đó chệch đường ray sơ xuất lưu lại di chứng về sau, nhưng mà, hôm qua, kỳ sinh lý của cô rốt cuộc đã tới.

Đã muộn, nhưng có đến. Cám ơn trời đất.

Đông Hải Hân thở phào nhẹ nhõm, loại bỏ tình huống có thể mình mang thai, nhưng, hôm nay cô ra lượng máu lớn làm hai chân của cô như nhũn ra, bụng dưới cũng buồn bực đau đến kỳ cục.

Cô rõ ràng đã uống thuốc giảm đau, đau sinh lý vẫn như cũ khí thế rào rạt... Nắng ấm đầu mùa đông trên đỉnh đầu chói mắt khiến cô hoa mắt, Đông Hải Hân lớn như vậy, lần đầu tiên cảm giác thân thể của mình suy yếu.

"Chị Đông, chị có khỏe không?" Em gái ghi chép ở trường quay đi theo Đông Hải Hân đã nhiều năm chạy đến hỏi cô. Đến bây giờ cô chưa từng thấy sắc mặt Đông Hải Hân tái nhợt như vậy.

"Hoàn hảo." Đông Hải Hân trả lời cùng lúc, tiếp theo trên trán nhỏ giọt mồ hôi lạnh.

"Vừa rồi đi cầu thang rất mệt mỗi sao?" Bọn họ vừa bò đến gần năm tầng lầu không sai, nhưng chị Đông bình thường rất nhẫn nại, lên núi xuống biển cũng không làm khó được, làm sao có thể chút đường đi như vậy lại không chịu nổi?

"Không có sao." Đông Hải Hân vịn bên cạnh hàng rào, chia sẻ sức nặng thân thể."Em đi xem trang phục diễn viên có mặc đúng hay không, nếu như không có vấn đề gì, hãy nói đạo diễn có thể quay."

"Được." Em gái ghi chép ở trường quay nghe lời chạy đi, trước khi rời khỏi lại không

nhìn được kéo mở ghế dựa gấp, đặt bên cạnh Đông Hải Hân, dặn dò cô: "Chị Đông, chị ngồi trước sẽ tốt hơn."

"Được." Đông Hải Hân muốn ngồi xuống, lại cảm thấy sàn nhà trước mắt đang lay động mãnh liệt.

"Chị Đông, em thuận tiện giúp chị bưng ly nước đến đây."

"Được."

"Chị Đông, em ——" em gái ghi chép ở trường quay lại nghĩ đến cái gì. Cô mới xoay người lại, liền có một khối thân thể xụi lơ rét run đột nhiên ngã xuống đầu vai của cô.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu, trước mắt Đông Hải Hân trắng xóa.

Cố Tư Bằng nói xế chiều hôm nay anh sẽ đến Hoa Liên, cô làm sao cũng không thể đợi anh đến đây? Cô thật là nhớ anh...

Trước khi mất đi ý thức, cô nghe em gái ghi chép ở trường quay căng giọng rống to vào cửa -----

"Mau! Giúp em gọi điện thoại xe cứu thương!"

Chương 7 (1)

Mang thai bảy tuần.

Vì sao có thể như vậy?

Đông Hải Hân ngồi trên giường bệnh, câu được câu không ăn cháo trắng được đưa vào trong miệng, mặt mờ mịt.

Vì thường xuyên thức đêm quay phim, nên kỳ sinh lý của cô luôn không ổn định, lại không ngờ, lần này, cô nghĩ là kỳ sinh lý, nhưng thật ra là giai đoạn đầu mang thai không bình thường nên ra máu.

Cô thức đêm, mang vật nặng, đi cầu thang... Mà cô đã mang thai bảy tuần.

Cô được chích thuốc an thai, bị bác sĩ cảnh cáo phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhất định đừng đi theo đoàn phim hồi hải ngược xuôi.

Bác sĩ nói, cô ra lượng máu quá lớn, an thai chưa chắc an được, muốn cô ở lại bệnh viện quan sát trước, cho dù ngày sau xuất viện, cũng phải cố gắng nằm trên giường, chờ ba tháng trôi qua, phôi thai ổn định, khôi phục lại cuộc sống bình thường.

Đứa bé của Cố Tư Bằng... Làm sao có thể phát triển kiểu như vậy? Cô còn chưa chân chính làm người yêu của anh, chẳng lẽ nhất định phải làm vợ chồng?

"Hải Hân, Sao con ăn ít như vậy? Lâu dưới bệnh viện bán cháo ăn không ngon sao?" Phương Cầm đẩy cửa phòng bệnh ra, ngồi xuống bên cạnh cô, lo lắng hỏi.

"Không có, dì, cháo không có ăn không ngon... Con chỉ.. Ăn không vào." Đông Hải Hân lắc đầu.

Thật không ngờ, cô đột nhiên té xỉu, người đầu tiên xuất hiện bên cạnh cô, lại là Phương Cầm.

"Dì đáp máy bay đến." Khi cô mở mắt nhìn thấy Phương Cầm, Phương Cầm cười nói với cô như vậy.

Phương Cầm nói, nhân viên làm việc ở đoàn phim gọi điện thoại cho bà, mà Đông Chấn đang bận rộn ở trường học, bà không yên lòng, vì vậy liền hấp tấp đến.

Phương Cầm dìu Đông Hải Hân vừa tỉnh lại đi làm kiểm tra trong bệnh viện, mà sau khi Đông Hải Hân xét nghiệm nước tiểu ra kết quả mang thai, bà cũng dìu cô đi hội chẩn khoa phụ sản làm siêu âm âm đạo, cùng nhau nhìn thấy cũng nghe thấy nhịp tim của Bảo Bảo ở trên màn hình nhỏ.

Phương Cầm thoát nhìn có đầy bụng nghi vấn, lại không hỏi Đông Hải Hân gì cả.

Lần đầu tiên Đông Hải Hân cảm kích mẹ kế làm bạn và thân thiết như vậy, bây giờ trong lòng cô không muốn suy nghĩ rối loạn như vậy, ứng phó quá nhiều vấn đề.

"Được rồi được rồi, ăn không vô thì đừng ăn, Hải Hân, con mau nằm xuống." Phương Cầm để bữa ăn không dùng hết xuống bên cạnh, dọn bàn bên giường, lại không nhin được dặn dò nói: "Bác sĩ nói ngoài ăn cơm và tắm ra thì không thể xuống giường, phải cố gắng nằm, biết không?"

"Được, con biết, dì." Đông Hải Hân nở nụ cười mệt mỏi với Phương Cầm, nằm trở về giường bệnh, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì.

"Dì, không có việc gì người không cần ở lại Hoa Liên chăm sóc con, con đã không sao, dì và ba cũng đừng lo lắng, con sẽ tự chăm sóc mình."

"A?" Phương Cẩm sửng sốt. "Hải Hân, bác sĩ nói con ít nhất phải ở bệnh viện ba, năm ngày đây! Dì đã nói với ba con là mấy ngày nay dì không trở về."

Lần này đổi lại Đông Hải Hân ngây dại.

"Dì, bệnh viện rất khó ngủ, lại lạnh... Con chỉ là an thai, không phải bệnh nặng gì..." Biểu cảm trên mặt Đông Hải Hân cực kỳ khó xử, cô không phải là không thích Phương Cẩm ở lại đây, chỉ là đau lòng Phương Cẩm đã lớn tuổi, còn phải lo lắng cho cô.

Cô không phải là con gái của bà, bà thật không cần bốn ba vì cô như vậy.

Phương Cẩm giống sớm có dự liệu Đông Hải Hân sẽ nói như vậy, vỗ vỗ đầu vai của cô, mỉm cười với cô, muốn cô yên tâm.

"Hải Hân, dì đã nói với con, dì với ba con có một bạn cũ ở gần đây, ở cửa bệnh viện đi ra ngoài quẹo bên trái trong ngõ hẻm kia, đi bộ mấy phút đã đến."

Phương Cẩm chỉ túi đồ trên đất, tiếp tục mở miệng nói: "Dì nhận được điện thoại nói con té xỉu, đoán là tai nạn, không biết lần này là bệnh nặng hay là bệnh nhẹ, có phải nằm viện hay không, nên cầm quần áo ra cửa, bây giờ tốt lắm, thật sự dùng đến."

Đông Hải Hân nhìn chằm chằm túi hành lý đơn giản của Phương Cẩm trên đất, trong lòng nhất thời cảm thấy vừa hoang đường vừa ấm áp vừa buồn cười.

"Hải Hân, con không cần lo lắng cho dì nữa! Dì vừa mới gọi điện thoại cho bạn bè đến, cô ấy nói dì thích ở bao lâu thì ở bấy lâu. Đúng lúc, bạn bè chúng ta đã nhiều năm không thể tụ họp vui vẻ, lần này dì xem như nghỉ phép đến Hoa Liên chơi, cũng rất tốt!" Đã biết đứa nhỏ Đông Hải Hân này, ngoài miệng không nói, trong lòng thật ra thì rất thân thiết, con bé sợ bà bị lạnh ở bệnh viện thôi.

Đông Hải Hân nhìn Phương Cẩm ánh mắt phức tạp, nếu Phương Cẩm đã nói như vậy,

cô giống như không có lý do gì tiếp tục từ chối.

"A! Đúng rồi, con ăn không vô sao?" Phương Cầm đột nhiên vỗ tay.

"Ách? Đúng." Đông Hải Hân sững sốt, khẽ gật đầu. Dì nghĩ đến cái gì?

"Dì đi hỏi bạn của dì xung quanh đây có chợ hay không, thuận tiện mượn nhà bếp của bà ấy nấu canh cho con uống. Hải Hân, dì thuận tiện mua bàn chải đánh răng, kem đánh răng, sữa rửa mặt, con có còn muốn ăn gì muốn uống gì hay không? Dì mua một lần đến đây."

"... Không có, dì." Đông Hải Hân trả lời phải có chút bất đắc dĩ. Bây giờ cô biết bốn chữ "Thịnh tình không thể chối từ" này viết như thế nào. (Hana: Bản gốc trong truyện chỉ có 4 chữ này "" thôi)

"Vậy dì đi ra ngoài trước. Hải Hân, con ngủ tiếp đi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho dì, dì có đem điện thoại, nhớ nha!" Phương Cầm dặn dò cô xong, trước khi đi lại xoay người nhìn Đông Hải Hân bỏ xuống câu: "Canh gà và bắp có được hay không? Gà rau cải? Hay là gà nấm hương? A, gà nấm hương rất tốt, lúc nấu canh gà nấm hương con đã uống tương đối nhiều chén..."

Đây là tự lằm bằm, không phải câu hỏi, Phương Cầm nói lảm nhảm xong, người đã không thấy tăm hơi.

Điện thoại di động... Phương Cầm muốn cô gọi điện thoại cho bà, nhưng mà, trong sổ điện thoại của cô có ghi chép một đồng số điện thoại di động của diễn viên và nhân viên làm việc, sớm đã bị em gái ghi chép tại trường quay đưa cô đến bệnh viện mang đi.

Không có đoàn làm phim nào sẽ vì phó đạo diễn té xỉu mà làm trễ nãi tiến độ quay phim, vì vậy, em gái ghi chép tại trường quay phải tạm thời vác súng ra trận đón lấy công việc của Đông Hải Hân, cô cần số điện thoại của Đông Hải Hân.

Phương Cầm rõ ràng tận mắt nhìn thấy chuyện phát sinh này, nhưng vì suy nghĩ muốn nấu canh gì mà quên.

Đông Hải Hân nhìn trần nhà cười khổ, mẹ trong trí nhớ là đáng vẻ gì nữa, cô đã nhớ không rõ lắm.

Hương vị của mẹ, là mùi vị gì đây? Sẽ là mùi chén canh gà nấm hương sao?

Cô có lẽ, cũng sẽ là mẹ...

Mà Cố Tư Bằng biết cô mang thai, sẽ nói gì đó?

Anh lại sẽ nói Sweetie, lên xe thì phải mua vé bố sung, anh muốn chịu trách nhiệm, anh muốn kết hôn với cô sao?

Cô không phải là không yêu Cố Tư Bằng, không phải là không muốn gả cho anh, cô chỉ là muốn một phần tình yêu độc nhất vô nhị, toàn tâm toàn ý, không có chia lìa, bất an và nghi kỵ; một phần tình yêu có thể nắm chắc, sẽ không mất đi, không phải chỉ là hôn nhân trống rỗng, không phải vì ý thức trách nhiệm mà thề hứa...

Là cô đòi hỏi quá nhiều, muốn cô vô lực chống đỡ sao?

Bây giờ cúi đầu ngẫm lại, cô chủ động đề xuất yêu cầu làm bạn giường đơn giản là ngây thơ lại kỳ cục ngu xuẩn.

Cô rõ ràng không chơi nổi, rồi lại muốn nhóm lửa tự thiêu, không đáng đồng tình.

"Hân Hân!" Cửa phòng bệnh bị trận gió thổi nhanh chóng mở ra.

Cố Tư Bằng vừa cời khăn quàng cổ, vừa đi vào, biểu hiện trên mặt vội vàng lại hốt hoảng, mặc dù nhú mào, nhưng anh thoát nhìn vẫn tuần lã đến bất khả tư nghị.

"Hân Hân, em có khỏe không? Anh gọi điện thoại cho em, kết quả là Tiểu Bái nhận, cô ấy nói em té xỉu ở studio, hảo hảo không có sao làm sao sẽ té xỉu? Bác sĩ nói thế nào?" Cố Tư Bằng dùng dịch cồn tiêu độc hai tay xong, trở mình ngồi xuống mép giường của cô, hỏi cô.

Là cô quá lạnh, mới cảm thấy người xung quanh cô luôn quá nhiệt tình sao?

Em gái ghi chép tại trường quay, mẹ kế của cô, cô... Bạn giường?

Trên mặt Đông Hải Hân đã đổi vài loại vẻ mặt, trong đầu nhanh chóng xoay quanh vài loại ý niệm, cuối cùng khẽ mỉm cười với Cố Tư Bằng, đơn giản đáp: "Chỉ là quá mệt mỏi, thiếu máu." Cô không biết làm sao mở miệng với anh.

"Thiếu máu? Khó trách vài ngày trước đó sắc mặt của em kém như vậy..." Cố Tư Bằng vuốt tóc của cô, giọng đau lòng, lại có mấy phần trách cứ. "Cũng không biết chăm sóc cơ thể thật tốt..."

"Hong Kong được thuận lợi sao?" Đông Hải Hân nói sang chuyện khác.

"Rất thuận lợi nha, nếu như em không có ngã bệnh, sẽ thuận lợi hơn." Đề tài lại bị quay lại, câu này là rõ ràng trách cứ hơn.

Anh vừa xuống máy bay đã gọi điện thoại cho cô, không ngờ lại nghe tin tức cô té xỉu, anh giao hành lý cho người đại diện đi cùng, còn chưa đi đến cửa nhà, lại chạy thẳng đến Hoa Liên, phong trần mệt mỏi.

Đông Hải Hân nhìn mắt Cố Tư Bằng, cau mày.

Người đàn ông này nha! Từ nhỏ đến lớn làm sao cũng thích nói lảm nhảm đây?

"... Ông quản gia." Đông Hải Hân chợt thì thầm một câu oán giận rất trẻ con, làm Cố Tư Bằng khóe môi nhộn nhạo nụ cười vui vẻ.

"Xem ra tinh thần cũng không tệ lắm, có sức lực mắng anh." Cố Tư Bằng ngắt mũi của cô.

Cảm thấy, từ lần trước sau khi Đông Hải Hân khóc trong ngực của anh một lần, khoảng cách giữa bọn họ giống như gần hơn, thật tốt, đây là hiện tượng tốt.

"Hân Hân, bác sĩ có nói thời gian có thể xuất viện hay không?" Nếu chỉ là thiếu máu, cần phải từ từ mới có thể rời khỏi? Anh có thể đi dạo một vòng với Đông Hải Hân ở trong thành phố Hoa Liên.

"Không có." Đông Hải Hân có vẻ chột dạ. Sau khi nói dối một lần, muốn dùng nhiều lời nói dối hơn để chu toàn, điều này thật là lời lẽ chí lý.

"Như vậy..." Cố Tư Bằng trầm ngâm rất lâu, là ảo giác của anh sao? Giống như, có chỗ nào là lạ? Thiếu máu cần nằm viện sao?

"Đông tiểu thư, tới giờ cô phải uống thuốc rồi." Y tá đẩy cửa đi đến.

Uống thuốc thiếu máu? Anh phỏng đoán tám phần là thuốc Sắt gì đi?

Cố Tư Bằng nhíu mày, nhìn y tá giúp Đông Hải Hân nâng giường bệnh lên, nhìn chằm chằm cô nuốt vào viên thuốc rồi uống nước, trong lòng anh còn đang suy nghĩ, đầu năm nay y tá thật không dễ làm, muốn nhìn tận mắt bệnh nhân uống thuốc xong mới có thể đi, đang muốn mở miệng nói cảm ơn y tá, y tá liền tha thiết dặn dò nói

"Đông tiểu thư, cô phải nhớ kỹ nghỉ ngơi nhiều, không có việc gì thì đừng xuống giường đi lại nha."

Cố Tư Bằng ngẩn ra, Đông Hải Hân cư nhiên thiếu máu đến bị y tá dặn dò không thể xuống giường? Máu của cô thấp tới trình độ nào?

Đông Hải Hân liếc Cố Tư Bằng, lại khẩn trương xoay tầm mắt, vẻ mặt có vẻ hết sức không được tự nhiên.

"Được, tôi biết."

"Vừa rồi có đi nhà vệ sinh sao? Lượng máu còn ra nhiều sao?" Y tá lại mở miệng hỏi.

Ra máu? Trong mắt Cố Tư Bằng nghi ngờ càng ngày càng nhiều.

"... Không tệ." Đông Hải Hân nhỏ giọng trả lời.

"Có tốt hơn buổi sáng sao?"

"... Có." Đông Hải Hân gần như chột dạ không dám nhìn thẳng mắt của Cố Tư Bằng.

Cô cũng có thể nói dối Cố Tư Bằng là kỳ sinh lý của cô, cô thật không hy vọng anh biết, dưới tình trạng chưa chuẩn bị tâm lý như vậy...

"Vậy thì tốt, nếu như lại ra nhiều máu, cô phải nhớ kỹ nhấn chuông nói cho chúng tôi biết, nếu không tiếp tục ra máu như vậy, sẽ không an thai được." Đang lúc Đông Hải Hân nghĩ là an toàn vượt qua kiểm tra, y tá chuẩn bị đẩy xe thuốc rời khỏi, lại quay đầu bỏ lại một câu như vậy.

Chương 7 (2)

Không an thai được. An thai? An thai?! Câu nói này nổ tung bên tai Cố Tư Bằng!

Anh nghi ngờ ngược nhìn mắt Đông Hải Hân, nhìn vào trong mắt thấy vẻ mặt tai và đến nơi của cô.

"Em mang thai, Hân Hân?" Anh gần như không cần hỏi nữa đã có thể biết đáp án.

Nếu như Đông Hải Hân không mang thai, nếu như cô nghi ngờ không phải đứa trẻ của anh, cô luôn luôn tỉnh táo làm sao sẽ đối mặt với anh lại lộ ra vẻ mặt trời sập xuống?

Cố Tư Bằng âm u nheo đôi mắt dài, đây là nguyên nhân cô té xỉu nhất định nằm viện?

Thiếu máu?! Thật thua thiệt cô nói được!

Nếu như Đông Hải Hân không phải vừa bị y tá cảnh cáo phải nằm trên giường nghỉ ngơi, anh sẽ bắt cô lại, mạnh mẽ lay động bả vai của cô, sẽ bổ đầu óc của cô ra, xem bên trong đến tột cùng là chứa gì!

Đông Hải Hân ngược nhìn mắt của anh, không có trả lời.

"Tại sao không nói mang thai? Hân Hân, em vốn không tính nói cho anh biết?" Cô thật muốn tự sinh rồi tự mình nuôi? Nếu không phải anh vọt tới bệnh viện, nghe y tá nói, cô tính toán lừa gạt anh đến khi nào?

"Em... Bác sĩ nói, bây giờ phôi thai vẫn chưa ổn định..." Vẫn chưa ổn định? Sau đó thì sao? Chờ sau khi ổn định, cô có tính nói cho Cố Tư Bằng chuyện này sao? Đông Hải Hân tự bản thân cũng không cách nào khẳng định.

"Mấy tuần?"

"... Bảy tuần."

Bảy tuần? Rất tốt, cũng gần hai tháng.

"Hân Hân, chờ em xuất viện, chúng ta sẽ kết hôn." Cố Tư Bằng như đinh chém sắt ném ra kết luận.

Mặc dù không ngoài ý muốn, nhưng mà đầu óc Đông Hải Hân vẫn như cũ không cách nào tiêu hóa, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

"... Không muốn... Em không muốn kết hôn." Ngắn ngủi lặng yên trôi qua, giọng nói của cô kiên quyết giống Cố Tư Bằng.

"Vì sao?" Cố Tư Bằng hỏi.

"Đứa trẻ chưa chắc giữ được..."

Đứa trẻ chưa chắc giữ được? Chẳng lẽ cô hi vọng đứa trẻ không giữ được sao? Cố Tư Bằng lại muốn bóp chết cô.

"Bất kể đứa trẻ có giữ được không, chúng ta cũng kết hôn." Anh muốn kết hôn từ đầu đến cuối anh đều không thay đổi tâm ý, từ mười sáu tuổi đến ba mươi một tuổi, cũng không thay đổi. Bất kể có đứa trẻ hay không, cũng không thay đổi.

Đông Hải Hân không hiểu, vì sao Cố Tư Bằng luôn chuyên chế lại độc đoán như vậy?

Anh kiên trì như vậy, rốt cuộc là vì anh yêu cô? Hay là vì anh nghĩ là anh phải chịu trách nhiệm với cô? Bọn họ rõ ràng không phải là người yêu, tại sao anh luôn muốn quyết định thay cô?

"... Cũng chưa chắc là đứa bé của anh." Đông Hải Hân hồi hận, cô lại mở miệng như vậy.

Cố Tư Bằng nheo mắt, biểu hiện trên mặt là nghiêm túc hiểm có, ánh mắt đen thâm sâu của anh, không thấy đáy.

"Hân Hân, vì sao em muốn nói như vậy?" Đến bây giờ cô không phải là người phụ nữ tùy tiện, tại sao cô vì trốn tránh anh, nói lời như vậy?

Đông Hải Hân không trả lời.

"Đây là em muốn sao? Tình nguyện làm người mẹ đơn thân, cũng không muốn gả cho anh; tình nguyện miệng không dẫn đo, cũng muốn xác định rõ quan hệ với anh?" Cố Tư Bằng đi đến trước mặt cô, cường bách cô nhìn kỹ anh.

Đông Hải Hân mím chặt môi, vẻ mặt quật cường giống như đang cố gắng kiềm chế điều gì.

Cố Tư Bằng nhận thấy được vẻ mặt này, đó là cô cảm thấy rất đau, lúc rất đau, mới có thể lộ ra vẻ mặt này.

Anh thật không hiểu cô.

Muốn cô thừa nhận thương anh, rất khó; muốn cô gả cho anh, cũng rất khó, lỗi tai của cô rốt cuộc là cứng bao nhiêu? Anh đã nói một trăm lần anh yêu cô, anh muốn cô, vì sao hoa hồng của anh luôn nghe không hiểu?!

Anh rõ ràng mới cảm thấy được tia ánh rạng đông giữa bọn họ, vì sao trong nháy mắt, anh lại rơi vào trong sương mù mờ mịt?

Cố Tư Bằng thở dài, ngữ điệu thả mềm mại. "Hân Hân, anh đã nói anh muốn cưới em từ lâu, lúc không có con, anh nói anh muốn kết hôn với em, nút thắt trong lòng em, đến cuối cùng là cột thế nào? Không được tự nhiên và tức giận của em, là nhằm vào anh, hay là đang trừng phạt chính mình?"

Đông Hải Hân chỉ lắc đầu.

Vì sao, Cố Tư Bằng luôn có thể hứa hẹn dễ dàng như thế?

Hôn nhân đại sự có thể tùy tiện như vậy sao? Tùy tiện kết hợp, tùy tiện chia cách, giống như cha mẹ của cô, giống như mẹ của cô rời đi... Giống như năm đó anh rời khỏi cô...

"Hân Hân, vì sao em không tin anh thích em?" Cố Tư Bằng hỏi bất đắc dĩ. Anh từ nhỏ đến lớn, cả đầu óc chỉ nghĩ đến cô, vì sao không tin anh thích cô?

Đông Hải Hân nhìn ánh mắt của anh, lặng yên thật lâu, thật lâu.

"... Bởi vì anh luôn bỏ rơi em." Cuối cùng, giọng cô rất nhỏ, phun ra câu này.

Đây là lần đầu tiên, không có rượu, không có say, lần đầu tiên Đông Hải Hân thẳng thắn đối mặt với chuyện này, lần đầu tiên nghiêm túc bàn bạc vấn đề này với Cố Tư Bằng.

Cố Tư Bằng thở dài rất dài, im lặng hỏi ông trời.

"Hân Hân, rời Đài Loan đến Bắc Kinh không phải là điều anh mong muốn." Đó là cha mẹ của anh quyết định, anh cũng rất bất đắc dĩ.

"Không phải, trước khi anh rời khỏi Đài Loan, anh đã bỏ rơi em..." Ngần đầu lên, giống như đã dễ dàng nói tiếp.

"Lúc nào? Anh bỏ rơi em lúc nào?" Cố Tư Bằng trả lời rất vô tội, anh căn bản hoàn toàn không cảm giác phát sinh chuyện như vậy.

"Anh luôn trốn tránh em... Anh rõ ràng nói sẽ giúp em, lại luôn để em một mình... Anh còn luôn..." Lôi kéo Đông Hải Âm vào cùng. Câu cuối cùng này là câu để ý nhất, làm sao cũng không nói ra miệng. Về bức tranh kia, cô hỏi không ra miệng...

"Cuối cùng anh là làm sao? Hân Hân, cuối cùng anh là đứng rất xa, đó là vì bên cạnh em có Giang Thận Viễn."

Câu thông không có hiệu quả! Hai người bọn họ đã nói, bây giờ là hoàn toàn ông nói gà bà nói vịt.

Đông Hải Hân buồn bực vuốt bụng dưới hơi đau, chỉ cảm thấy giữa cô và Cố Tư Bằng yêu hận rối rắm, tính thế nào cũng coi như không rõ ràng.

Cô giật mình nhất định phải thẳng thắn với anh, nếu không giữa bọn họ ngay cả cơ hội sống cũng không có.

"Tiểu Bằng... Em hi vọng anh yêu em, chỉ vì em là em." Cô cư nhiên khẩn trương đến ngay cả âm thanh nuốt nước miếng cũng có thể nghe rõ ràng.

"Không phải vì chúng ta đã lên giường, không phải vì ý thức trách nhiệm của anh, cũng không phải vì chúng ta có đứa trẻ... Tiểu Bằng, em không biết vì sao anh yêu em... Chúng ta đã không còn là chúng ta trước đây, mỗi người chúng ta đã có cuộc sống riêng

nhiều năm... Em không biết vì sao anh đột nhiên trở nên thật nhiệt tình với em, cũng không biết anh có thể hay không có một ngày, lại đột nhiên rời khỏi... Tiểu Băng, em không có nắm chắc, em không biết, em có đáng giá được yêu hay không? Nếu như, em đáng giá được yêu, vì sao cuối cùng em luôn mất đi, vẫn bị đẩy ra..."

Cô chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống. Bị đè nén quá lâu nên cuối cùng khẽ động miệng vết thương, càng đau hơn lúc nào cũng chăm sóc nhắc nhở.

Đây chính là vấn đề mấu chốt, cô cảm giác mình không đáng giá, cũng không được yêu.

Ánh mắt Cố Tư Bằng sâu thẳm yên lặng nhìn Đông Hải Hân không dễ thẳng thắn.

Đến nay anh cũng biết cô không có cảm giác an toàn, nhưng không ngờ chỗ trống này lớn đến anh làm sao dùng ngôn ngữ nói rõ đều không có sức đền bù.

Anh nhìn Đông Hải Hân mím môi rơi lệ, chú ý động tác vuốt bụng của cô, chỉ cảm thấy đau lòng dời núi lấp biển.

Có như vậy trong nháy mắt, anh cảm thấy cô lại trở thành đóa hoa hồng mười bốn tuổi cô đơn không chỗ nương tựa năm đó, ở trước mắt anh, vừa kiên cường lại yếu ớt hiện ra cô độc và nước mắt của cô.

Anh vốn đau lòng cho cô, đến nay cũng chỉ đau lòng cho cô, anh đến tột cùng muốn làm sao mới có thể khiến cô hiểu? Hố đen trong lòng cô, anh dường như không thể nào lấp đầy.

"Tiểu Băng, em muốn một phần tình cảm độc nhất vô nhị, hi vọng ở trong lòng anh thì em không thể thay thế được, nhưng em vẫn luôn chỉ là người tùy tiện có thể bị lẫn lộn bỏ sung chỗ trống, tùy thời có thể bị người khác vứt bỏ..." Cô muốn, đến bây giờ cô cũng không chiếm được, cô nhớ tới thật nhiều chuyện cũ, nhớ lại rất nhiều bóng lưng, cô khóc đến không cách nào tự kiềm chế.

"Hân Hân? Tốt lắm, em đừng khóc, em tỉnh táo đi." Cố Tư Bằng gọi cô, ôm bả vai không ngừng run rẩy vào trong ngực, vuốt sống lưng của cô.

Cô quá kích động, khóc đến không kịp thở, như vậy có tốt với Bảo Bảo không?

Bây giờ cô thẳng thắn, là tâm tình bị dồn đến cuối rốt cục bộc phát? Hay là vì thời gian mang thai hormone mất cân đối? Anh không hiểu, anh chỉ hy vọng cô đừng khóc đến tắt thở.

Đông Hải Hân dương mắt nhìn Cố Tư Bằng, mắt sáng trong lông mi dài dính đầy giọt nước, giống như trên cánh hoa sớm tinh mơ, đầm đìa đáng yêu nhìn anh yêu cầu: "Tiểu Bằng, anh để em yên tĩnh một mình... Làm ơn... Trong lòng em thật loạn..."

Đông Hải Hân lấy tay che mặt, lại bắt đầu khóc thút thít.

"Làm ơn... Để em yên tĩnh... Em thật không có biện pháp trả lời anh vấn đề có muốn kết hôn hay không... Em..." Cô nghẹn ngào đến không cách nào nói tiếp.

Thật là vì lý do mang thai sao? Hay là vì cô rốt cục nhìn thẳng vết thương của mình, vì vậy cảm thấy yếu ớt tăng gấp bội?

Cố Tư Bằng chỉ có thể bất đắc dĩ ôm cô càng chặt hơn.

"Được được được, yên tĩnh, yên tĩnh, Sweetie, chúng ta cũng yên tĩnh." Bàn tay Cố Tư Bằng lướt qua mái tóc của cô, tỉ mỉ dạn dò bên tai của cô.

"Hân Hân, chúng ta cùng tỉnh táo. Anh trở về Bắc Kinh một chuyến, thuận tiện xử lý một số chuyện vặt, anh đã trở về Đài Loan quá lâu. Em chờ anh, nhanh tốt lên, cùng Bảo Bảo tốt lên, trong khoảng thời gian này, em và Bảo Bảo, chắc chắn không có ai rời khỏi

anh, nghe không? Nhanh tốt lên, chờ anh."

Được, nhanh tốt lên.

Trong lòng, thân thể tổn thương, cũng nhanh tốt lên, cùng Bảo Bảo tốt lên.

Đông Hải Hân ở trong ngực của Cố Tư Bằng, giấu nước mắt, dùng sức gật đầu.

Nếu như có thể, cô cũng muốn từ sâu trong bóng tối không thấy đáy, được nhìn thấy mặt trời.

Từ lúc cô mười bốn tuổi đã rời khỏi, đầu mùa đông nắng ấm.

Chương 8 (1)

Lúc Phương Cầm xách nồi canh gà trở lại phòng bệnh, Cố Tư Bằng đã đi rồi, Đông Hải Hân cũng đã ngủ.

Bà rón ra rón rén đặt bình giữ ấm bên cạnh, mút thêm một chén nữa để ra ngoài cho nguội, không ngờ động tác cẩn thận như vậy, vẫn làm Đông Hải Hân tỉnh lại từ trong giấc mộng.

"Dì?" Đông Hải Hân mở mắt ra, mơ hồ hỏi.

"Ai nha! Vẫn đánh thức con." Phương Cầm hơi tự trách, đột nhiên chuyển đề tài."A, tỉnh lại cũng tốt, uống ít canh nóng, nếu không con không có dinh dưỡng, Bảo Bảo làm sao có dinh dưỡng? Đây đây đây!"

Phương Cầm muốn giúp Đông Hải Hân nâng giường bệnh lên, để bàn xuống bên giường, Đông Hải Hân lại khóc.

Làm sao thích khóc như vậy đây? Cô rõ ràng đã nhiều năm không có khóc, hormone lại làm cho thân thể và tuyến lệ của cô cũng trở nên kỳ quái...

Cô nhìn Phương Cầm bồn ba bận rộn vì cô như vậy, đột nhiên cảm thấy đau lòng vì mình chưa từng gọi bà một tiếng mẹ.

Phương Cầm vẫn rất tốt với cô, giống như Cố Tư Bằng vẫn rất đau lòng cho cô, sâu trong nội tâm của cô vẫn để một ít lý do giận dỗi bọn họ.

Cô không chịu thừa nhận Cố Tư Bằng là người yêu của cô, giống như cô không chịu thừa nhận Phương Cầm là mẹ của cô.

Cô không muốn thừa nhận mình đã từng bị vứt bỏ, càng sợ mình lại bị vứt bỏ hơn... Cô dựng thẳng gai nhọn, không muốn người yêu, cũng không nhìn thấy mình được yêu...

Cô thật kém cỏi, cô là người hết sức thất bại!

Bây giờ cô biết Giang Thận Viễn chia tay với cô, nói cô đang lẫn trốn cái gì và theo đuổi cái gì.

Cô muốn tách khỏi thứ gọi là cô đơn như vậy, khát vọng có thứ gọi là lòng trung thành như vậy.

Cô và Giang Thận Viễn yêu nhau, nhưng không cách nào hòa hợp đến cuối cùng, đó là vì hai người bọn họ cũng sợ tịch mịch như nhau.

Cô vì tránh né Cố Tư Bằng cho cô tịch mịch, cho nên cô lựa chọn bắt lấy Giang Thận Viễn; mà Giang Thận Viễn vì tránh né cô cho anh tịch mịch, cho nên lựa chọn bắt lấy một người phụ nữ khác.

Tình cảm của bọn họ giống như trong biển vừa nổi vừa chìm, không nhận rõ bản thân yếu ớt, dĩ nhiên chỉ có thể ngu xuẩn tổn thương người và bị tổn thương, bọn họ đã thật sự cố sức để yêu, lại không hiểu được làm sao để yêu chân chính.

Bọn họ đã quên, mọi người muốn trả giá trước, trước hết phải trị khỏi bệnh cho mình.

Trốn tránh vĩnh viễn không phải là phương pháp để giải quyết vấn đề.

Vì vậy cô bắt đầu biết khóc, biết nói chuyện với người khác, mới có thể phát tiết cảm xúc của cô, mới có thể cảm giác được người khác cho cô ấm áp.

"Làm sao vậy, Hải Hân? Thân thể không thoải mái sao? Có muốn nhấn chuông gọi bác sĩ hay không?" Phương Cầm khẩn trương muốn ấn chuông.

Đông Hải Hân kéo tay Phương Cầm, lắc đầu, một giọt nước mắt nóng rơi vào mu bàn tay của Phương Cầm.

Cô là người vụng về trong tình cảm như vậy, cô ngay cả yêu người bên cạnh cũng không biết được, làm sao có thể biết được yêu đứa con?

"Dì, làm sao bây giờ? Con thật sợ hãi... Con không biết làm con gái... Thì làm sao làm mẹ..." Đông Hải Hân nghẹn ngào khóc không thành tiếng, dọa chính cô sợ, cũng dọa Phương Cầm sợ.

Cảm xúc của cô giống như dây cung kéo chặt, căng thẳng đến điểm cao nhất, từ lúc cô nói chuyện với Cố Tư Bằng hơi buông lỏng, sau đó có tiếng gảy lìa.

Phương Cầm nhìn cô lặng yên rất lâu, sau đó chậm rãi ôm đầu vai của cô.

"Hải Hân, con làm sao lại nghĩ mình không phải là con gái tốt đây?" Phương Cầm vò vò mái tóc của cô, nói thật dịu dàng bên tai cô.

"Vài ngày trước con tìm nhà cửa, không phải là vì dì, đặc biệt tìm gần đường đi có thể đi đến chợ sao? Hàng năm lễ người mẹ, con ngoài miệng không nói, lại luôn mua bánh ngọt trở về, muốn Hải Âm đặt trong phòng bếp, sau đó bản thân chạy đi ngủ."

Ánh mắt Đông Hải Hân tràn đầy kinh ngạc nhìn Phương Cầm, cô nghĩ là, bà vẫn luôn rất mật mờ...

"Hải Hân, những chuyện này, dì cũng biết, con vẫn luôn là con gái tốt, dì rất kiêu ngạo. Đầu năm nay ngay cả muốn mua nhà cửa, đều là muốn giúp người nhà tìm phòng lớn hơn, con gái như vậy không phải bản thân đi ra ngoài là tìm được? Hải Hân... Dì gần

gửi với con, luôn cách một tầng cái bụng, như vậy chúng ta, đều có thể làm mẹ con tốt, con làm sao lại nghĩ bản thân không có biện pháp làm mẹ đây?"

Đông Hải Hân nhìn Phương Cầm, nước mắt lại rơi càng dữ hơn.

Cố Tư Bằng thật không nói sai, cô còn khóc như vậy, ngay cả cô cũng hoài nghi mình sẽ tắt thở.

Phương Cầm vuốt ve lưng run rẩy của Đông Hải Hân, lại tiếp dụ dỗ: "Tốt lắm, đều đã làm mẹ, còn thích khóc như vậy, bác sĩ nói cảm xúc của con không thể kích động, nhanh đến ăn canh, dì giúp con thổi nguội..."

"Dì..." Đông Hải Hân đưa muỗng canh đầu tiên vào trong miệng, kể cả nước mắt cũng nuốt xuống.

"Chờ con tốt, dì dạy con nấu canh này nha, con thích uống... Con sau này, cũng nấu cho con của con uống..."

Đây chính là trong trí nhớ của cô, mùi hương của mẹ, mùi canh gà nấm hương.

Bắt đầu từ bây giờ, bắt đầu ngày sau, làm lại một tương lai mới...

Cô không muốn nắm giữ đau đớn nữa, cô muốn bắt đầu lần nữa.

"Oh, tốt." Phương Cầm sờ đầu của Đông Hải Hân, mỉm cười với cô.

Đông Dương, nắng ấm.

Ánh vàng rực rỡ, bên cửa sổ thông gió chiếu vào, chiếu sáng vàng óng, ánh sáng

ngọc đầy đất.

Đông Hải Hân ở bệnh viện năm ngày.

Không còn ra nhiều máu, cô dưới sự đồng ý của bác sĩ, cùng Phương Cầm trở lại Đài Bắc, tiếp tục nằm trên giường dưỡng thai.

Mất thấy thời gian mang thai sắp vào tuần thứ mười hai, thật là ngày nghỉ dài đằng đẳng...

Từ khi cô bước vào chức hậu trường, bên cạnh cô tràn ngập tiếng động vây quanh vĩnh viễn đều là âm thanh lớn ầm ĩ ngựa không ngừng vó trong studio.

Tiếng của Đạo diễn, tiếng của nhiếp ảnh gia, liên tiếp vội vội vàng vàng rồi rít hỗn loạn, lúc nào thì an tĩnh như vậy?

Thời gian, phảng phất đã yên lặng bất động, mà cô suy nghĩ, chưa từng trong suốt và rõ ràng giống như thời gian này như vậy.

Từ ngày đó cô khóc lớn ở phòng bệnh, lòng của cô, giống như có một bộ phận được chữa khỏi.

Cô không bao giờ ... nghĩ Cố Tư Bằng có yêu Đông Hải Âm hay không, hoặc là lớn vờn chuyện anh có đã từng vì Đông Hải Âm mà xa lánh cô hay không.

Cô muốn, vô luận có đứa trẻ hay không, vô luận cô và Cố Tư Bằng có muốn kết hôn hay không, chờ Cố Tư Bằng từ Bắc Kinh trở về, cô muốn nói cho anh biết, cô đã từng rất thích anh, bây giờ, cũng rất thích anh.

Cô muốn làm người yêu của anh, cũng muốn bắt đầu lần nữa với anh, cô không

muốn để tâm vào chuyện vụn vặt, cô muốn nằm được hạnh phúc.

Cô hi vọng, trong hạnh phúc của cô có anh. Cô cũng muốn, cho anh hạnh phúc, giống như cô cảm nhận được bây giờ.

"Hải Hân?" Sau cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, Đông Hải Ninh đẩy cửa đi vào.

Đông Hải Hân dương mắt, tầm mắt chống lại chị gái cùng cha khác mẹ.

Đông Hải Ninh lớn hơn cô hai tuổi, bằng tuổi với Cố Tư Bằng, giữa các cô không thân thiết giống cô và Đông Hải Âm như vậy, cũng không tính là xa lạ.

Hơn nữa, bây giờ cô vì muốn dưỡng thai, mỗi ngày đều ở nhà, lo lắng cô phiền muộn Đông Hải Ninh thường xuyên cầm sách hoặc tập ảnh vào phòng cho cô xem.

Tính tình thân thiết dịu dàng như vậy, nhất định là giống Phương Cầm đi?

Nếu như có thể, cô cũng hi vọng đứa trẻ của mình có tính tình giống Phương Cầm và Đông Hải Ninh, đừng khó chịu giống như cô như vậy.

Chương 8 (2)

"Này cho em." Đông Hải Ninh ngồi ở mép giường của Đông Hải Hân, đặt món đồ vào trong tay cô.

Tròng mắt Đông Hải Hân vừa nhìn, kia là túi gấm màu đỏ, trên đó viết "Bình an thuận sinh".

"Bình an thuận sinh" bốn chữ to này khiến cô hơi ngẩn ra, có lẽ, vì cô không có nôn nghén, bụng cũng còn không có lớn lên, càng không cảm nhận được máy thai hoặc là cái gì, cô luôn không có cảm giác thiết thực với chuyện mình mang thai.

"Hôm nay đi miếu cúng bái với đồng nghiệp, thuận tiện cầu." Đông Hải Ninh mỉm cười với Đông Hải Hân, nụ cười trên mặt vĩnh viễn khéo léo cẩn thận.

"Cảm ơn." Đông Hải Hân cẩn thận đặt bùa thuận sinh áp vào dưới gối đầu.

Hành động của cô khiến Đông Hải Ninh bật cười. Thật ra thì, Đông Hải Hân rất hi vọng đứa bé này có thể giữ lại đi?

"Không cần cảm ơn chị, Hải Hân. Muốn cảm ơn, hãy cảm ơn Cố Tư Bằng đi."

"A?" Đông Hải Hân sửng sốt.

"Hôm nay cậu ấy gọi điện thoại cho chị, hỏi chị chuyện về phương diện chương trình học mỹ thuật hội họa của học sinh tiểu học, đúng lúc chị đang trong miếu, cậu ấy lập tức hỏi chị trong miếu có vật này hay không, nói cậu ấy rất muốn giúp em xin một cái."

Đông Hải Hân rủ mắt, mặt ửng đỏ.

Vì sao cô có một loại ảo giác, Cố Tư Bằng và người nhà của cô vĩnh viễn thân quen hơn đây?

"Hải Hân, em gả cho Cố Tư Bằng, nhất định sẽ rất hạnh phúc." Hi vọng, ngày sau chồng của cô cũng đối với cô, thân mật giống như vậy.

"..." Đây cũng là một câu đố khác, không có ai hỏi ba ba của con cô đến tột cùng là người nào, nhưng mọi người giống như đều cảm thấy cô nên gả cho anh. Vì sao mỗi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên hơn cô nghĩ?

Đông Hải Ninh lặng yên, chợt mở miệng nói: "Hải Hân, chị cũng muốn kết hôn."

"A?" Đông Hải Hân sửng sốt.

Cô chưa bao giờ biết Đông Hải Ninh đang hẹn hò với bạn trai, là cô có ít thời gian ở nhà, mới có thể ngay cả động thái của người nhà cũng ngu ngốc như này sao?

"Kết hôn với ai?" Đông Hải Hân hỏi.

Đông Hải Ninh không trả lời vấn đề của cô.

"Không biết sau này chị em chúng ta còn có thể giống như bây giờ hay không, thường xuyên tụ họp chung chỗ?" Cô nói xong tâm sự nặng nề.

Thái độ của Đông Hải Ninh khiến Đông Hải Hân cảm thấy nghi vấn không hiểu, cô đang muốn mở miệng hỏi nữa, Đông Hải Âm giống như trận gió thổi vào.

"Chị chị chị chị chị chị! Oa? Chị Hải Ninh cũng ở đây? A! Hai người các chị đều ở đây tốt nhất, các chị xem! Cái này!" Đông Hải Âm giơ gì đó trong tay lên, dương dương

đắc ý."Em quả thực là thiên tài! Tự em cắt vài tùm hình, lần đầu tiên làm đã thành công."

Đông Hải Ninh và Đông Hải Hân ổn định dương mắt nhìn, là một đôi giày trẻ con nhỏ hơn lòng bàn tay.

"Rất khả ái đi? Em nghĩ em có thể đặt lên kệ bày bán."

"Hải Âm, em chừng bày bán đi, buôn bán nhất định sẽ rất tốt." Đông Hải Ninh mỉm cười với hai người bọn họ, từ mép giường đứng dậy."Các em tán gẫu, chị hơi mệt mỏi, trở về phòng trước."

Đông Hải Hân nhìn bóng lưng Đông Hải Ninh rời khỏi, đột nhiên cảm thấy lo lắng.

"Chị, chị muốn nói, chị Hải Ninh là lạ có đúng hay không?" Đông Hải Hân còn chưa mở miệng, Đông Hải Âm đã vạch trần trước hết.

"Đúng, chị ấy làm sao vậy?"

"Còn không phải ba." Đông Hải Âm miễn cưỡng ngồi xuống trên ghế nằm."Chị cũng biết sau khi ba vào viện nghiên cứu trung ương, lại rất gần gũi với mấy ông lớn giới chính trị. Bọn họ có thể coi trọng thanh thế của ba ở giới học thuật rất có trợ giúp với bọn họ trong cuộc đời chính trị, tìm ba nói chuyện hôn sự nhiều lần, hy vọng có thể cưới chị Hải Ninh thân càng thân."

Thân càng thân? Đông Hải Hân kinh ngạc.

"Tóm lại, chị Hải Ninh vẫn bị ba dẫn đi tham gia bữa tiệc mạc danh kỳ diệu, a! Thật ra là thân cận nữa! Cứ như vậy đẩy tới đẩy đi đẩy thật nhiều năm, cũng không biết gần đây chị Hải Ninh là mệt mỏi hay là làm sao, tóm lại trước đó vài ngày chị đã gật đầu với một đối tượng, cứ như vậy."

Cứ như vậy? Cứ như vậy?! Thân cận gả cho một người không thích cũng không yêu, gọi là "Cứ như vậy"?

"Dì cũng không nói gì sao? Dì làm sao cứ như vậy để cho con gái gả ra ngoài?" Đông Hải Hân không thể tin hỏi.

"Kia chị Hải Ninh nói mình phải gả, ba lại ở bên cạnh cổ vũ, mẹ có thể nói gì? A! Thôi! Đừng nói chuyện này, càng nói càng phiền." Đông Hải Âm liếc mắt lên, vẻ mặt hết sức bất dĩ khoát tay áo, sau đó giao đôi giày trẻ con cho Đông Hải Hân.

"Chị, đôi giày trẻ con này cho Tiểu Bối của chị mang." Cô cười rất ngọt ngọt ngào ngào.

"Em không muốn bán sao?" Đông Hải Hân nhìn đôi giày trẻ con bật cười.

"Có buôn bán gì quan trọng hơn cháu ngoại của em?" Đông Hải Âm sờ bụng của Đông Hải Hân. "Không biết là cậu bé hay là cô bé? A! Em rất mong đợi nha, anh Cố nhất định cũng rất mong đợi."

Đông Hải Hân nhú mày, rốt cục không nhịn được hỏi: "Kỳ quái, chị có nói đứa trẻ của anh ấy sao?"

"Này còn phải hỏi sao? Hai người các chị từ nhỏ đến lớn đều là đáng vẻ có gian tình."

"Cái gì gọi là đáng vẻ có gian tình?" Không giải thích được! Đông Hải Hân nhú chân mày chặt hơn.

"Đáng vẻ có gian tình chính là, chị, chị rõ ràng có đáng vẻ lãnh lãnh đậm đậm với mỗi người, chỉ phát giận với anh Cố; về phần anh Cố đây, với mỗi người đều là đáng vẻ không quan trọng vẻ mặt tươi cười, chỉ có với chị... A! Em xong rồi sao trả lời loại vấn đề loang loáng tức chết người, em muốn trở về trước máy vi tính hỏi và đáp."

Đông Hải Âm không nhin được bỗng nhiên đứng dậy, đóng cửa phòng lại lộn trở về, cầm kịch bản Đông Hải Hân đặt trên tủ đầu giường hỏi: "Chị, sau khi sinh đứa trẻ, chị phải tiếp tục quay phim sao?" Đông Hải Âm hỏi rất nghiêm túc.

Cô biết Đông Hải Hân ở đoàn phim mặc dù vì tình trạng thân thể không cho phép mà rời khỏi cương vị công việc, nhưng Đông Hải Hân nằm ở trên giường, lại vẫn trợ giúp đoàn phim sắp xếp lịch trình quay, hoặc là gọi điện thoại liên lạc những chuyện vặt vãnh cụ thể đồng phục linh tinh.

Chị thật rất thích công việc của chị nha, cô biết rõ hơn ai.

Đông Hải Hân trầm ngâm rất lâu. Nên nói là hai chị em tâm linh tương thông sao? Một ngày nay cô cũng nghĩ vấn đề này.

"Rất khó, quay phim đi sớm về trễ, thỉnh thoảng còn phải qua đêm ở bên ngoài..." Nếu nhận quay ở Đại Lục, ba tháng nửa năm không có về nhà là tình trạng bình thường. Một người cô đơn xem như xong, còn phải dẫn theo đứa bé, cô phải tìm chỗ bảo mẫu ở đâu có thể tùy thời đợi lệnh, ứng phó cô thỉnh thoảng làm thêm giờ?

Nhờ Phương Cầm giữ đứa trẻ? Lại cảm thấy trong lòng hơi băn khoăn, người đã lớn tuổi phải ứng phó đứa nhỏ hoạt bát hiếu động rất mệt chết đi.

Chẳng lẽ, thật muốn buông tha công việc phó đạo diễn sao? Hay là dứt khoát chuyển sang nhân viên làm việc ở công ty chế tác? Nhưng mà, vừa nghĩ đường đi mới, trong lòng cô còn không nắm được chủ kiến...

"Chị, em nói với chị!" Đông Hải Âm thân thiết yêu thương kéo tay của cô. "Công tác của em ở nhà, nếu là chị cuối cùng không có kết hôn với anh Cô, hay là công việc của anh Cố cũng bề bộn nhiều việc không có cách ở nhà giữ đứa trẻ, em có thể giúp chị giữ đứa trẻ nha!"

Đông Hải Hân nhìn em gái ánh mắt hết sức nghiêm túc, trong lòng cảm thấy vừa ấm áp vừa buồn cười, Đông Hải Âm đã giúp cô nghĩ đường lui?

"Cho nên, chị muốn kết hôn, hay là muốn làm người mẹ đơn thân không sao, vô luận như thế nào, em cũng sẽ giúp chị, chị biết không?"

"Được, biết." Đông Hải Hân bật cười vì Đông Hải Âm khó được vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Kỳ quái, từ trước cô làm sao cảm giác mình không được yêu đây? Bên cạnh cô rõ ràng tràn ngập tình yêu.

"Tốt lắm tốt lắm! Vậy em sắp đi ra ngoài, chị, chị nghỉ ngơi sớm!" Đông Hải Âm đóng cửa phòng lần hai rồi khỏi.

Đông Hải Hân dường như có dự cảm chờ cô lại ghé đầu đi vào, quả nhiên, cửa phòng đang đóng giằng thứ nhất bị mở ra

"Đúng rồi! Chị, sáng ngày mai anh Cố ngồi máy bay trở về Đài Loan, anh ấy gọi em không được nói cho chị, nói tạo kinh hỉ cho chị, nhưng mà, anh ấy đại khái không biết bốn chữ 'Chị em tình thâm' này viết như thế nào, tóm lại, em là nói, chị chờ phút chốc khi tắm có thể thuận tiện xoa mặt."

Phanh! Cửa phòng rốt cục chân chính đóng lại. Đông Hải Hân nhìn cánh cửa không dễ dàng mới có thể đóng lại, khóe môi nở nụ cười.

Cô thật hạnh phúc, lần đầu tiên cô chân chính, cảm thấy như vậy.

Chương 9 (1)

"Rời giường, mặt trời phơi đến mờ rồi, nếu không rời giường sẽ không kịp khám thai..."

Giọng nam ôn nhu dịu dàng rõ ràng vang vọng bên tai Đông Hải Hân, cô không cần mở mắt cũng biết là người nào.

"Tiểu Bằng?" Cô vừa tỉnh ngủ nên giọng nói còn ngây thơ lười biếng, vì cô đổi lấy bình an sáng sớm... Không, là nụ hôn buổi chiều.

Đông Hải Hân hơi khấn trương mở to mắt, nghênh đón người đang tiến vào chính là Cố Tư Bằng đã cách biệt một tháng không thấy mặt.

Là nhịp tim động tình? Hay là động tình nhịp tim? Cô cảm thấy được, khuôn mặt nhìn từ nhỏ đến lớn này càng ngày càng anh tuấn.

Cố Tư Bằng bật cười nhìn dáng vẻ của Đông Hải Hân vừa tỉnh ngủ yếu kiều lười biếng, vươn tay xoắn xuýt tóc dài của cô.

"Hải Âm nói với anh sau khi em mang thai rất thích ngủ, anh vốn chưa tin, bây giờ chính mắt thấy được." Cô luôn luôn ngủ rất ít, anh biết, không ngờ hormone thay đổi làm cô ngay cả lượng giấc ngủ cũng thay đổi.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Đông Hải Hân vừa nhu mắt, vừa lấy tay cầm đồng hồ báo thức ở đầu giường.

"Hai giờ." Cố Tư Bằng trả lời giống như cô đã nhìn thấy.

Tối qua, cô vì muốn hôm nay có thể gặp mặt anh, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại

không ngủ được...

Rõ ràng, lần này suy nghĩ gặp mặt nhất định phải thổ lộ với anh, không ngờ, bây giờ thật sự nhìn thấy anh, nhưng ngay cả một câu đối thoại vốn là trong đầu đã tập luyện rất nhiều lần cũng không nghĩ ra.

"Làm sao anh biết hôm nay em muốn khám thai?" Trong lòng Đông Hải Hân bách chuyển thiên hồi, cuối cùng ném ra câu hỏi râu ria như vậy.

Còn phải hỏi sao? Dù sao bắt bừa không phải là chị gái cô, chính là em gái cô.

"Này có là gì? Anh còn biết hôm nay em muốn cầm sổ tay mẹ đây!" Cố Tư Bằng kiêu ngạo được ngay, không biết là đặc ý điều gì.

"..." Coi là anh được! Ngay cả thời gian mang thai tròn mười hai tuần muốn cầm sổ tay mẹ cũng biết. Cho nên, anh là tính đúng thời gian đến gọi cô rời giường, ba giờ cô phải khám thai.

"Em đi đánh răng rửa mặt chuẩn bị ra cửa." Đông Hải Hân xuống giường, giọng vẫn lạnh lùng giống bình thường, nhịp tim lại không ngừng tăng nhanh. Lúc gặp mặt, mới phát hiện hóa ra bản thân nhớ nhung như vậy...

"Cẩn thận chút mà." Cố Tư Bằng kéo cánh tay của cô, dáng vẻ hoang mang chỉ sợ cô ngã nhào kinh hoàng.

Dáng vẻ anh tay chân luống cuống khiến Đông Hải Hân vừa bực mình vừa buồn cười.

Thôi! Quản anh là vì ý thức trách nhiệm hay là vì điều gì muốn kết hôn với cô, bây giờ anh rất tốt với cô, vậy là đủ rồi.

"Đừng để ý như vậy, em đã không có không thoải mái. Mặc dù bác sĩ nói trước mắt phải cố gắng tránh khỏi xuống giường, nhưng đoạn đường ngắn như vậy thật không quan trọng." Đông Hải Hân nói.

Cố Tư Bằng nhú cao lông mày, trên mặt là biểu cảm không xác định và hoài nghi giống như phải cùng cô vào phòng tắm mới có thể an tâm.

"Thật. Anh chờ em ở đây." Đông Hải Hân đi vào phòng tắm, không chút lưu tình đóng cửa lại.

Người phụ nữ này thật là vô tình mấy chục năm như một ngày... Trong lòng Cố Tư Bằng đang nói thầm, lại có tiếng bất mãn ngọt ngào ra lệnh cứ lầu bầu, từ sau cánh cửa lạnh lùng lẳng lặng bay ra

"Chúng ta cùng đi khám thai...Ông quản gia..."

Ba chữ cuối cùng kia nói rất nhỏ giọng, lại đủ để Cố Tư Bằng cười ra tiếng.

Nếu cô nói quản "Gia", là đại biểu, trải qua trầm lắng mấy ngày nay, cô đã chuẩn bị xong muốn có một ngôi nhà với anh sao?

Thôi! Bất kể cô chuẩn bị xong chưa, dù sao anh đã chuẩn bị xong, vậy là đủ rồi.

"Sweetie?" Cố Tư Bằng gọi phía sau cửa bên cạnh.

"Ừ?" Đông Hải Hân lên tiếng trả lời khi đang đánh răng, lại đột nhiên ngừng lại.

Hình như là lần đầu tiên, lúc Cố Tư Bằng gọi cô là "Cục cưng", cô tự nhiên đáp lại như vậy.

Quái dị như vậy, rồi lại đương nhiên như vậy...

"Mang thai có cấm kỵ gì không thể dọn nhà sao?" Cố Tư Bằng hỏi. Bây giờ bối cảnh âm thanh đổi thành tát nước rửa mặt.

"Em không rõ ràng lắm." Đúng lúc quay phim đến, nhưng trên thực tế nhiều cách nói xôn xao, cô cũng không có nghiên cứu.

"Vậy sau này em muốn dọn đến đây ở cùng anh sao? Hay là chúng ta mua một căn nhà mới, lớn hơn, ở ngoài Song Khê?"

"A?" Không nghe thấy tiếng nước chảy.

Cố Tư Bằng nghĩ Đông Hải Hân không nghe rõ.

"Anh nói, Sweetie, em muốn dọn đến nhà anh bên cạnh sao? Hay là chúng ta mua căn nhà mới, lớn hơn, mua bên ngoài Song Khê?"

Trong nháy mắt cửa phòng tắm bị mở ra, Đông Hải Hân nghi ngờ nhìn mặt Cố Tư Bằng, mấy loạn tóc trên gò má vẫn còn ướt.

Anh đang nói gì?

Cô còn chưa biểu lộ rõ tấm lòng với anh, cũng chưa trả lời vấn đề có muốn kết hôn với anh hay không, anh đã khư khư cố chấp, chuẩn bị đặt trọng tâm ở Đài Loan sao?

Như vậy rất ngu, vì một người phụ nữ không biết có yêu mình hay không, có tính toán kết hôn với mình hay không mà đưa ra quyết định này, được ăn cả ngã về không, rất ngu.

Cô chỉ là do dự sau khi sinh đứa bé có muốn tiếp tục làm việc hay không mà đã do dự rất lâu, trong khoảng thời gian cô do dự, anh đã quyết định xong?

Cố Tư Bằng lập tức giải đáp nghi ngờ trong mắt của Đông Hải Hân.

"Anh đã giao hành lang nghệ thuật ở Bắc Kinh qua tay người khác. Còn mấy bức tranh tương đối hấp dẫn, cũng tạm thời ủy thác cho quản lý phòng triển lãm bên Hong Kong gửi bán, về phần người đại diện triển lãm tranh của anh, bây giờ đang giúp anh tìm vị trí làm việc bên Đài Loan này, còn có nguyện ý hợp tác giúp đỡ anh đàm phán..."

Tâm mắt của Đông Hải Hân và anh ngưng lại trên không trung, lặng yên rất lâu.

Cô rõ ràng nói với bản thân không muốn để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng thật sự khi đối mặt với Cố Tư Bằng, cô luôn không nhịn được hoài nghi, anh đến tột cùng yêu cô điểm gì?

Cô lệ thuộc vào và yêu thương Cố Tư Bằng, nhưng còn anh đây?

Lúc trước anh rõ ràng đối với cô như gần như xa, mới chỉ chớp mắt, rồi lại đối với cô tình thâm nghĩa trọng, ngọt ngào đến tan không được, anh rốt cuộc thích cô điểm gì? Vì sao anh không muốn Đông Hải Ninh hay là Đông Hải Âm gả cho anh?

"Tốt lắm, Hân Hân, lại tán gẫu nữa, sẽ không kịp khám thai rồi." Cố Tư Bằng ngắt gò má của cô, gõ đầu cô đang suy nghĩ lung tung.

"Chờ khám thai xong, nếu tình huống của em và Bảo Bảo rất tốt, bác sĩ nói em có thể đi xung quanh, chúng ta sẽ từ từ đi dạo và từ từ tán gẫu, từ từ nói rõ ràng mọi chuyện. Em thay quần áo trước, anh đi ra ngoài chờ em."

Vì sao muốn đi xung quanh, có thể từ từ đi dạo mới có thể từ từ tán gẫu, nói rõ ràng mọi chuyện?

Đông Hải Hân còn chưa hỏi, Cố Tư Bằng đã đi ra khỏi phòng của cô.

Bán cái nút gì? Người đàn ông này từ nhỏ đến lớn, luôn thần thần bí bí, cô luôn không hiểu anh...

"Hân Hân, em đói không? Mệt không? Có muốn ăn gì hay không, hay là muốn về nhà nằm nghỉ ngơi?" Làm khám thai xong, sau khi rời khỏi bệnh viện, Cố Tư Bằng lần thứ một trăm lẻ một lần, hỏi Đông Hải Hân như vậy.

Đông Hải Hân vốn không đủ nhẫn nại nên phần kiên nhẫn này gần như đã cạn sạch.

Anh vừa mua hai bánh bao cho cô ăn trong lúc đợi gọi tên vào khám thai; chính mắt thấy được cô cầm sổ tay mẹ; cũng chính mắt nhìn thấy tay chân của Bảo Bảo khỏe mạnh quơ múa trên màn hình siêu âm; chính tai nghe bác sĩ nói cô có thể không cần nằm trên giường mỗi ngày, có thể từ từ khôi phục cuộc sống bình thường... Vậy bây giờ anh nhảy dựng giống như bị kim châm vẫn hỏi liên tục, hỏi không ngừng, rốt cuộc là hỏi đủ chưa?

"Em không đói bụng, cũng không mệt mỏi, anh rốt cuộc muốn nói gì, muốn từ từ đi dạo và từ từ nói chuyện với em ở đâu, có thể nói rõ ràng một lần hay không?" Cố Tư Bằng thoát nhìn không biết bất an điều gì, Đông Hải Hân chưa từng thấy dáng vẻ này của anh.

Giữa hai người bọn họ, anh dường như luôn tương đối trấn định nhàn hạ, thật không biết bây giờ anh đến cùng là băn khoăn điều gì? Diệt sạch tất cả tính nhẫn nại của cô.

Cố Tư Bằng nhìn Đông Hải Hân, lộ ra vẻ mặt như sắp chết, quyết định bất cứ giá nào.

"Hân Hân, đi thôi! Chúng ta gọi điện thoại kêu xe taxi, về nhà anh trước." Kinh Kha đâm Tần Vương bất quá cũng như vậy.

"Nhà anh?" Nhàm chán! Nhà anh đang ở bên cạnh nhà cô, chuyện này mà cũng nghĩ lâu như vậy? Đông Hải Hân gần như muốn giết người, phụ nữ có thai quả nhiên rất nóng nảy.

"Đúng, nhà anh." Cố Tư Bằng hít một hơi thật sâu. "Hân Hân, anh có ít thứ muốn cho em xem."

Có lẽ, anh nên cho cô xem từ lâu, hoặc giả, kể từ ngày đó, cô sẽ không có cảm giác an toàn với tình yêu của anh như vậy.

Nhưng mà... Ai, ai... Anh hùng nhụt chí, anh hùng nhụt chí...

Anh sống đến chừng ba mươi tuổi mới học cách thổ lộ, thật lúng túng không nói ra lời.

Hơn nữa, lần này anh trở về Bắc Kinh, nên mang và không nên mang đều mang về toàn bộ, Hân Hân cũng sẽ không phát hiện những thứ không nên nhìn thấy đi?

Cố Tư Bằng vẽ chữ thập ở trước ngực, thành tâm cầu nguyện các lộ thần Phật phù hộ, thuận tiện chà nóng gò má trái của mình, hi vọng chờ nữa sẽ có tác dụng...

Một dạng hàng rào trổ hoa, một dạng ban công tạo ra cảnh, một dạng bố trí cổng vòm, căn nhà của Cố Tư Bằng ở Đài Loan, Đông Hải Hân đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn từ lâu.

"Cẩn thận." Cố Tư Bằng xoay người lại dắt tay của cô.

Nha, duy nhất không giống như vậy, có lẽ là một nhà sạch sẽ chỉnh tề đã chất đầy hành lý và thùng giấy chưa thu xếp lại tốt, còn có đồ dùng trong nhà đơn giản, ước chừng lần này Cố Tư Bằng mang về từ Bắc Kinh.

Thoạt nhìn, anh thật sự tính toán muốn dời trọng tâm trở về Đài Loan... Đông Hải Hân không tự kìm chế được lại cảm thấy ưu tâm.

"Hân Hân, đến." Cố Tư Bằng dắt Đông Hải Hân đi về cuối lầu hai.

Cuối hành lang lầu hai dài là chỗ nào, cô vô cùng rõ ràng, đó là phòng vẽ tranh của Cố Tư Bằng, năm đó cô phát hiện chỗ bức tranh của Đông Hải Âm...

Đông Hải Hân nhú chặt đôi mi thanh tú, cô đã từng nghĩ đời này cô không bao giờ ... muốn bước vào trong căn phòng này nữa.

"Anh rốt cuộc muốn dẫn em nhìn cái gì?" Khi nắm tay Cố Tư Bằng thì cô cảm giác được lòng bàn tay đầy mồ hôi, không biết đó là của Cố Tư Bằng, hay là của cô? Vì sao anh càng khẩn trương hơn cô?

"Khụ khụ! em chờ chút sẽ biết." Cố Tư Bằng không tự nhiên hắng giọng.

"Khoe cái gì mà đóng lại..." Đông Hải Hân kháng nghị nhìn cửa phòng vẽ tranh được đẩy ra giây đầu tiên rồi đột nhiên dừng.

Đó là cô.

Cô đầy tường đầy đất.

Cô mười bốn tuổi, cô mười sáu tuổi, cô tức giận, cô mỉm cười.

Cô đồng phục Trung Quốc, cô đồng phục trung học, cô mặc đồ đi ra ngoài, cô mặc đồ ở nhà.

Mặt Đông Hải Hân kinh ngạc nhìn Cố Tư Bằng.

"Cái đó... Ách... Em hỏi anh nói, vì sao trong tranh anh vẽ không có phụ nữ, đây chính là đáp án." Cố Tư Bằng gãi đầu, cổ họng khô khốc.

Đông Hải Hân chỉ là nhìn chăm chăm anh, không nói được gì.

Anh nói, Bắc Kinh không có người phụ nữ anh muốn vẽ...

"Hân Hân, anh không nỡ lấy tác phẩm vẽ em ra bán." Cố Tư Bằng chột mở miệng.

Đông Hải Hân nghiêng đầu nhìn anh.

"Vẽ em, anh cuối cùng cảm thấy vẽ không tốt, thỉnh thoảng có vẽ thật tốt, lại không muốn để người khác nhìn thấy..." Cố Tư Bằng hít một hơi thật sâu.

Anh nghĩ, anh đối với cô, mới thật sự là có tham vọng độc chiếm mãnh liệt, ngay cả người đàn ông khác, không cho phép nhìn thấy vẻ đẹp của cô

Chương 9 (2)

Đông Hải Hân đứng bức tranh vẽ cô mặc đồng phục Trung Quốc, nhìn thời gian phía trên lạc khoản*, đó đương nhiên là chuyện rất lâu trước kia, cô vươn tay, đầu ngón tay chạm nhẹ vào bọn họ thuở xưa.

* lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

"Hân Hân, em hỏi anh vì sao thích em, anh thật sự không biết, có lẽ vừa mới bắt đầu là vì đồng tình, cũng có lẽ là vì anh có thói quen có em bên cạnh, tóm lại, chờ anh phục hồi tinh thần lại, em đã ở chỗ đó, cắm rễ sâu ở trong lòng anh."

Cố Tư Bằng dắt tay của cô, nắm chặt trong tay, lại tiếp tục dịu dàng kể ra.

"Em nói, em muốn một phần tình cảm độc nhất vô nhị, hi vọng ở trong lòng người kia em không thể thay thế được, Hân Hân, ở trong lòng anh thì em tồn tại như vậy. Anh rất yêu em, cho đến nay cũng yêu em. Từ khi anh lên lớp mười, từ khi anh mười sáu tuổi đã bắt đầu, trong mắt anh nhìn thấy người, vẫn luôn chỉ có em, anh đặt cọ xuống vẽ phụ nữ, vẫn chỉ là em."

Đông Hải Hân dương mắt nhìn anh, nghi ngờ quấy nhiễu cô nhiều năm đã nhảy ra cổ họng.

"Em, anh... Em rõ ràng, nhìn thấy anh vẽ Hải Âm..."

"Anh? Hải Âm? Làm sao có thể? Anh vẽ Hải Âm lúc nào?" Mặt Cố Tư Bằng kinh ngạc. Là cô nhớ lộn, hay là anh quý nhập vào người không tự hiểu?

"... Ở trong này."

Đông Hải Hân dựa vào trí nhớ mơ hồ đi đến trước vật đặt dựa vào tường. "Em quên ngày đó em đang tìm cái gì, sau đó, tranh Hải Âm từ trong giấy gấp rơi ra..."

Cố Tư Bằng liếc mắt nhìn chỗ cô đứng.

Đó là chỗ anh để không quan trọng, giá sách những tác phẩm dùng để luyện tập tiện tay vẽ loạn. Đồ vật bên trong thậm chí không quan trọng, anh ngay cả lúc đi Bắc Kinh cũng không mang đi. Ở trong đó làm sao có thể có tranh vẽ Đông Hải Âm?

Đông Hải Hân kéo một ngăn kéo, sau đó, tranh vẽ Đông Hải Âm thật sự rơi ra!

Đông Hải Hân và Cố Tư Bằng hai người đồng thời giật nảy mình!

Cố Tư Bằng đi đến, mặt kinh ngạc nhật nó lên.

Anh nhớ bức tranh này là cái gì.

"Đây không phải là anh vẽ." Cố Tư Bằng lật ra phía sau, đưa đến trước mặt Đông Hải Hân, chỉ mấy hàng chữ viết và ký tên sau lưng."Em xem cái này."

Đông Hải Hân vừa nhìn chăm chú, mấy hàng chữ viết chi chít, là thư tình, mà chữ ký phía dưới thư tình, là tên của một học trò năm đó Cố Tư Bằng dạy vẽ.

Đông Hải Hân nghi ngờ nhìn Cố Tư Bằng.

"Em còn nhớ rõ cậu ta sao? Trước kia cậu ta thường chạy đến nhà của anh viết bài tập! Em cũng gặp cậu ta rất nhiều lần?"

Đông Hải Hân gật đầu, cô nhớ, đó là một nam sinh rất thú vị.

"Ngu ngốc không biết vì sao như vậy, mỗi năm một tháng nhìn thấy Hải Âm ở nhà bên cạnh là giật nảy mình, sau khi rình xem Hải Âm nhiều lần, càng xem càng thích, một ngày bị sét đánh, hào hứng vẽ chân dung của Hải Âm, em cũng biết, nam sinh đó luôn thích biểu hiện mình rất có tài hoa ở khoa mỹ thuật hội họa, cậu ấy vừa vẽ xong thì lập tức vọt đến nhà bên cạnh tỏ tình, kết quả Hải Âm ngay cả nhìn cũng không nhìn cậu ấy cái nào, cậu ấy đau lòng muốn chết chạy đến nhà của anh khóc lóc, còn cứng rắn mua mấy lon bia kêu anh uống với cậu ta, anh vốn không biết cậu ấy quên cầm cái này đi."

Vậy vì sao bức tranh được cất trong ngăn kéo? Có lẽ là ông bà nội đã qua đời của Cố Tư Bằng cất giữ? Cũng có lẽ là người quản gia năm đó cất? Tóm lại, đó là một câu đố không quan trọng.

Đông Hải Hân đột nhiên cảm thấy mình rất ngu xuẩn.

Vì sao cô vẫn không dám hỏi anh đây? Là vì, cô thật sự rất sợ, sợ nghe anh nói, anh thích không phải là cô, trong lòng anh có người khác đi? Cô vẫn luôn thích anh, vẫn...

"Em tưởng là..." Thôi, Đông Hải Hân khép miệng lại. Một chuyện hiểu lầm, không có gì đáng giá để nhắc đến.

"Tưởng là gì? Em sẽ không tưởng là anh thích Hải Âm đi?" Cố Tư Bằng cười to, tiếng cười sáng lãng lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt Đông Hải Hân thì dừng lại, đó là một, ách, vẻ mặt rất hối hận vì bị nhìn thấu?

"Oh... Không phải đâu?" Cố Tư Bằng đi đến trước mặt cô. "Em làm sao lại nghĩ như vậy đây? Trong đầu của em rốt cuộc chứa những gì?" Anh mười sáu tuổi ngay cả là ảo tưởng cô gái nhỏ hơn anh hai tuổi đều cảm giác tội ác, Đông Hải Âm nhỏ hơn anh bốn tuổi... Giết anh đi!

"Em làm sao biết..." Đông Hải Hân buông mắt trầm mặt, lại lên tiếng kháng nghị. "Anh lúc nào cũng Hải Âm, hỏi Hải Âm không ngừng, bất kể chúng ta muốn đi đâu,

anh đều đưa Hải Âm đi, ngay cả anh làm lính..." Bây giờ rất giống nữ sinh nhỏ nổi giọng điệu ghen với bạn trai, Đông Hải Hân im miệng, định không nói.

Cô hơi phiền não dạo bước trong phòng vẽ tranh.

Cố Tư Bằng nhìn cô không khỏi lo âu, đầu óc đờ đẫn đã rề rà thật là nhiều ảnh chụp, mới rốt cục khơi lên tất cả đầu mối.

Đông Hải Hân nói anh bỏ rơi cô, là vì anh luôn kéo Đông Hải Âm đi cùng; cô không tin anh thích cô, là vì cô vẫn nghĩ là anh thích em gái cô; mà nếu cô nghĩ là anh không thích cô, cô dĩ nhiên có lý do không tin đêm đó anh ôm cô là xuất phát từ tình yêu, cho nên cô mới một mực chắc chắn là anh chỉ vì ý thức trách nhiệm ngu xuẩn muốn chịu trách nhiệm với cô.

Này thật là một hiểu lầm động trời!

Nhưng mà, quan trọng hơn là, cô canh cánh trong lòng với chuyện anh thích Đông Hải Âm, lãnh đạm với anh, tức giận với anh, không tha thứ cho anh, thậm chí miệng không dẫn đo đã nói chỉ muốn làm bạn giường với anh, loại cảm xúc này chỉ hướng về một chuyện thực tế.

Cô thích anh, giống như anh vậy.

Dài như vậy, thời gian lâu như vậy, trong lòng của cô, vẫn có anh.

"Sweetie, trời cao oan uổng, từ đầu đến cuối trong lòng của anh cũng chỉ có mình em..."

Trong lòng ngực của Cố Tư Bằng tình cảm tràn đầy, muốn đi đến ôm lấy Đông Hải Hân, trước một giây vẫn còn bước đi thông thả thì bóng người lại đột nhiên ngồi xổm xuống, phát hiện huyền cơ gì ở một góc khuất.

Thật kỳ quái! Trong phòng mỗi tác phẩm đều là mở ra đóng khung, chỉ có đồng tranh này, trơ trụi, được đặt ở góc, trên mặt còn phủ vải chưa sử dụng vẽ tranh sơn dầu, giống như muốn che giấu điều gì.

"Đây là cái gì?" Đông Hải Hân muốn kéo tấm vải vẽ tranh sơn dầu trên mặt ra.

"Hân Hân, vậy không được ——" Cố Tư Bằng đưa tay giành lại khéo quá thành vụng, giấu đầu hở đuôi vải vẽ tranh sơn dầu đột nhiên rơi xuống, tranh chồng chất thành công rơi lả tả trên đất!

Tầm mắt của Đông Hải Hân nhìn đồng tranh trên đất kia.

Kia đương nhiên vẫn là cô.

Cô mở mắt, cô nhắm mắt, cô tóc ngắn, cô tóc dài.

Cùng với, ách... Cô nửa thân trần, cô lộ ra trọn vẹn... Cô khép lại hai đầu gối và... Cô mở rộng hai chân...

Cố Tư Bằng trừ muốn chết thì ngoài ra không có biện pháp cảm nhận được cảm xúc khác.

"Cái đó... Ách... Em có thể đánh anh không có vấn đề gì..." Khụ khụ, anh cũng biết, cái đó, có tư thế là rõ ràng trẻ con... Cố Tư Bằng gãi đầu, vẻ mặt muốn chết.

"Được, anh biết, em nhất định sẽ cảm thấy anh rất hạ lưu... Anh muốn nói, dù sao những bức vẽ này em cũng không nhìn thấy, liền... Ừ... Trong đầu bật lên màn kịch lớn..."

Trong đầu bật lên màn kịch lớn? Đông Hải Hân giấu ý cười rất sâu ở khóe môi.

A! Thôi, cũng đã như vậy, dứt khoát thù mới hận cũ tính toán một lượt, sớm xưng tội cùng cha xứ, sớm lên Thiên đường, dù sao cô vừa mới nói ở đây.

Cố Tư Bằng cắn răng, dứt khoát nói toàn bộ: "Em không phải mới nói anh đi đâu cũng phải tìm Hải Âm sao? Đó là vì, trong đầu anh luôn muốn lột sạch em, làm chút chuyện bẩn thỉu với em. Anh thật sự là không biết, anh tiếp tục đơn độc ở chung với em, lúc nào sẽ bổ nhào vào em, trong đầu anh nghĩ những thứ kia có hay không có cũng sẽ làm toàn bộ một lần với em! Rống! Em nói anh xa lánh em, đó là vì anh có ảo tưởng với em, anh có cảm giác tội ác, có thể như vậy đi?"

Đông Hải Hân thật rất muốn cười ra tiếng.

Đây là lý do anh xa lánh cô? Thật ngu xuẩn, nhưng mà... Lại thật đáng yêu.

Cô muốn bóp chết anh, rồi lại không tự kìm chế được đỏ mặt.

"Anh thật ngu dốt... Em chỉ nhỏ hơn anh hai tuổi..." Cô cũng không phải nhỏ hơn anh mười tuổi, anh cần gì vì có ảo tưởng với cô mà có cảm giác tội ác?

"Làm ơn, Hân Hân, năm ấy anh mới học lớp mười, em học cấp hai, em tùy tiện bắt một học sinh trung học trên đường đi mà hỏi, hỏi bọn họ học sinh Trung Quốc có phải ngu ngốc hay không, bọn họ nhất định sẽ nói đúng vậy! Hơn nữa, Hân Hân, anh cùng lớn lên với em, cũng nhìn em lớn lên, từ nhỏ anh được dặn dò phải chăm sóc em thật tốt, từ nhỏ đã nhìn em viết bài tập, bảng cửu chương của em vẫn là anh đảm nhiệm, anh... Rống!" Cố Tư Bằng mau hỏng mất, vì sao anh muốn thừa nhận loại tâm sự trong lòng của thiếu nam với người yêu?

"A! Dù sao chính là như vậy, anh chính là hạ lưu như vậy, dù sao anh vẫn là ba ba của đứa bé trong bụng em, tùy ý em có muốn gả cho anh nữa hay không!" Tức giận.

Vốn chỉ là khấn trương, nhưng lại có thể lãng mạn tỏ tình, cư nhiên biến thành đáng vẽ này?

Sớm biết anh nên tiêu hủy những bức tranh cấm mười tám... Nhưng đó là Hân Hân, anh dĩ nhiên không vứt bỏ được!

Cố Tư Bằng vò rối loạn tóc của mình, chuẩn bị bước nhanh rời khỏi phòng vẽ tranh không có chỗ cho anh dung thân này.

"Đi nữa, chúng ta đi về, tránh cho dì của em lo lắng." Anh muốn chạy trốn khỏi hiện trường.

Cố Tư Bằng đi vài bước, mới phát hiện sau lưng không có tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, thì chống lại nụ cười lúm đồng tiền tuyệt diệu nhất trời đất.

"Chúng ta trở về phòng trăng mật hưởng tuần trăng mật đi." Đông Hải Hân nói.

Cố Tư Bằng hoài nghi mình nghe lầm.

Trăng mật? Trong miệng Đông Hải Hân nói trăng mật, muốn trăng mật với anh là cùng một chỗ sao?

Anh nhìn Đông Hải Hân, sững sờ thật lâu thật lâu.

"Nếu anh không dám, đứa trẻ đều phải sinh ra đến đây." Đông Hải Hân giả vờ giận.

"Đều tốt! Sweetie, em nói cái gì cũng tốt!" Cố Tư Bằng xông tới, vui vẻ ôm lấy cô xoay lung tung!

Kết hôn, hưởng tuần trăng mật, sinh đứa trẻ, đều tốt! Cái gì cũng tốt!

Đông Hải Hân đột nhiên cúi đầu, ghé vào lỗ tai anh lặng lẽ nói một câu.

"Em yêu nữ này!" Cố Tư Bằng lớn tiếng kháng nghị.

Mới vừa rồi, anh cùng đi khám thai với Hân Hân, bác sĩ đánh nghìn đao đó nói là, tạm thời vẫn không thể sinh hoạt tình dục, anh không nghe lầm chứ?

"Chờ em sanh đứa trẻ xong, em sẽ biết." Anh trừng phạt vỗ nhẹ vào má của Đông Hải Hân, rước lấy Đông Hải Hân trẻ con cười duyên.

Mới vừa rồi cô nói: "Chúng ta trở về phòng trăng mật, em và anh, đem ảo tưởng của anh, làm toàn bộ một lần."

Cô quá ngây thơ rồi, nếu thật có một ngày như vậy, anh làm sao có thể chỉ làm một lần?

Anh đợi cô rất lâu... Anh đợi ngày nay rất lâu...

Tiếng cười của anh và cô vui vẻ vang vọng, trong phòng vẽ tranh này tạo thành hiệu âm cũng đã cõng ra hiệu âm .

Chàng trai mười sáu tuổi và cô gái mười bốn tuổi, vòng một vòng thật lớn, đi thật nhiều chặng đường oan uổng, làm trình tự của tình yêu sai lầm, kể từ bây giờ, mới chính thức bắt đầu yêu nhau.

Phần cuối

"Tiểu Bằng... Không cần..." Đông Hải Hân đánh người đàn ông đang đè trên người cô, trong tiếng thở dốc nồng đậm tìm được khe hở mở miệng.

"Sweetie, ngoan, kiên nhẫn chút, một lần nữa là tốt..." Cố Tư Bằng mút môi của cô, hạnh phúc ngọt ngào nhẹ giọng dụ dỗ bên tai cô, duy trì tần số kích thích tình giống vậy.

"Em nói em không cần nữa!" Người trong mộng đẹp ngọt ngào dưới thân anh bỗng giận lên tiếng, nâng chân vòng thắt lưng của anh lên đá vào lồng ngực anh, lực đạo vừa mạnh vừa ngoan, đơn giản có hiểm nghi mưu sát chồng.

Cố Tư Bằng kéo chân ngọc đang hăm dọa qua, cười đến rất xấu ở bên tai cô, động tác của cô chỉ để cho anh vào sâu hơn thôi, Đông Hải Hân như anh mong muốn phát ra thở gấp sâu hơn.

"Không phải nói muốn làm toàn bộ một lần với anh?" Cố Tư Bằng nằm sấp bên gáy của cô, rất không có lương tâm cất tiếng cười to.

Những lời này lại khiến anh đổi lấy cú đánh mạnh!

"Anh rất ghê tởm! Rốt cuộc lấy ở đâu nhiều mảnh khốc như vậy?" Đông Hải Hân trừng anh, người đàn ông này đến tột cùng là vì sao vậy? Anh không phải nói cô là người phụ nữ đầu tiên của anh sao?

"Hân Hân, anh chỉ có thể nói, màn kịch nhỏ trong đầu anh cực kỳ phát triển." Cố Tư Bằng hôn miệng cô, kéo cô gần hơn, thực hành những ý niệm tà ác triệt để một lần ở trên người cô.

Cho đến sống lưng cứng còng run rẩy, anh mới rốt cục lật người xuống, ôm cả người cô vào trong ngực, kịch liệt thở dốc bên gáy của cô.

Tóc của anh càng ngày càng dài gãi bên gáy của cô rất ngứa, Đông Hải Hân vươn tay, khẽ vuốt râu đen trên cằm của anh, nhặt bơ rớt trên sợi tóc của anh.

Này đương nhiên là thành quả của bọn họ vừa rồi sinh nhật trên giường.

Chỉ chớp mắt, bọn họ lại cùng nhau qua ba sinh nhật, trong lòng Đông Hải Hân đột nhiên sinh ra mềm mại.

"Sinh nhật vui vẻ." Cô nói.

"Em cũng vậy." Cố Tư Bằng nhẹ ngất nhéo lỗ mũi của cô.

Đông Hải Hân đột nhiên nhớ ra điều gì đó, động tác êm ái vỗ về gò má của anh dừng lại, hỏi: "Không biết con gái có ngủ không?"

Hôm nay, buổi chiều bọn họ gửi con gái hai tuổi cho Đông Hải Âm, xuất phát đi Đài Trung hưởng tuần trăng mật.

Vốn muốn đi những chỗ xa để du lịch, cuối cùng lại vì không bỏ được con gái quá lâu thôi, vì vậy mới quyết định nhảy vọt kế hoạch quan trọng của bọn họ trong phòng trăng mật này, đơn giản chơi ba ngày hai đêm là tốt rồi.

"Đừng lo lắng cho con gái, con dính Hải Âm còn chặt hơn dính hai người chúng ta." Cố Tư Bằng nhẹ cười ra tiếng, dáng vẻ dễ nhận thấy cô nghĩ quá nhiều.

Oh, anh ngược lại nhắc nhở cô, con gái dính Hải Âm còn chặt hơn dính cô, đây mới thật là chuyện rất đáng ghét.

Đông Hải Hân không biết giận dữ ai dường như chọc eo của Cố Tư Bằng mấy cái,

chọc anh sợ nhột cười to.

Cô thề, sau khi cô sinh con gái, rõ ràng chỉ nhận hai bộ không quay xong mà thôi.

Trong lúc quay hai bộ phim kia, vì phòng vẽ tranh thiếu nhi của Cố Tư Bằng buôn bán càng ngày càng tốt, lại đang làm triển lãm tranh ở Hong Kong, không có cách nào cả ngày ở nhà chăm sóc đứa trẻ, cô bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gửi con gái cho Đông Hải Âm vẫn ở nhà làm lười chụp, mỗi ngày kết thúc công việc sẽ đi vòng qua nhà mẹ bên cạnh nhận con gái.

Kết quả, từ đó về sau, con gái còn thân với Hải Âm hơn mẹ ruột như cô, mỗi ngày đều âm ỉ với cô đòi đi qua nhà bên cạnh tìm dì Hải Âm.

Nhưng mà, vì vậy cô dần dần bắt đầu nhận quay phim, không cần vì có gia đình mà buông tha công việc mà mình vô cùng thích là được.

"Làm sao lại ghen với Hải Âm? Có người đổi tay với em giữ đứa bé, thỉnh thoảng có thể cho em ra ngoài đổi khí không phải rất tốt sao? ... Oh, đúng rồi, anh nhớ em rất thích ghen với Hải Âm..." Cố Tư Bằng cười rất ác liệt, anh nhạo báng việc nào đó của cô, cô dĩ nhiên hiểu.

"Anh rất phiền." Đông Hải Âm muốn lật người xuống giường, lại bị anh kết kết thật thật chặn ngang ôm sau lưng.

"Anh đi xả nước, cùng nhau tắm? Hay em đói bụng, muốn ăn gì không? Phục vụ khách phòng? Hay anh ra bên ngoài mua về ăn?" Anh vừa gặm cắn cổ của cô vừa hỏi.

Cục cựa của anh thơm quá, mặc dù anh không phải là Vampire, cũng luôn muốn cắn cổ trắng nõn phấn nộn này.

Vốn là như vậy, Cố Tư Bằng luôn không chỗ không có vào, hơn nữa chăm sóc cô

cần thận... Kết hôn mấy năm qua, cô chưa từng hối hận đã gả cho anh.

Từ ngày đó, ở trong phòng tranh, sau khi bọn họ cuối cùng nói thẳng thắn, đã cùng nhau về nhà gặp Đông Chấn và Phương Cầm nói rõ ý nguyện muốn kết hôn, hơn nữa lấy được sự đồng ý của cha mẹ.

Bọn họ đơn giản đi Sở hộ chính sự vụ làm đăng ký kết hôn, sau đó, vì lo lắng cơ thể của Đông Hải Hân không thích hợp quá mức mệt nhọc, định sẽ chờ sau khi cô sinh, thân thể bình phục như cũ không sai biệt lắm sẽ tổ chức tiệc rước.

Vì vậy, Đông Hải Ninh định ra kế hoạch lấy chồng sớm hơn Đông Hải Hân, đối tượng là chính trị gia tinh nhuệ do cha lựa chọn.

Mà Đông Hải Âm như cũ mỗi ngày ru rú trước máy vi tính kinh doanh sự nghiệp lưới chụp kiêm giữ trẻ, nhưng mà, Đông Hải Ninh và Đông Hải Hân đã lấy chồng nên căn phòng cũng biến thành kho hàng dành riêng cho cô.

Cuối cùng, Cố Tư Bằng và Đông Hải Hân cũng không mua nhà bên ngoài Song Khê, vì bọn họ đều đồng ý, nhà cũ có rất nhiều hồi ức chung giữa bọn họ, với sự trưởng thành của đời người.

Mặc dù, Đông Hải Hân có lúc cảm thấy, nhà mẹ đang ở bên cạnh nhà chồng, vùng lên rời nhà trốn đi thật sự rất không có khí thế, nhưng mà, cô không nỡ bán căn nhà nhỏ kia, mà ông xã của cô cũng không muốn bán.

Vì vậy, bọn họ vẫn lựa chọn ở lại trong căn nhà, lần lượt chế tạo hồi ức mới.

Hồi ức mùa hè, hồi ức mùa đông, hồi ức mùa xuân, hồi ức mùa thu.

Thành viên cũ rời khỏi, thành viên mới gia nhập.

Mẹ rời khỏi, Phương Cầm gia nhập, Đông Hải Ninh lấy chồng, con gái ra đời.

Bọn họ cũng nhận được, cũng mất đi. Năm tháng thay đổi, năm chặc tay lại sẽ không buông ra nữa.

Cố Tư Bằng chôn mặt ở cổ của Đông Hải Hân, giọng nói từ từ trầm thấp ngâm nga bên tai cô

Ở trong tranh của anh, anh cất giấu tình yêu của anh

Giống như cây cối và rừng rậm, anh trải qua nhân sinh của anh

Ở trong tranh của anh, anh vẽ ra tình yêu của anh

Thiên sứ nhìn thấy tình yêu của anh

Không có mất đi cô dâu trong hôn lễ, cũng nhìn thấy tình yêu của anh

Mùi thơm đóa hoa đốt sáng lên ngọn nến

Dâng lên ánh lửa màu lam

Anh đem mộng cảnh của anh, giấu trong đám mây

Tình yêu của anh giống như nước tràn ngập xung quanh

(trích tự MarcChagall, poems, 1975)

Đông Hải Hân mỉm cười trong ngực của Cố Tư Bằng, rồi sau đó xoay người vươn tay, dịu dàng ôm trở lại.

Cô biết, đó là bọn họ cùng đi xem, thơ của Hạ Táp Nhĩ.

Trong tranh của anh, anh cất giấu tình yêu của anh, mà cô, là tình yêu của anh.

"Em thật yêu anh." Cô rốt cục có thể nói ra khỏi miệng.

"Anh biết!" Cố Tư Bằng trả lời khiến anh đối lấy ánh mắt xem thường.

Yêu, vĩnh không ngừng nghỉ.

Hoàn

Table of Contents

Chương 1 (1)	
Chương 1 (2)	
Chương 2 (1)	
Chương 2 (2)	
Chương 3 (1)	
Chương 3 (2)	
Chương 4 (1)	
Chương 4 (2)	
Chương 5 (1)	
Chương 5 (2)	
Chương 6 (1)	
Chương 6 (2)	
Chương 7 (1)	
Chương 7 (2)	
Chương 8 (1)	
Chương 8 (2)	
Chương 9 (1)	
Chương 9 (2)	
Phần cuối	